DANUBIUS

ACTION

ZANE GREY

DRUMUL DE FIER

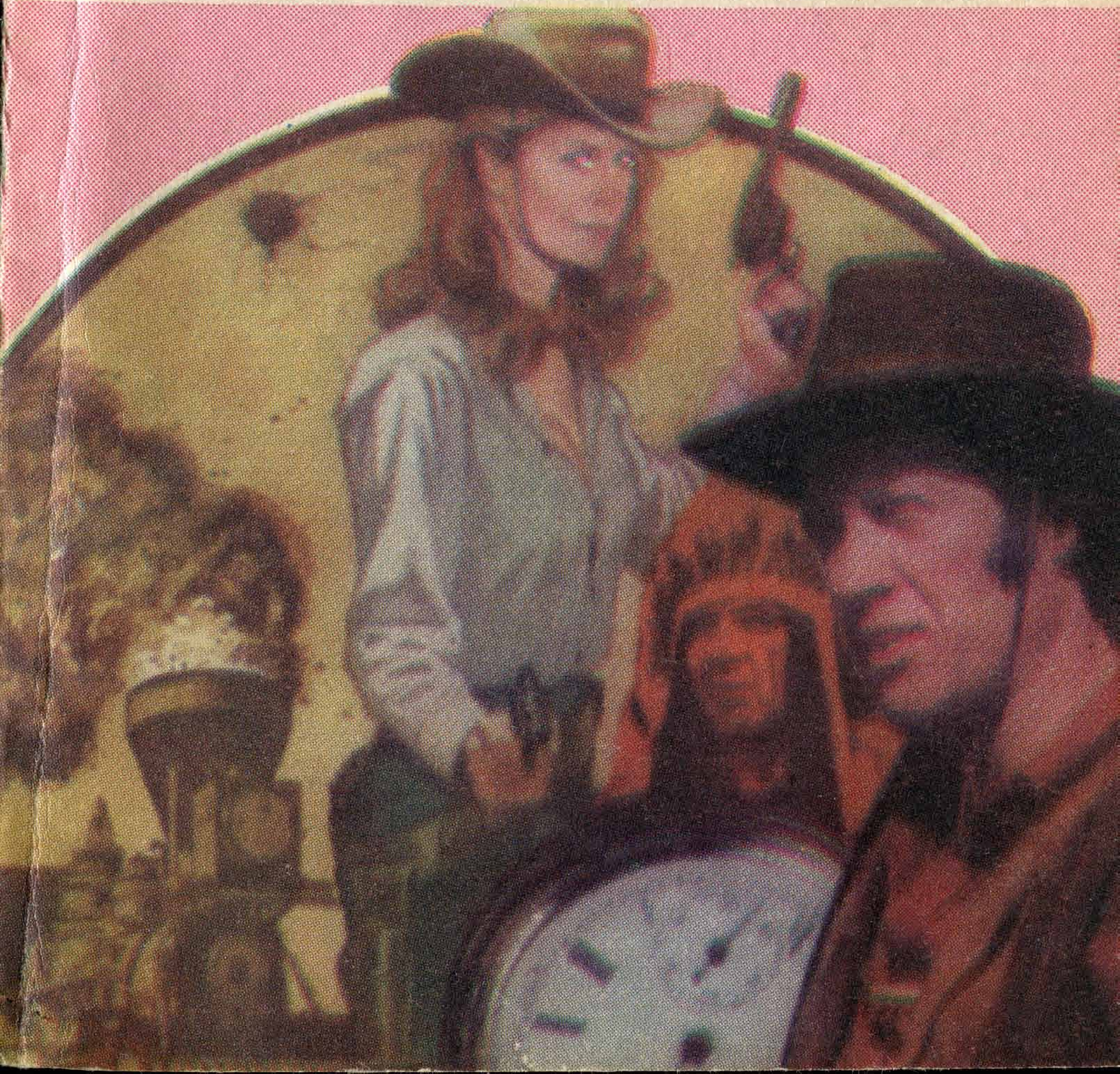

Coperta: NICOLAE SIRBU

Traducere: MIHAI BAJAN

ISBN 973—9067—04—2

Capitolul I

Dealurile Wyoming-ului se înalţă în trepte, cu vîrfuri golaşe, către munţii stîncoşi şi înzăpeziţi din jur. Pe coasta celui mai înalt din aceste dealuri stătea un mustang singuratic, priponit în lasou. Un animal mîndru şi sălbatic, urmărind nemişcat uşoara unduire a ierbii de pe culmea de deasupra lui.

La poalele acestei înălţimi se afla o vale îngustă şi dreaptă, pe direcţia est-vest, pierzîndu-se în depărtări neclare; în vale se distingea o dungă subţire, albă şi întortocheată; străvechea cale St. Vrain şi Laramie, una din puţinele căi de acces spre bogata Californie.

Deodată, mişcarea ierbii încetă, iar dintre fire îşi făcu apariţia figura aspră, vopsită în culori de război, a unui indian sioux. Scruta cu privirea întunecată calea St. Vrain şi Laramie. Îşi ţinea flinta lîngă corpul pe jumătate gol.

Rămase de veghe mai multe ceasuri, pînă ce soarele se înclinase spre apus, acoperind vîrfurile munţilor de o lumină roşietică. La capătul îndepărtat al văii se iviră atunci minuscule puncte, negre şi albe. Indianul tresări aproape imperceptibil, fără ca mimica să i se schimbe. Rămase în poziţia lui de pîndă.

Punctele crescură tot mai mult, pînă ce s-a putut distinge că era vorba de care de preerie trase de boi — o caravană îndreptîndu-se spre răsărit. Urmă ocolişurile drumului pînă într-un punct unde formă un cerc, la marginea apei.

Iscoada indiană se lăsă să alunece înapoi, cortina de iarbă închizîndu-se pe dată. Se tîrî ca un şarpe, cu spatele, pînă ce ieşi total din raza vizuală; atunci se ridică, alergă peste culmea dealului, sări pe spinarea mustangului şi plecă în galop nebun.

Bill Horn, conducătorul acestei caravane, avea la el o mare cantitate de aur neprelucrat, cu care dorea să ajungă în est. Nimeni din însoţitorii săi nu ştia de această comoară, cu excepţia unei fete. Horn plecase în vest imediat după începutul marilor descoperiri aurifere, dar căutările lui au început să fie răsplătite de-abia în 1853. Cîţiva ani mai tîrziu a dat peste o vînă bogată, iar în 1865, de îndată ce zăpada care acoperea trecătorile din munţi s-a topit, a adunat o trupă de bărbaţi şi femei, părăsind Sacramento. Trebuie spus că era un căutător de aur bărbos şi necioplit, tăcut şi neînfricat.

La Ogden, în Utah, fusese sfătuit să nu încerce să traverseze dealurile din Wyoming cu mica sa trupă, indienii sioux fiind pe picior de război.

Horn era singurul care stabilea direcţia drumului, în absenţa unei călăuze. De altfel, caravanele ce călătoreau spre răsărit erau de obicei foarte mici şi sărăcăcios echipate: numai cei pe care îi apuca dorul de casă, cei rămaşi fără nici un ban, cei veşnic aflaţi pe drumuri şi năpăstuiţi de soartă întorceau sparele „Statului de Aur". Iată de ce, în după-amiaza în care îşi făcuse tabăra într-o frumoasă vale din Wyoming, în jurul lui Horn nu erau decît nouă bărbaţi şi trei femei, care profitaseră de şansa de a călători cu el. Bill Horn însuşi trebuia să împuşte vînatul pentru hrană, să caute apă şi să stea de veghe, ceilalţi bărbaţi fiind în stare numai să mîne boii şi să se ocupe de treburile mărunte ale taberelor zilnice — oameni care nu se puteau aştepta la mare lucru de la viaţă.

Minunata vale oferea toate condiţiile necesare unei tabere, iarbă din belşug, un izvor cu apă limpede, lemn pentru foc şi urme de vînat peste tot, în schimb, în cazul unui atac, nu exista nici o posibilitate de protecţie, de adăpostire. Dar Horn trebuia să ia asupra lui acest risc. Boii erau obosiţi, căruţele trebuiau unse şi era neapărată nevoie de carne proaspătă.

— Haideţi ! Faceţi un cerc ! le porunci Horn oamenilor Era pentru prima oară cînd se lua o asemenea măsură şi oamenii zîmbeau în timp ce au aranjat masivele care de preerie în cerc ; apoi s-au dejugat boii, s-au întins corturile ; curînd se aprinseră şi focurile. Horn îşi luă flinta şi plecă pe lîngă malul pîrîului.

Muncind, oamenii mai schimbau cîte o vorbă între ei.

— Ascultă, Jones, cînd ai venit în vest, ai luat-o tot pe calea Laramie ? întrebă unul.

— Nu. Prin Santa Fé, veni răspunsul.

— Hei, interveni altul, eu am călătorit cu vaporul spre California, era să ne înecăm cu toţii.

— Şi acum ne tîrîm spre casă, şi mai săraci decît la plecare, remarcă alt bărbat.

— Eu, încai, am văzut o grămadă de aur, chiar dacă personal nu am găsit nimic.

— Jones, Bill Horn ăsta ...?

— Se dă mare, răspunse Jones. Am auzit eu ceva, că ar fi dat acolo peste o vînă ca lumea.

În cele din urmă, ajunseră să vorbească despre zvonurile construirii unei linii ferate de la răsărit la apus.

— Pe aici nu se poate construi nici o cale ferată, comentă Jones pe ton răstit.

— Sigur că nu. Poate că reuşesc să găsească o direcţie mai dreaptă.

— Ce să găsească ? O cale prin pustiurile din Utah, şi apoi peste munţi ? Pe dracu' ! Aşa de proşti nu sînt ei.

Femeile, în schimb, nu prea aveau multe de zis. Una din ele, soţia guralivului Jones, trăia cu amintirea unor ani trecuţi, fericiţi, ce nu se vor mai întoarce — o femeie morocănoasă, îmbătrînită. Cea de-a doua era mai tînără, iar făptura ei tristă purta urmele unei frumuseţi pierdute. Se numea doamna Durade. Fata, Allie, era fiica ei. Părea cam de cincisprezece ani şi era subţire şi palidă. Dădea senzaţia că este obosită şi timidă, pronunţînd arareori un cuvînt. Părul ei lung, bogat, castaniu era împletit într-o coadă. Ochii îi erau neobişnuit de mari şi întunecaţi, cu irizaţii violete.

— Mai avem un drum lung, tare lung pînă acasă, suspină dna Jones.

— Estul îl numești dumneata „acasă"? o întrebă dna Durade.

— Să mă ajute Dumnezeu — bineînțeles! Dacă există cumva „acasă" în California aia, apoi eu n-am observat. Corturi și case din bîrne și văgăuni pline de noroi! Ăla nu-i un loc pentru femei. Vai, urăsc, California! O grămadă de bărbați, cu toții nebuni după aur. Aur, pe care îl găsesc doar cîțiva, și nu-l păstrează nimeni!...

Dna Durade nu-i răspunse; privirea ei se pierdu peste culmile dealurilor, spre răsărit, și o suferință secretă îi întunecă fața.

În acea clipă se auzi o detunătură de armă. Bărbații se opriră din lucru, se consfătuiră din ochi, apoi, liniștiți, își văzură mai departe de ale lor. Imediat după aceea își făcu apariția și Horn, cu o căprioară pe umeri.

Allie îi alergă în întîmpinare. Ea era singura persoană cu care se purta blînd și prietenos. Bărbatul se opri la malul pîrîului, lăsa povara din spinare si se aplecă, cercetînd cu atenție. Cînd ajunse lîngă el, Allie văzu că Horn studia urma unui mocasin în nisip.

— Urmă de indian?

— Da, altfel, nu se poate, răspunse el. Mă cam așteptam la așa ceva. Veche de o zi... poate mai mult.

— Ne paște vreo primejdie, unchiule Bill?

— Sîntem în dealurile Wyoming-ului și, pe Dumnezeul meu, tare aș vrea să fi scăpat de ele.

Sosirea vînatului proaspăt a fost salutată cu multă bucurie în tabără .

— Pun pariu că împușcătura mea a ajuns și la urechile indienilor, comentă Horn aspru, în timp ce așeza animalul în iarbă și își trăgea cuțitul de vînătoare din teacă. Privi apoi ceata de bărbați, pe care ajunsese să-i disprețuiască.

— Horn, azi ți-e gîndul la indieni și mai tare ca altă dată , spuse Jones.

— Urme proaspete de sinous, la doi pași de tabără, lîngă pîrîu.

— Nu!

— Sioux;

— Mergeți și uitați-vă și voi.

Nimeni nu se urni din loc, iar Horn începu să taie în bucăţi căprioara.

Cina călătorilor a fost întreruptă de o vizită neaşteptată. Horn sări în picioare, pregătindu-şi flinta :

— Piele roşie nu este, dar nu-mi place cum vine spre noi.

Dinspre apus se apropia în galop rapid un călăreţ. Îşi opri cu bruscheţe calul în apropierea taberei, fără să descalece însă. Bărbatul nu mai era tînăr. Avea ochi cenuşii, pătrunzători şi păr lung. Purta pantaloni din piele de animal şi o puşcă lungă şi grea, din cele care se încarcă pe ţeavă,.

— Eu sînt Slingerland — vînător cu capcane. Cine este şeful caravanei ?

— Eu, Bill Horn.

— O bandă de piei roşii este pe urmele voastre.

Horn ridică braţele în sus.

— I-ai văzut ?

— Da, de pe o măgură , la circa zece mile în urmă. Se strecoară de-a lungul drumului, iar eu ştiam deja că plănuiesc o lovitură. A trebuit să vin peste deal, altfel aş fi ajuns mai repede.

— Cîţi indieni sînt ?

— Am numărat cincisprezece. Mărşăluiesc încet. Probabil aşteaptă întăriri. În valea vecină au o tabără mare.

— Şi indienii ăştia sioux sînt pe picior de război ?

— Acum cîteva zile am văzut mai mulţi vbărbaţi albi, omorîţi şi scalpaţi, răspunse Slingerland.

— Va trebui să luptaţi, conchise Horn brutal, adresîndu-se tovarăşilor săi de drum, şi aş putea zice că treaba asta mă bucură puţin .

— Nu departe de aici există o tabără de soldaţi, Horn, spuse Slingerland. Să mă duc să-i chem ?

— Soldaţi ?

— Da, cu un grup de ingineri ; fac măsurători pentru o cale ferată. Cred că i-aş putea aduce aici la timp, ca să vă salvez, dacă indienii se apropie tot atît de încet... Există două soluţii : fie mă duc să-i chem, fie rămîn aici, cu voi.

— Mergi și cheamă-i, prietene... cît mai repede cu putință!

— Bine. Strîngeți tabăra și plecați mai departe, iar eu voi aduce trupele, ca să le tăiem calea pieilor roșii. Stați, văd că aveți o fată cu voi. Pot să o iau cu mine pe cal.

— Allie, urcă-te în spatele lui, zise Horn, făcîndu-i un semn iute.

— Rămîn cu mama, răspunse ea.

— Du-te, copilul meu... du-te! o rugă doamna Durade.

Și ceilalți au încercat să o convingă, dar ea clătina mereu din cap.

— Strîngeți tabăra! strigă Horn, după plecarea precipitată a lui Slingerland.

Nu peste mult timp, carele de preerie se aflau din nou în marș greoi de-a lungul văii. Se însera. Boii obosiți erau bătuți, ca să meargă mai repede, iar drumul era din ce în ce mai dificil de distins.

Caravana străbătea milă după milă, într-un ritm infernal atît pentru animale, cît și pentru oameni. În întunericul acum deplin, au pătruns într-o nouă vale, ce urca nesigur printre pereți stîncoși. La un moment dat, au trebuit să se oprească, convoiul fiind blocat de un perete compact de bolovani și trunchiuri de copac.

Fugarii s-au adunat atunci cu toții laolaltă, tremurînd și așteptînd zorii. Vigurosul Bill Horn se plimba încolo și încoace, ca și cum ar fi făurit un plan, ascultînd apoi cu simțurile încordate.

Allie ședea într-unul din care, ținută strîns de mama ei. Fata era tînără și încrezătoare. Îmbărbătîndu-și mama, îi spunea mereu că soldații vor apărea la timp.

— Copila mea, știu că nu voi mai ajunge niciodată la destinație.

— Mamă!

— Allie, trebuie să-ți mărturisesc totul... trebuie!

Vocea ei, deși scăzută, avea o putere tainică.

— Ce să-mi mărturisești?

— Adevărul... adevărul! Vai, te-am mințit întreaga ta viață!

— Mințit! Spune-mi totul, acum spune-mi totul!

— Fetița mea, mă vei ierta?... nu mă vei urî?

— Mamă, cum poți să vorbești așa? Eu te iubesc!

După o scurtă tăcere, doamna Durade continuă:

— Allie, eu am fugit cu Durade de la soțul meu, înainte ca tu să vii pe lume, începu ea, parcă grăbită să scape de povara secretului ei. Durade nu este tatăl tău... Tu te numești Lee. Pe tatăl tău îl cheamă Allison Lee. Am auzit că acum el este om bogat... Vai, vreau să mă întorc în răsărit, vreau să te duc înapoi, la tatăl tău, să-i cer iertare... Noi ne-am căsătorit la New Orleans, în 1847. Tatăl meu m-a silit... Pe Allison Lee nu l-am iubit niciodată. Nu era un om bun — nu era bărbatul pe care l-aș fi putut admira... iar apoi l-am cunoscut pe Durade. Spaniol, aventurier pur sînge. Am fugit cu el. Ne-am alăturat căutătorilor de aur care plecau spre California. Acolo te-ai născut tu, în anul 1850... Am avut o viață grea. Dar am încercat să te educ — am făcut pentru tine tot ceea ce-mi stătea în putință. Da, te-am ținut departe de secretul meu — secretul meu și al lui!... Apoi, a venit și timpul în care nu am mai putut suporta, și am fugit de la Durade.

— Vai, mamă, eu am știut că fugim de el! strigă Allie, cu respirația tăiată. Și mai știu că el ne va urmări.

— Da, și mie mi-e teamă. Dumnezeu să mă apere de răzbunarea lui!

— El nu este tatăl meu! Nu l-am iubit niciodată... Dar, tu, mamă, l-ai iubit!

— Draga mea, eu am fost sclava lui Durade, răspunse ea cu tristețe. Durade este jucător, un om care pune totul pe o carte. Odată a ajuns să mizeze pe onoarea mea. Dar partenerul lui era un bărbat adevărat... Cred că din acel moment am început să-l urăsc pe Durade... El a trișat, silindu-mă să împart rușinea cu el; figura mea, odinioară frumoasă, ademenea căutătorii de aur în vizuina lui. Vai, atît de tare am decăzut! Dar m-a silit să o fac... Slavă Domnului, l-am părăsit înainte să fie prea tîrziu pentru tine.

— El nu mi-ar face rău, mamă, fie orice-o fi, murmură Allie.

— Te înșeli, copila mea, el s-ar folosi de tine, așa cum s-a folosit și de mine. De fapt, mi-a și pretins să-l las să-și realizeze acest plan al lui.

— Mamă, chiar așa dorea să facă?
— Trebuie să uiți că există, draga mea. Și iartă și greșelile mamei tale!... Dumnezeu să mă ajute să te pot duce la tatăl tău.
În tăcerea profundă care se lăsase, răsună deodată strigătul de luptă strident al sioux-ilor, care îți îngheța sîngele în vine.

Horn înțelese sensul teribilului semnal, întîmpinîndu-l cu calm. Îi chemă pe fugari la el, alese cel mai bine apărat loc dintre blocurile de stîncă și care, și le așeză pe femei la mijloc.
— Nu mai avem de ales. Să luptăm, deci! Poate reușim să rezistăm pînă la sosirea trupelor.
Apoi, în lumina nedeslușită a zorilor ce începuseră să apară, luă o lopată și îndepărtă mai întîi o brazdă de iarbă, o puse deoparte și începu să sape. În timp ce săpa, aștepta să audă un al doilea strigăt de război. Dar nu se auzea și nu se vedea nimic. Cînd groapa era suficient de adîncă, aduse un braț de pungi grele de piele de la carul lui și le puse în fundul gropii. Bărbații, cu fețele pămîntii, de culoarea zorilor, îl urmăreau, pe cînd el închidea din nou groapa, acoperind iarăși locul cu brazda de iarbă.
Rămase o secundă în acel loc, privind fix în pămînt, ca și cum ar fi îngropat acolo lucrul cel mai valoros din viața sa. Rîse apoi, un hohot puternic, cutremurător.
— Aici zace aurul meu! Dacă dintre voi scapă vreunul cu viață din luptă, al lui să fie!
Bill Horn presimțea că nu își va mai vedea niciodată comoara.
Urmară momente de o tensiune înspăimîntătoare. Nu se auzea nimic, decît o liniște perfectă, prevestind parcă moartea.
Apoi, din lumina slabă a zorilor, izbucniră flăcări roșii, detunături de flintă și vuiete oribile. Bărbații au deschis focul în direcția unor umbre cenușii, greu de distins. Fiecare foc dezlănțuia o salvă a inamicului. Fumul se amestecă cu ceața dimineții. Zgomotul luptei creștea insuportabil, strîngînd într-un clește tot mai puternic caravana, iremediabil sortită pieirii. Peste un timp, liniștea se așternu din nou asupra locului.

Capitolul II

În anul 1865, imediat după războiul civil, un grup de ingineri desfășura în dealurile Wyoming-ului măsurători topometrice, o muncă plină de primejdii și greutăți. Scopul lor era să traseze locul pe unde avea să treacă linia ferată a căii Union Pacific.

Această echipă, însoțită de o companie din armata americană, sub comanda colonelului Dillon, se confruntase cu dificultăți aproape de neînvins. Acum, după ce traversaseră dealurile sălbatice, ajungînd la limita estică a Munților Rocky, se găseau înaintea unui obstacol de o dificultate deosebită — o prăpastie, care era prea adîncă pentru ca să poată fi umplută, și prea lată pentru ca să poată fi trecută de un pod.

Generalul Lodge, inginerul șef al corpului tehnic, i-a ordonat asistentului său:

— Trimite-mi-l pe tînărul Neale. Dacă reușim vreodată să stabilim un traseu prin zona aceea îngrozitoare, va fi numai datorită lui.

Asistentul, Baxter, îi comandă unui irlandez, pe numele lui Casey, care fuma dintr-o pipă scurtă și neagră, să-l caute pe Neale și să-i transmită ordinul comandantului.

Lodge obținuse gradul de general maior în războiul civil care tocmai se încheiase, iar mai înainte călătorise de mai multe ori pe această zonă a vestului, gîndindu-se de fiecare dată la grandiosul proiect al unei linii ferate. Durase ani întregi pînă se ajunsese la un plan coerent al liniei continentale, și aceasta numai cu ajutorul a nenumărați oameni, de multe ori pe căi ocolite. Treptat, tot mai mulți au înțeles importanța ideii de a lega estul de vest, pînă cînd Congresul a pus la dispoziția tenacelui Lodge ajutoare din partea guvernului Statelor Unite și armatei, precum și o ceată de directori îmbrăcați în fracuri și fonduri nelimitate, ordonîndu-i construirea liniei. Aventura, bogăția și gloria erau premiile mult dorite de cei ce aveau să îndeplinească proiectul.

Warren Neale sosi în grabă. Se trăgea dintr-o familie săracă din Noua Anglie, era autodidact, dornic de aventură și de succes și foarte zelos; figură bronzată, ochi pătrunzători, înalt de nici șase picioare,puternic ca un trunchi de copac, fără a fi greoi — tînărul de douăzeci și trei de ani avea aptitudini latente deosebite.

Generalul Lodge în persoană îi explică greutățile situației și ceea ce-i revenea de făcut tînărului topograf. Neale se înroși de mîndrie. Se deplasară apoi cu toții către obstacol.

— Aceasta este singura trecătoare care permite traversarea zonei premontane, spuse inginerul Henney, cel mai în vîrstă membru al corpului ingineresc al lui Lodge.

Drumul se termina exact în punctul în care o spărtură între pereții stîncoși dădea direct în prăpastie. Peisajul era sălbatic. Numai niște oameni entuziaști și neînfricați puteau spera să construiască o cale ferată într-o asemenea regiune. Deschiderea spărturii era îngustă; spre stînga se înălța o creastă neregulată, iar în dreapta o imensă coloană de stîncă, deasupra rîpei; pe partea opusă se distingea o masă de stînci cu cele mai diverse forme, iar la picioare se căsca abisul. Felul în care se prezenta versantul de pe partea aceasta nu putea fi decît bănuit.

Neale se tîrî pînă la marginea extremă, de unde începea prăpastia, încercînd să cerceteze peretele de dedesubt. Nu reuși însă. Își îndreptă apoi atenția asupra coloanei stîncoase.

— Stînca asta poate fi aruncată în aer, murmură el.

— Dar ce vom descoperi în spatele ei? Dacă peretele drept, de piatră, se continuă mai multe mile, nu mai e nimic de făcut, spuse Boone, un alt inginer.

Generalul Lodge se încruntă ușor.

— Pare imposibil... dar trebuie să mergem mai departe!

După o scurtă tăcere, Neale rîse. Părea calm și încrezător.

— Ne vom cățăra pe vîrf, și de acolo îmi voi da drumul pe perete în jos, prins de o frînghie, zise el.

Întregul corp de specialiști participă la escaladarea lungă și dificilă, alăturîndu-se și cîțiva soldați.

— Am nevoie de o frînghie lungă, îi spusese Neale lui King, ajutorul lui, la plecare.

Motiv pentru care acesta urcase atît de greu, ca să nu mai punem la socoteală că el era cowboy, obişnuit mai degrabă cu şaua decît cu căţăratul.

— Am adunat cam tot ce putea fi găsit prin împrejur, răspunse cu accentul lui tărăgănat şi respirînd din greu; aruncă apoi lasourile şi colacii de frînghie la picioarele lui Neale.

— Asta-i tot ce-ai găsit? Ajută-mă să le leg între ele.

— De data asta cobor eu primul, mormăi King.

Neale rîse şi-l măsură curios pe ajutorul său. Îl întîlnise undeva în Nebraska pe acest cowboy din Texas. Munciseră împreună şi se împrieteniseră în cele din urmă. Larry Red King nu ascundea faptul că fusese nevoit să părăsească Texasul: avea din născare o înclinaţie nestăpînită să tragă cu revolverul.

— Primul? strigă Neale.

— Da.

— Nici nu te gîndi, veni răspunsul sec.

Henney, care supraveghea desfăşurarea acţiunii, hotărî şi el că era preferabil ca Neale să coboare primul î abis.

— La dracu', eu cobor primul, se încăpăţînă King.

Generalul Lodge se apropie şi-i adresă o scurtă întrebare lui Neale.

— Larry se teme că frînghia se va rupe, îi răspunse Neale.

Era numai una din nenumăratele întîmplări ieşite din comun şi atît de umane care se petreceau în timpul construirii căii ferate.

Trăsăturile severe ale generalului se schimbară întrucîtva, dar vocea îi rămase fermă:

— Daţi ascultare ordinelor!

La scurt timp, topograful era gata de coborîre. Se aşeză la pămînt, îşi apucă strîns instrumentul de măsurat în braţe şi, lăsîndu-se peste buza prăpastiei, le spuse soldaţilor care ţineau frînghia să-i dea drumul.

Primele două sute de picioare de frînghie erau din material rezistent, de lasou; în schimb ultima bucată, cam

de o sută de picioare, se alcătuia din fragmente mai mici, care nu prea inspirau încredere.

— Nu prea-mi place, zise Henney nervos. Neale ar fi trebuit deja să poată să se oprească pe o pantă sau pe un prag de stîncă.

Involuntar, soldații scăzură ritmul în care dădeau drumul la frînghie, cercetînd-o cu atenție. Dar oricît de ageri ar fi fost ochii lor, nu se puteau compara cu ai cowboy-ului.

— Opriți, strigă acesta deodată, indicînd bucata de frînghie care tocmai se afla deasupra marginii stîncoase.

Tensiunea în frînghia acum nemișcată păru să crească. Larry King le arătă cu mîna lui uscățivă :

— Se rupe !

Vocea sa răgușită îi paraliză pe inginerii din jur, gata să se năpustească înainte. Larry se aruncă în genunchi, ca și cum ar fi vrut să apuce frînghia, și totuși îi lipsește curajul.

— Eu mă pricep la așa ceva ! E veche și putrezită, se rupe !

Lucru care se și întîmplă, în timp ce el încă vorbea. Soldații își pierdură echilibru și căzură pe spate. Baxter gemu : Boone și Henney scoaseră un strigăt înspăimîntat ; generalul Lodge rămase nemișcat, incapabil de orice reacție.

Din străfundul prăpastiei ajunse pînă la ei un zgomot surd, apoi un troznet urmat de o avalanșe de pămînt și pietre. După aceea se așternu din nou liniștea.

Larry se ridică în picioare, ținînd în mînă fragmentul de frînghie ruptă. Cu ochii scînteietori, își strînse mai tare centura, înfățișarea sa trădînd că ar fi fost gata să-i acuze pe ingineri de omor premeditat. Fără să scoată un cuvînt, începu să se agite pe lîngă marginea abisului, încolo și încoace, căutînd un loc potrivit pe unde să poată coborî.

Generalul Lodge le porunci soldaților să-l urmeze pe King și să facă tot posibilul pentru descoperirea cadavrului lui Neale.

— Băiatul ăsta avea un viitor strălucit, spuse bătrînul Henney cu tristețe. Ne va lipsi la toți.

Inginerii coborîră lungul povîrniș, întorcîndu-se în tabără.

Colonelul Dillon îi aduse la cunoştinţă generalului Lodge că una din iscoadele lui descoperise un grup masiv de indieni sioux, nu foarte departe de tabăra lor. Soarta tragică a lui Neale aproape ăa c fost dată uitării în faţa primejdiei, şi mai ales la gîndul că indienii ar fi dedus adevărata semnificaţie a experidiţiei lor topografice.

Soldaţii care ar fi trebuit să-l însoţească pe Larry King se întoarseră în tabără, raportînd că s-au pierdut de el şi că nu se poate descoperi vreun loc de coborîre în prăpastie.

A doua zi de dimineaţă, Larry King încă nu apăruse. După o zi întreagă de cercetări şi căutări, King era în continuare de negăsit. A fost dat dispărut.

Dar înainte de înserare, cowboy-ul cel înalt îşi făcu apariţia în tabără schiopătînd, prăfuit şi zdrenţuit, încărcat cu instrumentul topografic al lui Neale :

— Ei bine, am jalonat traseul — patru mile mai sus, pe firul prăpastiei, unde trecerea e uşoară. O rampă de numai nouăzeci de picioare la milă.

Inginerii se uitau la el ca la un nebun.

— aDar, Neale ! După prăbuşire... e mort ! strigă Henney.

— Mort ? Nici vorbă, Neale nu-i mort, spuse Larry destins. Cred că în curînd îşi face şi el apariţia.

— E rănit ?

— Bineînţeles. Şi îngrozitor de înfometat, aşa cum sînt şi eu, răspunse Larry.

O parte din ingineri au ieşit în întîmpinarea lui Neale, ceilalţi s-au dus să-i povestească generalului incredibila întîmplare.

— Înclinaţie de numai nouăzeci de picioare, ce noroc... Vreau să-i văd pe băieţi, spuse acesta, luminîndu-se la faţă.

Mai mulţi soldaţi îl ajutau pe Neale să intre în tabără. Deşi încerca să braveze, starea lui nu era prea bună. Şi-a stăpînit cu greu un geamănt, pe cînd îl întindeau lîngă foc.

Generalul Lodge îi făcu o vizită mai tîrziu, primind de la tînărul inginer schiţele şi calculele, care ofereau o soluţie atît de simplă unei probleme aparent nerezolvabile.

— Cît de mare a fost căzătura ?

— Nu prea mare. Am aterizat pe un copac, în care s-a agăţat aparatul. Am alunecat pe urmă printre crăci, şi

m-am lovit cu capul de o piatră. Cînd m-a găsit Larry, eram inconştient şi în primejdie să cad mai jos, într-o altă prăpastie.

— Texanul acesta ţine foarte mult la dumneata.

— Puţini oameni îl înţeleg pe Larry. Are păr roşu şi pare şleampăt, dar este credincios ca oţelul.

— Da, am văzut. Cînd s-a rupt frînghia, doar că n-a scos revolverul...

Următorul vizitator al lui Neale a fost Henney.

— Şeful te-a avansat, începu el.

— Cum? tresări Neale.

— Da, e purul adevăr. Tocmai a vorbit cu Baxter şi cu mine. Ultima dumitale ispravă i-a plăcut tare mult... deci vei avansa!

— Avansat!... în ce fel?

— Păi tocmai de asta s-a consultat el cu noi, rîse Henney.

— Şi ce-a zis şeful?

— Consideră că vei parcurge întreaga ierarhie, pînă la vîrf, dacă Union Pacific ajunge vreodată să fie construită pînă la capăt... inginer şef... deocamdată, eşti supraveghetor şef al sectorului!

— Dumnezeule mare! Nu vorbiţi serios!

— Ba dimpotrivă, răspunse Hanney. Da, acestea au fost chiar cuvintele şefului. Felicitările mele. Dacă îmi permiţi un sfat: continuă aşa cum ai început, pe drumul cel drept, dar trebuie să ai grijă de temperamentul dumitale... Noapte bună.

Neale primi mulţi vizitatori în acea seară. Ultimul a fost Larry Red King, care a şi rămas să vegheze somnul prietenului său. Dacă era mîndru de fapta lui, Larry ascundea cu grijă acest fapt.

Capitolul III

Necazurile nu se încheiaseră însă odată cu trasarea liniei prin prăpastie şi ajungerea la versantul abrupt de pe partea opusă. Vechea cale St. Vrain şi Laramie din apropiere nu era potrivită pentru construirea căii ferate.

Trebuia descoperită o trecătoare cu o înclinație suficient de mică. Tabăra s-a mutat din nou spre est, la poalele Munților Wyoming. De aici inginerii au început urcușul, pînă ce s-au văzut blocați de coastele muntoase.

Știută fiind prezența unui grup ostil de indieni sioux, corpul tehnic era continuu urmat de soldați. Treceau zile după zile de căutare sterilă a unei trecători. Multe din coamele pietroase păreau promițătoare, iar după obositoare ore de cățărare sau călărit, își dădeau seama că se încheiau prin falii adînci sau stînci inaccesibile.

Tabăra s-a mutat din nou, de această dată în apropierea trecătorii Cheyenne. Într-una din dimineți, generalul Lodge, cu echipa lui tehnică și cu iscoadele, a plecat spre vîrful trecătorii, de-a lungul albiei abrupte a rîului. Calea St. Vrain și Laramie era vizibilă și din acest punct; soldații supravegheau zona dinspre vale, în timp ce inginerii s-au urcat spre înălțimi.

Grupul a pătruns de această dată mai adînc decît de obicei în sălbăticia muntelui, imprudent chiar în lipsa unei escorte. Deodată, iscoada a observat pe versantul opus semnale cu fum :

— Banda asta de piei roșii vrea să ne înconjoare !

Neale a fost primul care i-a și văzut pe indieni, cu ochii lui de șoim. Reușiseră să taie calea dintre ei și soldați, izolîndu-i de aceștia ;

— Să luptăm, propuse Neale.

Decizia trebuia luată fără întîrziere. În acel moment era imposibil să coboare coasta abruptă care i-ar fi apropiat de soldați, așa cum le explică iscoada. Au urmat linia de creastă, urcînd din ce în ce mai sus. Dintr-un anume punct, au trebuit să se dea jos de pe cai și să meargă cu arma în mînă, așteptîndu-se oricînd la un atac.

Odată cu dispariția soarelui, indienii au pierit din raza vizuală. Situația inginerilor era de acum aproape disperată, știind că indienii așteptau întunericul pentru a lansa atacul decisiv.

— Înainte ! scăpăm noi de ei, îi îmbărbătă generalul.

Avantajul întunericului consta în aceea că se putea lua legătura cu soldații, prin semnalizare cu flacăra. Cîte unul din ingineri pleca mai în față, unde aprindea un foc,

în timp ce restul rămîneau să țină piept indienilor, în caz că aceștia s-ar fi arătat. Și, în sfîrșit, norocul le surîse din nou: semnalul lor primi un răspuns de la soldați. Era exact clipa în care indienii, încurajați de întunericul deplin de miez de noapte, se hotărîseră să pornească atacul lor. La apariția soldaților, indienii dispărură în obscuritatea nocturnă, fără să se tragă un foc. Neale regreta însă puțin că nu se ajunsese la o luptă.

— Și pe mine mă cam mînca în palme, mărturisi fidelul său King.

Casey își scoase pipa lui neagră din gură, spunînd:

— Ne-am tot cățărat atîta drum, și nu am dat peste nici un obstacol mai deosebit!

Generalul Lodge căzu pe gînduri la auzul acestor cuvinte, iar la întoarcere nu alese calea directă spre tabără, ci coborîră pe creasta care se lăsa lin, cale de mai multe mile, spre șes. Ajunși în teren drept, generalul, profund emoționat, le vorbi oamenilor săi:

— Am trecut de o spaimă și de multe greutăți în această zi, în schimb am descoperit trecătoarea noastră prin colinele Wyoming-ului. Mîine trasăm drumul peste culmea asta lungă. Îl vom boteza Trecătoarea Sherman... Trebuie să le mulțumim diavolilor acelora roșii!

Dimineața următoare, Neale se sculă cu un ghiont în coaste, trezit din cel mai profund somn fără vise.

— Scoală-te, Neale! mormăi Larry. Scoală-te, ce, ești mort?

Neale auzi sunetele pătrunzătoare ale unei trompete.

— Ce se întîmplă, Red? strigă el, întinzînd mîna după cizme.

— Cred că e vorba de indieni.

De-abia se crăpase de ziuă. Tabăra se afla în plină agitație — soldații își pregăteau caii, șeile și armele.

— Red, adu caii noștri, iar eu mă duc să văd ce se întîmplă!

Neale se întîlni afară cu locotenentul Leslie, pe care îl cunoștea bine, și care îi povesti că venise o iscoadă cu știrea că urmează un atac iminent asupra cuiva; colonelul Dillon dăduse ordin ca soldații să-l preîntîmpine.

—Vin și eu, strigă Neale. Unde este iscoada?

Neale observă un bărbat care, judecînd după hainele de piele și flinta lungă cu punga de plumbi și cornul de pulbere părea să fie vînător și se duse drept la el.

— Mă numesc Neale. Pot să vă fiu de ajutor?

— Slingerland, răspunse celălalt, întinzîndu-i mîna. Sînteți ofițer?

— Nu. Topograf. Dar știu să călăresc și să mînuiesc o armă. Cu mine mai este și un cowboy texan. Vine și el. Ce s-a întîmplat?

— Știe dracu'. Dar mi-e teamă că e de rău. Știam că indienii vor să atace un convoi de care, sus printre dealuri. L-am prevenit pe șeful convoiului, iar apoi m-am întors să chem soldații. Cred că e prea tîrziu acum.

— O caravană?

— Șase care. Numai cîțiva bărbați. Trei femei și o fată.

— O fată! exclamă Neale.

— Da, cam de șaisprezece ani. I-am propus să o iau cu mine, dar nu a vrut ... Nici nu vreau să mă gîndesc că...

Slingerland nu apucă să-și exprime ideea pînă la capăt. Își făcu apariția și Larry, aducînd caii. Vînătorul îl măsură cu atenție.

— Bună ziua! spuse Larry. În contrast cu nerăbdarea lui Neale, King părea calm și detașat.

La scurt timp, soldații călări au pornit în marș, în direcția indicată de Slingerland. După un urcuș dificil, au străbătut mai multe văi și dealuri, ajungînd la Calea St. Vrain și Laramie ... Trapperul le arată locul unde întîlnise el caravana.

— Nu au putut ajunge prea departe de aici; mi-e teamă că sosim prea tîrziu, spuse Slingerland, strîngîndu-și nervos pumnii.

Au pornit în galop întins pe urmele carelor. Deodată, la marginea drumului, văzură scheletul carbonizat al unei căruțe. Ceva mai departe, drumul era plin de resturi de pături și alte obiecte, iar lîngă drum, în apropierea unui baraj de stînci și de pomi, resturile arse ale celorlalte care, scena finală a măcelului.

Neale a sărit primul din șa, urmat de King. Soldații, precauți, rămăseseră mai în urmă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Larry.

Cadavre dezbrăcate, pline de sînge închegat, zăceau în cele mai diverse poziţii printre roţile carelor. Toate erau scalpate.

Ajunşi şi ei la faţa locului, soldaţii au primit ordin de la colonelul Dillon să cerceteze atent locul şi să încerce să identifice victimele. Totul fusese ars sau prădat, cu excepţia a două lopeţi, de care soldaţii se şi folosiră pentru a îngropa pe cei din convoi.

Cutremurătoarea privelişte îl şocase puternic pe Neale. Stătea acum deoparte, cuprins de o cumplită furie neputincioasă.

I se păru deodată că aude un geamăt slab. Tresări, apoi murmură pentru sine: „Ah, uite că am început să aiurez!" Sări în picioare şi se întoarse la soldaţi, care tocmai înmormîntau o femeie. Atunci îşi aduse aminte de cuvintele lui Slingerland. Acesta căuta grăbit, dar atent, toate cotloanele taberei.

— Aţi găsit-o pe fată? îl întrebă Neale.

— Încă nu. Diavolii ăia au luat-o probabil cu ei, dacă din întîmplare a rămas în viaţă.

— Dumnezeule! Sper că a murit.

— Amin, fiul meu, îi răspunse Slingerland.

Căutările lor au rămas zadarnice, cadavrul fetei nefiind de găsit.

După ce au răsturnat bolovani grei peste morminte, soldaţii au plecat în marş. Neale, Slingerland şi Larry King rămăseseră la urmă. În momentul în care se urca pe cal, Neale îşi aminti de geamătul uşor pe care îl auzise, şi pe care îl distingea parcă acum din nou.

— Eu mă întorc, strigă el.

— De ce? îl întrebă Slingerland.

Larry King se apropie şi el de prietenul său.

— Red, cred că nu am căutat cum trebuie, şi Neale îi povesti cowboy-ului ce auzise.

— Trebuie să te consolezi, dragul meu! protestă Red.

— Poate. Dar eu mă întorc. Vii cu mine?

— Sigur, răspunse Red cu bunăvoinţa lui nonşalantă.

Slingerland rămase în șa, de veghe, în așteptarea celor doi. Norul de praf ce însoțea marșul soldaților se îndepărta tot mai mult.

Căutînd prin tabăra devastată, Neale se simți brusc și inexplicabil atras către un anume loc — o creastă stîncoasă proeminentă. Nu se auzea nimic în afară de șuieratul vîntului printre rarele trunchiuri de copac. Locul fusese bine cercetat, totuși Neale nu ar fi vrut să recunoască în sentimentul său ciudat rodul fanteziei sau al surescitării, și nimic mai mult. Ar fi fost în stare să jure că auzise o voce care îl striga, cineva avea nevoie de ajutorul lui.

Coasta stîncoasă era înconjurată de tufișuri dese de salvie. Suprafața pietrei era colțuroasă, iar în locul cel mai inaccesibil se ascundea o fisură mai largă. Atunci, Neale se simți cuprins ca de un șoc electric : se auzea o respirație ușoară, întreruptă de suspine...

— Red, vino aici ! strigă el cu o voce care îl făcu pe cowboy să reacționeze foarte repede.

Neale îngenunche și înlătură plantele. Chiar la intrarea în fisură se vedea o masă de păr castaniu, lucind în lumina soarelui.

— E fata despre care ne-a povestit Slingerland.

Cu grijă, o atinse pe creștet. Părul ei era cald și mătăsos, iar atingerea îi provocă lui Neale un fior. Tînăra era probabil pe moarte. Între timp, se apropiase și Slingerland.

— Ei, băieți, ce ați găsit ?

Aflînd despre ce este vorba, descălecă și el repede. Neale ezită cîteva secunde, apoi își strecură mîinile sub trupul fetei și o trase ușor pe iarbă. Zăcea cu fața în jos, cu părul răvășit, dar nu se vedea nici o urmă de rană. Încercînd să o întoarcă, tînărul inginer simți deodată ceva ud, cald și lipicios pe hainele ei. Își retrase mîna, pătată acum de sînge.

— Ah ! exclamă Red.

— La ce te așteptai, fiule ? spuse Slingerland. A fost atinsă de un glonț, și în groaza ei s-a strecurat aici, în grotă. Haide, întoarceți-o pe spate. Poate mai trăiește.

Neale acționă acum repede : o așeză pe spate, cu capul pe genunchii lui. Chipul fetei avea o paloare de moarte,

încremenită și cu reflexe cenușii, ca de stîncă. Hainele și mîinile ei erau roșii de sînge.

— Nu se vede vreo rană sau urmă de glonț — numai sînge, zise Slingerland, cu o nouă speranță.

Neale slătină din cap :

— Probabil că eu i-am auzit ultimul suspin.

— Posibil. Dar mie nu mi se pare că arată ca o moartă, mormăi King. Pune-ți mîna pe inima ei.

— Doamne Dumnezeule, ce prost sînt ! strigă Neale. Trăiește ! Inima îi bate ! Sîngele ăsta e al altcuiva ... poate sîngele mamei ei ucise ... Red, fugi și adu niște apă. În pălărie ! Slingerland, cheamă-i înapoi pe soldați.

Slingerland se urcă pe cal.

— Stai, am o idee. Mai bine o ducem pe fată în coliba mea. Nu-i departe de aici. Pînă la tabără e drum lung Și dacă are nevoie de medicul militar, îl aducem noi la ea.

— Și indienii ?

— La mine e în cea mai mare siguranță. Sîntem prieteni, indienii și cu mine.

— Bine ! Mergeți în orice caz după soldați și anunțați-l pe Dillon că am găsit-o pe fată — și că rămînem la dumneata.

Neale se uită cu curiozitate la figura fetei pe care o salvase. Pe neobservate, buzele ei se deschiseră și se auzi din nou acel geamăt. Aceasta era deci chemarea ce îl călăuzise la ea. Nu, nu numai geamătul. Mai fusese și altceva : un impluls atotputernic și inexplicabil. Neale credea în forța impulsurilor sale — acele imbolduri ciudate care îl vizitau din cînd în cînd. Pînă în acel moment, femeile jucaseră în viața lui numai un rol foarte negativ. Fata aceasta, sau poate faptul că o salvase, sau amîndouă aceste lucruri îl afectară profund ; viața lui Warren Neale suferise acum o transformare definitivă.

Red King se întoarse cu sombrero plin de apă.

— Spală-i mîinile, înainte să se trezească și să le vadă așa, spuse Neale.

Cowboy-ul își îndeplini cu nesfîrșită delicatețe însărcinarea :

— Biata copilă ! Aș putea pune pariu că a rămas singură pe lume.

Pe neașteptate, fata deschise ochii. Erau mari, de culoare violetă, acoperiți acum ca de un văl care le împiedica perceperea realității. Întregul corp îi tremura. Se ridică brusc în poziție șezînd. Nu părea lipsită de forță; făcea mișcări energice; privirea înspăimîntată rătăcea în toate direcțiile, fără să se fixeze într-un punct anume.

— Sînteți în siguranță! strigă Neale cu putere. Indienii au plecat. Eu sînt alb.

Vocea lui păru să o trezească la realitate. Îl privi fix. Făcea mișcări dezordonate din mînă, ca și cum ar fi vrut să alunge imagini înfiorătoare din mintea ei.

— Eu sînt alb! repetă Neale. Sînteți salvată. Indienii au plecat.

Era evident că înțelegea vorbele lui Cuprinsă de o spaimă copleșitoare, strînse brațul lui Neale într-o încleștare de oțel, pe care el nu ar fi putut să o desfacă.

Atunci se întoarse și Slingerland, în cea mai mare viteză.

— Și-a revenit în simțiri?

— Da, pentru cîteva momente.

— Atunci e bine··· L-am ajuns pe Dillon. A fost foarte bucuros că am găsit-o. Va anunța în tabără cele întîmplate, și ne vor ajuta cu tot ce este nevoie.

— Să mergem, deci! hotărî Neale.

King îl ajută să se urce în șa, împreună cu fata, care nu mai slăbise strînsoarea. Aruncă o ultimă privire spre scena dezastrului, pe care știa că nu o va uita niciodată.

Capitolul IV

Slingerland locuia într-o vale sălbatică, unul din cele mai ascunse locuri din Munții Wyoming, cam la cincisprezece mile de viitoarea linie ferată. În ultima parte, drumul străbătea o prăpastie acoperită de verdeață, cu pereți abrupți, aproape ca un canion, și un pîrîu curgînd vesel printr-o albie de piatră netedă. Poteca urma cotiturile acestui pîrîu pînă aproape de locul unde valea se

închidea, lîngă izvoare. Tot aici se găsea și căminul trapperului — o casă din bîrne neprelucrate, cu un coș din lut roșu, plină cu blănuri, piei, coarne de cerb și curse.

Slingerland o așeză pe tînără în iarbă, la umbră și cei trei bărbați rămaseră în preajma ei, neștiind prea bine ce ar trebui să facă.

— Cred că o să-și revină curînd în simțiri, spuse vînătorul.

Casa lui Slingerland era compusă din două încăperi. Cea mai veche dintre ele se folosea acum ca depozit. Bărbații au făcut ordine în această cameră, după care, din mai multe piei de bizon stivuite și pături, au alcătuit cu grijă un pat minunat pentru tînără. Aceste pregătiri odată încheiate, vînătorul își scoase căciula lui din blană și se scărpină în cap, privindu-i întrebător pe tovarășii lui.

— Mă bate gîndul că nu i-ar strica fetei cîteva nimicuri de-ale lor, femeiești, zise el.

Red King rîse din toată inima, înveselit cu adevărat.

— Desigur, o să găsim noi cîte ceva, o oglindă și o perie de păr, și altele care le trebuie neapărat la fete. Prin tabără pe la noi, te împiedici peste tot de ele.

Neale, în schimb, nu vedea nimic vesel nici în încurcătura lui Slingerland și nici în remarca plină de umor a lui Larry. Pe el îl preocupa în acel moment numai starea destul de gravă a fetei.

— Veniți afară — repede ! strigă Slingerland, în alertă.

Tînăra stătea în picioare, dînd semne de mare tulburare. Cînd îl văzu pe Neale, care sărise primul, scoase un țipăt, și se vedea că tremură din toată ființa.

— Cine ești dumneata ? întrebă ea.

— Mă numesc Neale — Warren Neale, răspunse el.

Îi luă una din mîinile ei înfiorate, nespus de bucuros că vorbea cu judecată.

— Și unde mă aflu ?

— Aici este casa unui vînător. Eu v-am adus aici. Era cel mai bun loc posibil, dacă nu singurul.

— M-ai salvat de ... de diavolii aceia ! se bîlbîi ea răgușit, iar o umbră înghețată se lăsa din nou asupra privirilor ei.

— Da... da, dar nu te mai gîndi la asta — au plecat, răspunse Neale în grabă.

Reacţia ei îl preocupa şi îl speria. Nu ştia ce să-i mai zică. Tînăra femeie căzu la pămînt, ţipînd şi cu mîinile la ochi.

— Mama mea! gemu ea chinuit. Au ucis-o... i-au ucis pe toţi... pe toţi. Mama mea... a căzut jos fără să scoată un sunet! Apoi m-am tîrît ca să mă ascund! N-am putut să mor şi eu... A trebuit să văd cu ochii mei tot ce s-a întîmplat...!

Două zile şi două nopţi a vegheat Neale la căpătîiul fetei, cu excepţia puţinelor ore cînd ea adormea, fiind înlocuit de King. Din cînd în cînd îşi revenea în simţiri, recunoscîndu-l pe Neale, dar aproape tot timpul aiura, cuprinsă de febră. Cea de-a treia zi îi dădu din nou speranţă lui Neale. El i-a vorbit îndelung, încercînd să-i trezească din nou interesul pentru realitate. Ea îl asculta, fără să participe prea intens, totuşi mai liniştită. Nu simţea nevoia să mănînce sau să facă mişcare. Neale îi explică apoi că trebuie să se întoarcă în tabără, la munca lui; i-a promis că se va întoarce curînd să o viziteze. Ea nu scoase nici un cuvînt şi nu-şi ridică privirea la plecarea lui Neale.

— Ascultă-mă, fiul meu, să nu-ţi faci griji. Sînt sigur că se pune iarăşi pe picioare.

— Eu nu sînt aşa de sigur, răspunse Neale. Dar trebuie să sperăm. Slingerland, te rog să ai grijă de sărmana făptură. Eu am să mă ir'orc aici cît de repede pot. Cînd îşi va reveni suficient, vom afla dacă are rude, şi atunci voi căuta să o trimit acasă. Dacă nu — ei bine, voi face ceea ce-mi stă în putinţă.

— Da, fiule, mă bucur că te simţi răspunzător pentru soarta copilei!... Mult noroc, şi te aştept cît de curînd.

Întors în tabără, Neale îşi reluă munca cu şi mai mult entuziasm, înconjurat de simpatia colegilor săi. Se gîndea adesea la evenimentele prin care trecuse, şi avea sentimentul că în sufletul său se petrecuse o schimbare; nu putea să o uite pe fată, în vulnerabilitatea şi gingăşia ei.

Acea săptămînă de muncă susţinută îi aduse din partea credinciosului său Larry plîngeri nemaiauzite.

— Capul sus,Red. Ce-ai zice de o mică vacanță? Facem o vizită la Slingerland. Pe fața roșie a cowboy-ului apăru treptat un zîmbet șiret.

— Aha, mă cam miram eu de ce te grăbeai cu munca în halul ăsta, în ultima vreme. Primesc cu cea mai mare bucurie; de-abia aștept să aflu ce mai face fata noastră.

— Red, trebuie să mergem prin tabără și să vedem pe ce putem pune mîna, să luăm cu noi.

— Adică pur și simplu să furăm, vrei să spui? se interesă King puțin mirat.

— Nu, încercăm cu rugăminți. Dar dacă nu reușim așa să obținem ce vrem, trebuie să meargă și altfel, ce dracu'. Înainte marș, Red!

Mai întîi cotrobăiră prin sărăcăcioasele lor bagaje, alegînd tot ce i-ar fi putut fi util unei fete nefericite în acea pustietate. Au luat-o apoi prin tabără. Au adunat cele mai diverse obiecte de pe la toți colegii lor. Șeful măsurase pe Neale cu un zîmbet trecător — un zîmbet înțelept, puțin trist și plin de căldură.

A doua zi, cei doi o porniră călare pe drumul cunoscut ce ducea la cabana vînătorului. Slingerland îi văzu venind și le ieși în întîmpinare cu multă bucurie.

— Cum se simte? întrebă Neale imediat.

— Încă nu e bine. Nu vrea să mănînce, să se plimbe și nu vorbește. La început a întrebat cînd te întorci, apoi te-a uitat.

— Unde este?

— Acolo, sub pîlcul de pini, la izvoarele pîrîului. Singurul lor în care se duce. Cred că îi place zgomotul apei. Nu poate scăpa de vechea ei teamă!

— Haide, Red, spuse Neale.

— Du-te tu singur, fetele nu prea intră în vederile mele.

Era un colț liniștit, plin de flori și de muzica apelor Apoi o văzu pe ea — o siluetă firavă și pierdută. Simțea în același timp bucurie și tristețe. Tînăra tresări la vederea lui. Neale îi recunoscu ochii, fața îi părea însă străină. Slăbise și era și mai palidă.

— Doamne, nu va trăi! suspină Neale. Ce să fac — ce să-i spun?

Privirea ei fixă îl tulbură și mai tare.

— Bună, fetițo, să știi că ți-am adus niște lucruri. Încerca să vorbească pe un ton cît mai voios.

— Ah ··· tu ești? pronunță ea cu greutate.

— Da — Neale. Sper că nu m-ai uitat.

Observă o schimbare vremelnică în atitudinea fetei, dar gîndi că nu era vorba de trăsăturile ei, schimbarea se petrecuse numai în privirea fetei. Se aplecă să desfacă pachetul pe care i-l adusese.

— Ai aici o mulțime de lucruri. Sper să-ți fie de folos. Iată ···

Ea nu acordă nici o atenție pachetului desfăcut și căzu din nou în starea ei amorfă. Neale se hotărî atunci să încerce imposibilul: va avea tactul unei femei, răbdarea unui sfînt, priceperea unui medic, dragostea unui tată, reușind astfel poate să o salveze de la moarte, care o pîndea acum, fără îndoială. O atinse ușor pe umăr.

— Înțelegi ce-ți spun?

— Da, murmură ea, aproape pierdut.

— Eu ți-am salvat viața.

— Vai, mai bine mă lăsai să mor.

— Părul ți-e în neorînduială, spuse el, scoțînd la iveală un pieptene și o perie. Uite, aranjează-te puțin.

— Nu, nu, nu, gemu ea.

— Foarte bine, atunci am s-o fac eu.

Surprins și bucuros că ea nu i se împotrivea, nu și-a dat seama cît de ciudată părea îndeletnicirea lui unui privitor întîmplător. Lîngă el își făcu apariția agale Larry King. Crezu că fata și-a revenit și nu mai există nici o primejdie.

— A, nemaipomenit, Neale! am știut eu că te pricepi la femei.

Fata rămase cu capul în pămînt, iar Neale îl preveni pe cowboy dintr-o privire să nu se țină de glume.

— Prietenul meu, Larry Red King, îl prezentă Neale. El era cu mine cînd ··· cînd te-am găsit.

— Larry — Red — King, șopti fata. Pe mine mă cheamă Allie.

Neale reușise încă o dată să o determine să iasă din cochilia ei. De mirare, îi scăpă peria din mînă.

— Allie, mă bucur să te cunosc, se bîlbîi Larry, tularsnb de tristețea și paloarea fetei, și se îndepărtă iarăși.

— Allie te cheamă? întrebă Neale. Deci Allie, și mai cum?

Din o sută de întrebări, abia dacă răspundea la una, cuvintele ajungînd cu greu la înțelegerea ei.

La sfîrșitul acelei zile, Neale se simțea ca după un urcuș dificil, încrezător totuși că nu fusese în zadar.

Ziua următoare, starea lui Allie cunoscu o ameliorare aproape imperceptibilă. O oră înainte de apus, Neale hotărî că era timpul să plece.

— Allie! Repetă de mai multe ori numele ei, pînă îl auzi: Mă întorc în tabăra mea. Voi reveni curînd.

Un gest rapid — îl prinse de braț.

— Nu pleca! îl imploră ea.

Neale era ca lovit de trăznet: bruschețea și ardoarea din rugămintea ei era ultimul lucru la care să se aștepte. Cu inima plină de bucurie, începu să-i explice că trebuia să se întoarcă la lucru. În timp ce vorbea încă, Allie alunecă din nou în vechea ei stare.

*

Generalul Lodge și consiliul său se hotărîseră să lase un număr de ingineri de-a lungul traseului prevăzut pentru linia ferată, care să studieze modul de distribuire a zăpezii în acele zone. Era foarte important ca în următoarele cîteva ierni să se cunoască această situație cît mai exact. Era vorba de o muncă dificilă, dar Neale se prezentă voluntar, iar șeful îl felicită cu frumoase cuvinte. El urma să studieze efectele zăpezii asupra Trecătorii Sherman.

La următoarea sa vizită la cabana lui Slingerland, Neale discută cu acesta planurile lui pentru iarna aceea.

— Fiule, ai să înghețí! exclamase vînătorul.

— Va trebui, bineînțeles, să-mi construiesc o colibă și să mă pregătesc pentru frig.

— Nu cunoști iernile de pe aici ca mine. Dar culmea aceea lungă, pe care voi o numiți Sherman, hm... nu-i atît de departe încît să nu putem ajunge acolo pe schiuri, dacă vremea nu e extrem de rea. Consider că ai putea sta aici, la mine.

— Minunat ! strigă Neale. Şi acum, Allie. Să o las aici, sau o trimit cu prima caravană spre Omaha, sau cu soldaţii, spre Fort Fetterman?

— Fiul meu, e protejata ta, dar eu zic să o laşi aici, mai ales că vei sta şi tu cu noi. Moare sau înnebuneşte dacă o trimiţi de aici. Ea nu vrea să ne spună măcar dacă mai are rude. Cred că e singură pe lume. Cel mai bine e să rămînă pe loc. Am prins şi cu drag de ea.

— Ce-mi spui dumneata mă bucură, Slingerland. Mă frămînt de mai mult timp, dar sper că asta e cea mai bună soluţie pentru Allie.

— Ce să-ţi zic, eu pe fete nu le înţeleg aşa bine, răspunse Slingerland gînditor. Dar aş vrea să-ţi spun, Allie are o anumită preferinţă pentru tine.

— Ce vrei să spui, Slingerland? Că îi sînt... că îi sînt drag?

— Ştiu şi eu? Cred că da. Sînt două lucruri la care se gîndeşte ea : la tine, Neale, şi la o moarte sîngeroasă. Dar mai ales la al doilea lucru.

— Deci se dă o luptă între mine şi amintirea aceea.

— Aşa văd eu lucrurile, fiule.

Din obrazul bronzat al lui Neale pieri sîngele.

— Ei bine, dacă asta e totul ... nu ar fi o problemă, răspunse el cu un zîmbet larg. Pe mine poate conta. Şi eu sînt singur pe lume ... I-aş ajuta oricărei fete nevinovate — dar pentru sărmana copilă. Allie, pe care am salvat-o de la moarte ... pentru ea aş face orice. Slingerland îi strînse tare mîna, exprimînd astfel ceea ce i-ar fi fost greu acum să spună în cuvinte.

Capitolul V

Întorşi la cabana vînătorului, au descoperit că Allie nu era în camera ei. Lucrurile pe care i le adusese Neale nu păreau să o fi interesat prea tare. Tînărul inginer era acum nerăbdător; fără să-şi poată preciza prea bine sentimentele, în el se petrecuse totuşi o schimbare după

discuția cu Slingerland. Se îndreptă apoi spre pîrîu, unde spera să o găsească.

Allie stătea la umbră, sub un pin pitic, în apropierea izvoarelor pîrîului. Își ținea capul plecat, absentă la ce se petrecea în jur.

Neale începu să fluiere și își tăie cu cuțitul din desiș un băț de undiță. Străduindu-se să facă cît mai multă larmă, se așeză la nici douăzeci de pași de Allie și se pregăti de pescuit. Prinse un păstrăv încă de la prima lansare; uitînd intenția de a scoate astfel pe Allie din apatia ei, se dărui cu toată pasiunea îndeletnicirii lui. În apa limpede ca un cristal a pîrîului mișunau mulțime de pești, cu sclipiri minunate, verzi și aurii.

Prinsese deja mai mulți, aproape unul după celălalt, cînd își simți undița trasă cu deosebită forță; era un exemplar deosebit, un adevărat rege al apelor. Uitînd de preceptele elementare ale pescuitului, smuci undița, care se arcui puternic, și uriașul pește a fost aruncat în iarbă. Firul undiței cedase la șoc și păstrăvul, care se zvîrcolea, ar fi ajuns cu siguranță din nou în apă, Neale se pregătea să intervină, cînd Allie trecu pe lîngă el ca o nălucă. Pînă să își revină, fata prinsese deja peștele.

— Nu știi să pescuiești! îi reproșă ea.

— Nu știu, asta-i părerea ta!

— Cînd mușcă un pește mare, trebuie să-l joci lîngă mal. Tu l-ai scos imediat din apă. Dacă nu eram eu, ți-ar fi scăpat.

Allie era în acel moment total schimbată: obrajii ei își recăpătaseră culoarea, ochii aveau sclipiri hotărîte. Bucuros fără margini. Neale ar fi vrut să-i spună cît de fericit este să o revadă; se abținu însă, de teamă ca vorbele să nu alunge noua ei vitalitate.

— Vrei să mă ajuți să mai găsesc momeală? o întrebă el.

Au urmat firul pîrîului, spre vale.

— Ai mai pescuit păstrăv?

— Da, în California, îi răspunse ea, și deodată umbră îi întunecă privirea.

Neale se hotărî să fie mult mai atent; echilibrul psihic al fetei era foarte precar și se putea oricînd rupe.

Au ajuns la un loc mai larg, ca o poiană, unde iarba și florile creșteau pînă la marginea apei. Soarele și mulțimea

de parfumuri din aer făceau din acel loc un adevărat colț de rai. Neale începu să traverseze pîrîul vijelios, de munte, curios să vadă cum va reacționa Allie.

— Eu pe aici nu pot trece, strigă ea.

— Te duc eu. Ține tu undița.

O ridică în brațe. I se părea mai ușoară decît atunci cînd o purtase prima oară. În mijlocul pîrîului alunecă, aproape să cadă. Fata scoase un țipăt. Sunetul vocii ei îl umplu de bucurie și speranță, convins că dorința ei de a trăi va învinge în cele din urmă.

Pe drumul de întoarcere, Allie dădea semne de oboseală și respira mai greu. Primi în tăcere vestea că Neale trebuia să se întoarcă imediat în tabără, unde îl așteptau treburi importante.

Allie intra din ce în ce mai mult în starea ei apatică, și nici măcar nu veni să mănînce. Știind că de data aceasta nu o mai putea vizita timp de săptămîni, sau chiar luni de zile, Neale o întrebă :

— Allie, ai să uiți vreodată tristețea ta?

— Nu — nu, suspină ea.

Îi ridică bărbia și privi adînc în ochii ei. Nu era frumoasă, avea figura palidă, încordată. Privirea ei era lipsită de speranță, așteptînd parcă moartea. Neale ar fi dorit foarte mult să găsească cuvinte potrivite, să o scoată din starea ei. Buzele lor erau foarte aproape. Nu era momentul pentru un sărut . . .

— Erai cu totul alta acolo, lîngă pîrîu.

Sufletul ei era însă încremenit.

— Eu trebuie să plec acum.

— Da.

— Nu-ți pasă deloc? insistă el.

Allie îl privi fix, în tăcere.

— Trebuie să-ți pese !

— De ce? Mai bine mă lăsai să mor.

— Vai, Allie, Allie !

Neale înțelese deodată că în ea se schimbase totuși ceva : începea să gîndească, să aibă sentimente. Își jură atunci să lupte. O strînse în brațe.

— Allie, Allie ! Ascultă-mă ! Nu există nimic pentru care ar merita să trăiești?

— Nu.

— Şi totuşi, Allie.
— Ce anume?
— Allie, ce vreau să spun este... mă ai pe mine!
— Pe tine!

Era prima oară cînd o auzea exprimîndu-şi uimirea. În sfîrşit reuşise să-i atingă o coardă sensibilă. Făptura din braţele lui căpătase deodată viaţă.

— Allie, acum mă înţelegi? Acum ai pentru ce trăi!...

La auzul lui ajunse un discret „Da", şi Neale ştiu atunci că obţinuse victoria asupra disperării şi durerii ei.

— Ascultă-mă. Eu mă întorc la munca mea. Lipsesc o lună, poate mai mult. Dar mă întorc!... Rămîn cu tine peste iarnă. Trebuie să lucrez aici, pe trecătoare. Sper ca într-o bună zi să ajung o persoană importantă, inginer şef sau conducător al supraveghetorilor de linie... Atunci, cînd se va întîmpla aceasta... vre... vrei să fii soţia mea?

Neale simţi respiraţia ei iute şi tremuratul ce o cuprinsese. Îi dădu drumul, sperînd că emoţia nu a fost prea puternică pentru ea. Ceva îi spunea că procedase bine, chiar dacă fusese puţin autoritar. Inima lui bătea puternic.

— Rămîi cu bine, Allie... Mă întorc. Nu uita asta!

Allie rămase nemişcată; părul ei bogat îi acoperea faţa.

Larry îl aştepta cu caii, gata de drum. Simţind privirile lui şi ale lui Slingerland, îşi dădu seama cît de emoţionat era.

— Red, prietene, poţi să mă feliciţi! M-am logodit! spuse el, rîzînd uşor. Îşi scoase un inel de pe deget: Slingerland, te rog să-i dai lui Allie acest inel. Spune-i că este zălogul meu. Şi că mă întorc!

Capitolul VI

În acea vară, grupul de ingineri a traversat dealurile Wyoming-ului, ajungînd cu lucrările lor pînă în ţinutul Utah, unde s-au întîlnit cu cea de-a doua echipă de topografi, care lucra de la Oceanul Pacific spre interior.

Primul pas în vederea realizării lucrării fusese îndeplinit, iar inginerii demonstraseră, cu prețul unor eforturi extraordinare și a numeroase jertfe omenești că este posibil să se construiască o linie ferată peste Munții Rocky. Era mai greu să-și imagineze însă ce muncă gigantică urma să pretindă construcția propriu-zisă.

Timpul a trecut ușor pentru Neale. Cățăratul zilnic pe cele mai dificile creste a făcut din el un adevărat expert. Pînă și Larry, mai obișnuit cu șaua, a învățat arta cățăratului deși, după cum spunea Neale, nimic nu ar fi putut să-i îndrepte din nou picioarele lui strîmbe.

Pe la jumătatea lui septembrie, Neale, însoțit de Larry și un inginer numit Service, și de un convoi de catîri cu materiale și alimente ajunsese pe înălțimea Trecătorii Sherman, pregătiți să înceapă lunga veghe pentru a cerceta cum se așezau troienele de zăpadă de-a lungul liniei.

Au împărțit trecătoarea în două părți, lui Service revenindu-i zona mai înaltă, iar lui Neale zona de șes. Deoarece copacii erau destul de rari și era nevoie de mult lemn de foc, s-au hotărît să nu construiască o casă pentru Service, ci un bordei adînc într-o coastă de deal, acoperit cu pămînt și crengi.

— Va fi aici mai pustiu pentru dumneata — și mai rece, remarcă Neale.

— Nu mă deranjează.

— Ne mai întîlnim, înainte să dea prima zăpadă.

— Numai dacă urcați voi pînă la mine. Eu nu pot să mă cațăr. Am un picior cam bolnav.

— Bine, vin. Probabil vor mai fi niște săptămîni de vreme frumoasă. Vreau să și vînez puțin.

— Mult noroc.

Așa își luară rămas bun cei doi colegi.

Aurul și purpura toamnei se amestecau cu verdele dominant în valea lui Slingerland. Castorii îndiguiseră pîrîul într-un loc, așa că se formase un mic lac, unde se adunau cocori și alte păsări de apă.

Neale avea inima strînsă, totuși nu se grăbea. Rămase în urma lui Larry, care mîna animalele de povară. Văzu

de la distanță o coloană albastră de fum deasupra copacilor și i se luă o piatră de pe inimă.

În acel moment, calul își ascuți urechile lui lungi și fornăi. O siluetă cenușie își făcu apariția din verdeață și îi alergă în întîmpinare — o făptură mlădioasă, iute, îmbrăcată în haine de piele.

— O fată de indian ! strigă Neale.

Dar fața ei era albă, iar părul castaniu deschis flutura în vînt. Allie ? Da, era chiar ea.

— Neale ! Ai sosit ! exclamă ea.

Fața și vocea ei erau greu de recunoscut. Se aruncă la pieptul lui și îl privi în ochi, cu figura ei radioasă, veselă, ușor străină, dar Neale simți, știu că aștepta sărutul lui. Tulburat, o sărută — buze răcoroase, dulci atinseră buzele lui o dată, și încă o dată.

— Credeam că n-ai să mai vii vreodată, murmură ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

— A durat mult. — Vocea lui era nesigură. — Dar am venit... Și mă bucur așa de tare să te revăd.

— Nu m-ai recunoscut, îi spuse ea timid. Mi-am dat seama după privire.

— Nu-i de mirare, Allie. Cînd am plecat, erai o fetiță palidă, slabă și înfricoșată, iar acum pe cine găsesc?... Lasă-mă să te privesc.

Făcu un pas înainte : Neale recunoscu în acel moment frumusețea și dragostea fetei. Era atît de copleșit, încît rămase mut. Reuși apoi să se stăpînească.

— În îmbrăcămintea asta, am crezut că ești indiancă.

— Rochia, pantalonii, mocasinii, toate le-am făcut singură. N-am avut nici un nasture ! Să știi că a fost greu — atîta muncă !

— Deci, de cînd am plecat eu, nu ai stat degeaba !

— Din acea zi, spuse ea înroșindu-se, am făcut o mie de lucruri : am gătit și am cusut, am pescuit și am făcut baie, am tras cu pușca și am călărit — și te-am așteptat pe tine.

Allie se așeză pe un bloc de piatră, cu Neale lîngă ea.

— Așa m-ai așteptat ? întrebă el încet.

— Ore și zile și săptămîni, suspină ea.

— Și atunci... mă iubeai ?

— Te iubesc.

Vocea ei era subţire şi tremurată, cuprinsă de o emoţie şi dragoste imensă. Neale tresări. Privirea lui alunecă asupra mîinii fetei ; pe cel de-al treilea deget se vedea un inel. Atinse uşor inelul şi îi trase mîna într-a lui.

— Inelul meu, o, Allie !

Acum înţelesese că inelul său fusese acea verigă care reîntregise lanţul zdrobit al vieţii ei.

— Ai plecat aşa de repede, că nu am mai avut cînd să-ţi spun, răspunse ea şovăitor.

Sărută mîna fetei.

— Vei putea să-mi povesteşti asemenea lucruri minunate, avem timp toată toamna şi iarna. Şi poate că mîine îmi revine şi mie graiul, am să-ţi mărturisesc ceva.

— Spune-mi acum, îl rugă ea.

— Allie, eşti frumoasă.

— Adevărat ?

O vedea acum zîmbind pentru prima oară.

— Spune-mi, îi şopti el, atingînd-o uşor, spune-mi cum te cheamă. Allie, şi mai cum ?

— Nu ai aflat încă numele meu ?

— Mi-ai spus că te numeşti Allie, şi atît.

Neale se temea de această evocare, care putea să-i trezească amintiri îngrozitoare, dar dorea să o pună la încercare. Ochii ei se măriră, cuprinşi de tristeţe, dar acel văl al morţii nu se mai întoarse în privirea ei.

— Allie Lee, îi răspunse, şi lacrimile îi alinară suferinţa.

Capitolul VII

Se lăsase deja întunericul cînd Neale se întoarse la cabană după o lungă plimbare singuratică ; încăperea era luminată de vîlvătaia buştenilor arzînd într-un uriaş cămin de piatră.

Slingerland stătea mai în umbră, ocupat ca de obicei cu o treabă oarecare, rîzînd de glumele lui Larry. Cowboy-ul şi Allie erau perfect vizibili, în bătaia focului. Dintr-o

singură privire, Neale ghici cam ce se întîmplase cu tînărul lui prieten. Allie părea puțin încurcată.

— Protestează că îl numesc Mister King, și nu e mulțumit nici măcar dacă îi zic Larry, spuse ea.

Larry făcu o privire prostească și zăpăcită.

— Te previn, Allie, că individul este periculos cînd e vorba de revolvere, lasouri și cai . . . și mi-e teamă, și cînd e vorba de fete, răspunse Neale serios.

— Nu arată periculos, Neale. Vrei să mă păcălești. . . El dorește să-i zic Reddy.

— Aha ! mormăi Neale.

Rîse supărat pe sine însuși, deoarece simțea ușoara înțepătură a geloziei. El știa la ce te puteai aștepta din partea lui Larry sau a oricărui alt tînăr care ar fi avut nemaipomenitul noroc să se afle în apropierea lui Allie Lee.

— Ei bine, spune-i Reddy, continuă el. Cred că pot să-i permit viitoarei mele soții această intimitate cu vechiul meu prieten.

Allie era derutată, își pierduse seriozitatea ei încîntătoare și se roșise.

— Al naibii de frumos din partea ta, comentă Larry, care își revenise din nou puțin. E chiar mai mult decît mă așteptam din partea cuiva care și-a pierdut capul.

Slingerland ieși și el la lumină, lăsă lucrul și se apucă să-și pregătească pipa.

— Îmi face plăcere să vă văd și să vă aud, spuse el. Am fost și eu odată tînăr. N-am apucat să mă bucur. . . dar nu contează. Bucurați-vă voi de viață cît puteți !. . . Larry, hai cu mine. Trebuie să mai așez încă o cursă.

Allie îi aruncă o privire mirată.

— O cursă? De cînd se pun cursele pe întuneric?

— Copila mea, orice pretext e mai bun decît nimic.

Își aprinseră pipele cu tăciuni din foc, le făcură cu ochiul lui Neale și Allie, plini de înțelegere și ieșiră în întunericul de afară. De îndată ce rămaseră singuri, Allie veni să se așeze lîngă el, lipindu-se de umărul lui, cu fața către foc.

— Povestește-mi despre tine — totul, spuse ea. Și apoi despre munca ta.

Neale îi povesti (în măsura în care o interesa pe ea, în opinia lui) despre copilăria pe coasta de est, alături de mama lui, rămasă văduvă, despre moartea acesteia și cum a absolvit un curs de inginerie.

— Aveam douăzeci de ani cînd am citit pentru prima oară despre planul Union Pacific. Sînt peste trei ani de atunci. Așa mi-am ales drumul în viață. M-am hotărît să mă fac inginer și să particip la construirea liniei ferate. Nimeni nu credea în planul ăsta. Lumea rîdea de mine. Dar nu m-am dat bătut. Și, ei bine, a trebuit să călătoresc o groază de drum fără bilet, ca să ajung pînă la Omaha. Orașul crescuse ca o ciupercă din pămînt și roia de soldați și de tot felul de oameni, de cea mai proastă calitate posibilă. Poți să-ți imaginezi cum am mai tremurat cînd am fost în sfîrșit primit înaintea generalului Lodge și a statului său major. Aveau biroul într-o magazie uriașă... Le-am cerut de lucru. Nimeni nu părea să mă fi auzit. Am încercat încă o dată, mai tare. Un inginer bătrîn, pe care acum îl cunosc bine — Henney — mi-a făcut un semn nerăbdător. De parcă ar fi fost un lucru fără precedent, să vină cineva să ceară un post!

Neale relata cu tot mai multă vioiciune și căldură, simțind mîna ei mică într-a lui și un interes care l-ar fi impulsionat pe oricare narator.

— Ei, mie nu prea mi-a picat bine. Atunci m-a apucat nebunia. Cînd sînt cuprins de furie, sînt în stare de orice. Le-am urlat la oamenii aceia: „Oameni buni! Eu am mers pe jos și am călătorit la negru ca să ajung aici. Sînt topograf de meserie. Voi vreți să construiți o linie ferată. Eu am nevoie să muncesc, și voi primi ceva de lucru, sînt sigur!" Vocea mea a potolit zgomotul din jur. Bătrînul Henney m-a privit curios. „Tinere, din linia asta ferată nu iese nimic." Atunci am sărit în sus, că trebuie să iasă ceva din linia ferată. Cineva a spus: „Cine a vorbit acolo? Aduceți-l încoace." Și m-am trezit în fața generalului maior Lodge. Tocmai se întorsese din război, și se cunoștea acest lucru. Serios și înnegurat, trăsături dure și ochi pătrunzători. M-a măsurat din cap pînă în picioare. „Trebuie să iasă ceva din linia ferată?", m-a întrebat el cu asprime. „Desigur", i-am răspuns eu. Mă simțeam dezamăgit,

batjocorit. „Aveți dreptate", zise el, și nu-i voi uita niciodată privirea. „Aș mai avea nevoie de vreo cîțiva ca dumneata". Așa am ajuns în statul major.

Neale se opri : nu numai că Allie îi strînsese deodată mîna ; avea nevoie să-și tragă sufletul cîteva momente.

Apoi îi povesti cum îi salvase lui odată viața Larry Red King, și cum îi făcuse, și el același serviciu cowboy-ului ; ajunse în cele din urmă la evenimentele importante din acea vară.

— Acum, Allie, pare de necrezut cum am reușit să traversăm munții și deșertul — înclinație de nouăzeci de picioare la milă ! Linia ferată poate, și va fi construită ! Dacă aș reuși să-ți povestesc ce influență extraordinară au avut toate acestea asupra mea — asupra mea și a colegilor mei. Dar nu voi reuși, cuvintele nu mă ajută. Ce mare este această idee ! Dar munca !. . . Allie, închipuie-ți că te cuprinde un asemenea entuziasm, încît fiecare nouă dificultate îți pare o nouă bucurie, sarcinile imposibile un imbold pentru curajul nestăpînit, primejdiile de moarte niște simple întîmplări ale aventurii îndrăznețe, lucruri pe care le păstrezi în memorie ca pe niște comori. . . Ideea liniei Union Pacific a pus stăpînire pe mine. Cred în ea. Voi trăi să o văd înfăptuită. . . Voi trăi ziua victoriei

Allie își lăsă capul pe umărul lui, se uită la el cu o privire care îl făcu să-i fie rușine de egoismul lui și îi spuse :

— Și pe urmă, cînd totul va fi gata, vei fi inginer șef sau conducător al supraveghetorilor de linie?

Ea își amintea de cuvintele rostite de el.

— Allie, sper că așa va fi, răspunse el ; încrederea ei îl umplu de profundă încîntare : Voi munci — îmi voi crea o poziție înaltă.

Ziua următoare a însemnat pentru Neale începutul unei binemeritate odihne. Toamna fusese întotdeauna anotimpul lui preferat. Splendoarea ei aurie era la fel ca în alte locuri, și totuși această toamnă diferea de cele pe care le cunoscuse Neale pînă atunci. Tăcerea visătoare a sfîrșitului de an stăvilea sălbăticia singuratică a tinerilor munți. Salvia sclipea în nuanțe cenușii și purpurii, iar cupele ei în galben-auriu ; văile amestecau verdele și

chihlimbarul și roșul. Nu era colb, nici căldură sau vînt — un cer limpede, fără nori, aerul nemișcat pătruns de miresme — pe scurt, un anotimp splendid.

Trecură zile și nopți în șir, pe nesimțite. Cu fiecare ceas se simțea tot mai atras de această făptură fără pereche, ce răsărise ca o stea în viața lui. Neale era conștient că nu mai poate amîna momentul în care să cerceteze ce se petrecea în inima lui. Acum Allie devenise umbra lui, luînd locul credinciosului Larry , chiar dacă prietenul său îi însoțea adesea, docil și înțelegător față de noua situație, prea nobil și generos ca să fie invidios sau gelos. Pescuiau în pîrîu, călăreau și vînau pe frumoasele cărări de munte, despre care Slingerland le spusese că nu sînt periculoase. Cowboy-ul Larry a fost acela care i-a împrumutat calul său lui Allie și a învățat-o arta călăritului, spunîndu-i că va ajunge o maestră în acest domeniu.

După-amiezele se urcau pe coastele înalte ale dealurilor, stăteau întinși în iarba înaltă, ce începea să se îngălbenească, privind în imensitatea purpurie și nelămurită a șesului. La ceasul apusului se plimbau pe sub pini. Cînd cădea întunericul, iar aerul se răcea, stăteau în fața focului din cămin, citind în flăcările lui imagini ce prevesteau viitorul, simțind în miini și obraji o căldură care nu le venea numai de la văpaia veselă a focului.

Neale simțea cu mirare cum prietenia lui față de Larry se transforma în dragoste. Întreaga lui ființă se afla acum în plină schimbare, dar nu acesta era motivul pentru care îl iubea pe Larry. Cauza era Allie. Cowboy-ul se trăgea din Texas, moștenind respectul profund al omului din sud față de femeie. Neale nu știa dacă Larry avusese vreo soră, iubită sau prietenă. De prima oară cînd se văzuseră, Larry se afla deplin sub controlul lui Allie : nu un frate, nu un prieten, nu un iubit, ceva mai nobil și mai deosebit. Inima lui Neale își păstră liniștea cînd a ghicit iubirea ce o nutrea cowboy-ul pentru Allie. Indiferent ce fusese Larry în trecut, vagabond, pistolar, ucigaș chiar, ochii luminoși ai fetei, vocea, atingerea ei realizaseră miracolul omenesc suprem — altruismul. Pentru aceasta îl iubea Neale.

Veni și octombrie. Dimineața devreme și după-amiaza tîrziu se lăsa o boare rece, pătrunzătoare. Slingerland spunea că va fi un sezon bun pentru blănuri. Aduna se mari provizii de lemn de foc. Larry hoinărea cu pușca prin munți. Neale străbătea potecile, mînă în mînă cu Allie.

Nu încercase încă vreodată să afle povestea trecutului ei, deși erau momente cînd semnele evidente ale unei culturi și creșteri deosebite, un anume mister din comportamentul ei, îi trezeau un interes deosebit. O lăsa însă pe ea să decidă cînd și dacă să-i vorbească despre aceste lucruri.

Și apoi, într-o zi, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru, cu o ușoară umbră de jenă totuși, jenă pe care nici nu încerca să și-o ascundă, Allie îi mărturisi o parte a celor aflate de la mama ei în noaptea în care indienii atacaseră caravana. Neale a rămas mirat, impresionat, profund îngrijorat.

— Allie... tatăl tău trăiește!

— Da.

— Atunci trebuie să-l caut. Să te duc la el.

— Fă așa cum crezi tu că e mai bine, răspunse ea trist. Dar eu nu l-am văzut niciodată. Nu pot să-l iubesc. Iar el nici măcar nu știe că exist.

— Unde locuiește tatăl tău? se interesă Neale.

— De unde să știu? Mama mea l-a părăsit la New Orleans. Eu... n-am putut să-i fac nici un reproș, după toate cîte mi le-a povestit ... Dar tu?

— Nu, Allie, nu. Dar sînt consternat, profund consternat... Omul acela, Durade, dacă te găsește într-o bună zi!

Fata îi cuprinse gîtul cu brațul, și acest gest tandru, venit după accesul lui de teamă, i-a copleșit inima. Iubirea pusese de mult stăpînire pe el, dar se ferise pînă atunci să exprime acest lucru. Fericirea ei îl făcuse și pe el fericit. Considera că tăcerea lui o protejează.

— Dar într-o bună zi, eu voi fi soția ta, îi șopti ea.

— Repede? repede? răspunse el, tremurînd.

Obrajii și fruntea fetei se împurpurară vizibil.

— Asta hotărăști tu.

Neale știu că sosise momentul. Nu o sărutase pînă atunci decît o dată — atunci cînd se întorsese, în septembrie.

— Allie, te iubesc!

— Și eu te iubesc, îi răspunse ea, delicat și curajos.

— Mă gîndesc la ce mi-ai povestit tu despre Durade! continuă el răgușit. Dacă te pierd?

— Iubitul meu, n-ai să mă piezi niciodată — pe lumea aceasta sau în oricare altă lume.

— Munca, speranța, viața mea — nu ar fi nimic fără tine... Allie, ești minunată!

— Neale! nu ai mai vorbit așa niciodată? Și cum arăți!

Allie rîse apoi, un rîs nou pentru el, limpede ca un clopoțel, plin de fericire și tinerețe.

— Vai, arăți ca Durade cînd mizează pe propriul lui suflet.

Neale o trase mai aproape de el:

— Îmi joc sufletul cu adevărat. Dacă te sărut, este pierdut... și trebuie să o fac!

— Ce trebuie să faci? murmură ea cu grația unei femei.

— Trebuie să te sărut!

— Grăbește-te!

Pe Neale îl mai aștepta însă o surpriză în acea zi.

— Am uitat să-ți povestesc despre aur! exclamă ea, albindu-se la față.

— Aur!

— Da. El l-a îngropat colo — sub copacul cel mare — lîngă o stîncă! Parcă l-aș vedea înaintea ochilor!

— El! Cine? Allie, ce-i cu povestea asta?

Îi strînse mîna, îndemnîndu-l să tacă.

— Ascultă-mă. Horn avea aur cu el. Nu știu cît de mult. El era proprietarul caravanei cu care plecasem din California... Înainte să apară indienii, Horn a săpat o gaură în pămînt, unde a introdus aurul... Cine scapă, a zis el, al lui să fie aurul...

— Allie, îmi faci tot felul de surprize!

— Neale, oare indienii au găsit aurul acela?

— Nu cred. Eu am cercetat tot locul, nu se vedeau urme... Allie, mîine pornesc călare, să văd ce pot face!

— Vreau și eu să merg, îl rugă ea. Nu, nu. Uitasem!... Mormîntul mamei mele.

— Da, acolo este. Eu îl știu. Am să-i pun un semn... Ah, Allie, cît de bucuros sînt că poți să vorbești despre ea și despre trecut, fără să-ți facă rău. Ești vitează!... Allie, dacă descopăr aurul, e al tău.

— Nu, al tău, dragul meu, pentru că eu sînt a ta.

Ziua următoare, Neale plecă pe vale în jos, fără să le vorbească de intențiile sale lui Slingerland sau Larry. Dar nu reuși să găsească direcția, fiind ușor să te rătăcești în labirintul de dealuri. Neale a trebuit să renunțe și s-a hotărît să le împărtășească secretul și prietenilor săi. Se consultă cu Allie și, în aceeași seară, după cină, Allie îi aruncă o privire poznașă cowboy-ului și îl întrebă:

— Reddy, dacă ai fi știut că sînt o moștenitoare bogată, mi-ai fi cerut mîna?

Slingerland nu mai putea de rîs; Larry era total depășit de situație.

— O moștenitoare bogată! repetă el, bîlbîindu-se.

— Da. Aur! Aur cu găleata.

Slingerland deveni brusc serios și curios. Larry lupta cu deruta lui.

— Cred că aș fi făcut-o în orice caz — bogată sau nu — dacă nu mi-ar fi stat în cale blestematul ăsta de topograf.

Săgeata își atinsese ținta, așa cum dovedea roșeața lui Allie. Neale îi sări în ajutor, povestind despre comoara îngropată de Horn și de propria lui încercare de a o descoperi.

— Găsesc eu aurul, spuse Larry cu mîndrie. Mergem mîine într-acolo.

Sligerland își mîngîie gînditor barba.

— Mi-e teamă, zise el, că mîine nu va fi posibil.

— De ce nu? Dumneata sau Larry veți găsi doar locul respectiv!

— Ascultați!

Vîntul șuiera ușor printre crengile copacilor și deasupra acoperișului cabanei.

— Vîntul acesta înseamnă zăpadă.

Dimineața următoare, furtuna bîntuia în toată regula, iar peisajul se îmbrăcase într-un veșmînt nou. Sosise anotimpul zăpezilor și odată cu el începuse din nou munca lui Neale.

Neale trebuia să parcurgă un drum de cinci mile pînă la sectorul lui de observație; partea cea mai grea a muncii era drumul, pe cărări acoperite de zăpadă moale.

Această primă zăpadă a iernii nu a rezistat mult. Spre norocul lui Neale, aproape întreg sectorul său se afla pe teren drept. Acest fapt lăsa să se prevadă că urma să aibă mari dificultăți în miezul iernii, cînd zăpada uscată, ca o pulbere mînată de furtuni, se va așeza pe latura ferită de vînt a dealului.

Într-o săptămînă, se familiarizase foarte bine cu zona lui, cu topografia Trecătorii Sherman. Se pregăti să-i facă o vizită vecinului său de sector, Service, într-una din dimineți. Ajuns pe înălțimea trecătorii, constată că o haină albă și rece acoperea încă pantele muntoase. Aerul era aici, la înălțime, mult mai tăios. Service avea desigur mult mai mult de suferit decît Neale din cauza frigului, chiar dacă munca lui nu era atît de grea și îndelungată.

Îl găsi pe Service acasă, în adăpostul său, la căldură, și în cea mai bună dispoziție. Și-au comparat notițele, descoperind încă de acum, din primele etape ale muncii lor, că era neapărat necesar să se studieze cu seriozitate problema apariției troienelor.

Au luat prînzul împreună și apoi, în primele ore ale după-amiezii, Neale a pornit-o pe lungul și dificilul drum către casă. Această vizită îi arătă că Service suporta mai ușor singurătatea, dar că probabil avea să sufere din cauza frigului mult mai rău decît cei de la cabană. Service nu era un om de acțiune pur sînge, și Neale își făcu unele griji pentru el. Știa de la trapper, iarna era deosebit de aspră sus, în Munții Wyoming.

Noiembrie aduse cu sine adevăratele furtuni — imense cete de nori cenușii, ploaie, grindină, zăpadă și gheață. Neale își spuse că de fapt nici nu știuse ce e aceea o iarnă pînă atunci, iar într-una din zile, cînd a fost măturat de vînt de pe o înălțime cu capul înainte, drept în zăpadă, nu a avut decît o confirmare a acestui adevăr. Mai multe

zile în şir nici nu a putut să iasă din cabană. Erau şi perioade cînd rămînea liniştit acasă, deoarece observaţiile sale se limitau numai la zilele ce urmau imediat după o furtună de zăpadă. Învăţase să meargă pe schiuri, dar munca era extrem de obositoare. Se întorcea acasă complet extenuat, prea stors de puteri ca să mai poată mînca sau vorbi. Treptat, se obişnui cu extraordinarul efort, devenind rezistent şi puternic.

Într-una din zilele mai blînde, din ce în ce mai rare pe la mijlocul lui decembrie, Neale îl vizită din nou pe colegul său de pe vîrful trecătorii. Service se afla într-o stare deosebit de proastă. Căzuse pe un vîrf alunecos de piatră şi se rănise la picior, sau chiar avea o fractură. Neale încercă să stabilească despre ce fel de lovitură era vorba, dar nu reuşi. Service era practic incapabil să-şi mai poarte de grijă, chiar dacă nu avea dureri prea mari. Au ajuns amîndoi la concluzia că trebuie transportat într-un loc în care să primească îngrijire.

— M-am gîndit la o soluţie. Vă putem duce în casa de bîrne a lui Slingerland, fără să vă facem nici un rău. Îl aduc pe Slingerland cu sania lui. La noi este mai confortabil, va fi mult mai bine, din toate punctele de vedere.

Şi-au luat rămas bun, Neale asigurîndu-l că se va întoarce în cel mult douăzeci şi patru de ore.

Apusul acelei zile avea ceva ameninţător, tulbure. Mai tîrziu, cînd Slingerland îi spuse că vine o nouă furtună, înţelese semnificaţia fenomenului. Înainte de căderea întunericului, se stîrni un vînt ce vuia ca un cor de stafii printre copaci.

— E de rău, comentă trapper-ul.

Cuprins de nelinişte, Neale ieşi afară, urmat de Slingerland. Zăpada se lăsa asupra văii — uşoară, uscată, ca o pulbere. Vîntul te pătrundea pînă la oase cu răceala lui. Slingerland îi strigă ceva, dar Neale nu reuşi să-l înţeleagă. Reîntorşi înăuntru, vînătorul îi explică:

— E viscol!

Neale era profund afectat.

— Nu are nici un rost să-ţi faci griji pentru Service, îl îmbărbătă Slingerland. Dacă este viscol, nu putem urca, şi cu asta basta. Poate nu va fi atît de rău, deşi nu aş băga mîna în foc.

Nici măcar Allie nu a fost în stare să-i redea buna dispoziţie lui Neale în acea seară. După ce se culcaseră ceilalţi, el mai rămase multă vreme să înteţească focul şi să asculte furia de afară. Cînd se mai stinse puţin focul, asupra cabanei se lăsă un frig neplăcut, semn că afară temperatura scădea continuu. Neale spera însă în continuare cu disperare ; se culcă şi el în cele din urmă.

Dimineaţa următoare, în [casă era aproape la fel de întuneric ca noaptea. Vîrtejurile turbate de zăpadă acopereau soarele.

Viscolul bîntui timp de patruzeci şi opt de ore. Cînd în sfîrşit se potoli ninsoarea, se făcu şi mai frig. Neale bănuia că sînt cam patruzeci de grade minus, dar vînătorul afirma că sînt cam şaizeci. Era imposibil să ieşi acum din casă.

În cea de-a cincea dimineaţă, reuşi să-l convingă pe Slingerland să încerce să ajungă la Service. Larry dorea să-i însoţească, dar Slingerland consideră că este mai bine să rămînă cu Allie. Cei doi bărbaţi au plecat bine echipaţi, cu schiurile în picioare şi trăgînd o sanie după ei. O crustă îngheţată acoperea zăpada depusă, altfel ar fi fost imposibil de înaintat. Ajunşi pe culme, îi izbi în plin vîntul dinspre nord. În ciuda hainelor groase Neale crezu că îi îngheaţă măduva în oase. Erau locuri unde amîndoi trebuiau să-şi pună toate forţele ca să ţină sania, cu mîinile lor ţepene de frig. Doi paşi înainte şi unul înapoi, aşa se băteau ei cu furtuna. După multe ore de luptă înverşunată, au ajuns la adăpostul lui Service.

În anumite locuri, vîntul măturase zăpada de tot, rămînînd stînca goală la vedere. Deasupra colibei nu se zărea fum. Locul arăta ca şi cum n-ar fi trecut nimeni pe acolo întreaga iarnă. Neale îi aruncă o privire necăjită lui Slingerland.

— Fiul meu, nu cred că ne aşteaptă lucruri prea bune, spuse el. Nu avem timp de pierdut.

Împinseră uşa, se aplecară şi intrară. Neale se uită întîi la cămin, în care nu mai arsese focul de zile întregi. Zăpada pătrunsese în adăpost şi se adunase în mici grămezi spulberate de vînt. Păturile de pe prici îl acopereau pe Service, îi ascundeau faţa. Cei doi bărbaţi ştiau acum ce se întîmplase.

— A îngheţat !

Service zăcea ţeapăn pe prici, alb, ca împietrit ; trăsăturile lui vădeau că nu suferise.

— A adormit şi nu s-a mai trezit, spuse Slingerland.

— Slavă Domnului. Vai, de ce nu am rămas cu el !

— Prea tîrziu, fiule. Vor mai muri mulţi tineri pînă se construieşte linia asta blestemată.

Neale căută scrisorile, notiţele şi obiectele de preţ ale lui Service, pe care voia să le predea la statul major al inginerilor.

Cu un tîrnăcop şi o lopată, care serviseră la săparea bordeiului, s-au apucat să-i sape un mormînt în nisipul şi pietrişul îngheţat. Îl înfăşurară pe Service în pături şi îl coborîră în groapă.

Încă un mormînt fără nume ! Neale văzuse pînă atunci nouă asemenea morminte. Acesta din urmă se afla la nici o sută de paşi de locul viitoarei linii ferate.

— Slingerland, strigă Neale, pe aici va trece trenul în goană ! Călătorii vor privi pe fereastră ; tineri în căutarea norocului, perechi aflate în luna de miere, mii de oameni ocupaţi sau fericiţi — vor trece pe lîngă groapa bietului Service fără să ştie că el zace aici !

— Da, fiule, dacă oamenii vor să aibă căi ferate, atunci trebuie să ucidă oameni ca să le construiască, răspuns vînătorul, posomorît.

Cu vîntul în spate, Neale şi Slingerland au fost mînaţi spre casă aproape fără voia lor. Au hotărît să nu-i spună lui Allie despre tragicul eveniment. Aşa se sfîrşi cea mai rece, grea şi întunecată zi pe care o trăise vreodată Neale.

Iarna trecu, zăpada se topi, vînturile se potoliră şi veni primăvara.

Neale hotărîse deja ca Allie să rămînă în vara aceea cu Slingerland. Ea se simţea minunat acolo şi dorea să stea cu vînătorul pînă cînd Neale putea să o ia cu el. În momentul respectiv, aceasta ar fi fost imposibil. Un şantier de construcţii plin de soldaţi şi muncitori nu era locul potrivit pentru Allie. Neale se ferea de gîndul să o ducă la Omaha, fiindu-i teamă de spaniolul acela, Durade, care îi distrusese viaţa mamei lui Allie, şi de tatăl lui Allie, pe care

ea nu-l văzuse niciodată. Neale presimțea că acești doi oameni vor apărea în calea lui într-o bună zi și pînă atunci își dorea să fie deja căsătorit cu Allie. Acum ea nu avea nici șaptesprezece ani.

Într-o zi, nu cu mult înainte de plecare, liniștea văii lui Slingerland a fost tulburată de vizita a patru bărbați cu înfățișare de duri. Își făcură apariția călare, de-a lungul pîrîului. Reacția lui Larry a fost semnificativă pentru Neale: acesta a tras o înjurătură printre dinți, după care s-a deplasat cu calmul lui caracteristic, așezîndu-se între ei și ușa cabanei, unde stătea Allie, cu mirarea zugrăvită pe fața ei frumoasă. Texanul purta întotdeauna revolverul cel greu la brîu, și nimeni din vest nu s-ar fi încumetat să-i pună talentele la îndoială. Bărbații s-au purtat politicos, au cerut puțin tutun, părînd să nu aibă nici un gînd rău.

— Departe de drumul mare colțișorul ăsta, spuse unul din ei.

— Da. Eu sînt vînător, răspunse Slingerland. Voi de unde veniți?

— Din Ogden. Mergem spre răsărit.

— E circulație mare pe drum?

— Da. Destul de multă pentru regiunea asta sălbatică. Și toți merg spre est. Încă nu ne-am întîlnit cu nici o caravană care să meargă spre apus. Ați auzit că se construiește o cale ferată — din Omaha? Așa vorbește lumea.

Aici interveni și Larry.

— Desigur; sînt soldați peste tot locul în zona asta.

— Da, soldați, zise unul din călători.

— Așa-i, calea ferată se construiește cu soldați.

Bărbații plecară fără să mai spună nimic și fără să-și ia rămas bun. Slingerland strigă după ei să deschidă ochii ca lumea, deoarece indienii se află pe picior de război.

— Hm, indivizii ăștia nu prea-mi plac, explică el.

Nici Neale nu era prea încîntat de vizită, dar Larry rîse la gîndul că o bandă de tipi de asemenea calitate poate deveni periculoasă.

— Dacă e vreun bărbat prin preajmă, spală putina... Dar nu mi-ar place deloc să o găsească pe Allie singură pe aici.

— Pot să-mi port singură de grijă, strigă Allie curajos. În ciuda respectului care îl aveau față de priceperea la oameni a cowboy-ului, Neale și Slingerland considerau apariția unor asemenea indivizi un semn de rău augur pentru vînătorii singuratici.

— Va trebui să mă mut și mai adînc în munți, cît mai departe de drum, mormăi Slingerland.

Această întîmplare îl făcu și pe Neale să-și schimbe planul inițial de a căuta aurul îngropat. Nu i-ar fi convenit cîtuși de puțin să fie prins acum pe cînd dezgroapă aur din pămînt, sau cărînd pungile; cît despre Slingerland, nici el nu prea avea chef să ascundă comoara în cabana lui sau prin apropiere.

— Acum, avînd în vedere că nici nu știm exact dacă este acolo cu adevărat, vom aștepta pînă vă întoarceți în vară sau la toamnă, le propuse el.

Sosi și ziua plecării spre tabără a lui Neale și Larry. Allie se arăta mai vitează decît Neale, care era livid și tremura. Îl sărută pe Larry.

— Reddy, să ai grijă de tine – și de el, îi spuse ea.

— Desigur, Allie. Rămîi cu bine.

Larry o luă înainte pe potecă, în zorii cenușii.

— Allie, nu te pot părăsi, zise Neale răgușit.

Îmbrățișarea ei îi răpea puterile.

— Trebuie. Te așteaptă munca. Gîndește-te la ținta ta!··· Repede, iubitul meu – du-te!

Neale nu o mai vedea limpede și nu-și găsea cuvintele.

— Ai să mă iubești întotdeauna?

— Trebuie să mă mai întrebi?

— Sărută-mă, murmură el și se aplecă spre ea. Îmi pare atît de rău că trebuie să te părăsesc! Allie, fetița mea!

Allie îl ținea strîns în brațe, cu pasiune și îl sărută de mai multe ori.

— Rămîi cu bine! Ultimul cuvînt era pronunțat încet, pe jumătate sufocat, amintind de vechea ei durere amară.

Se văzu apoi singur. Șovăind, se urcă în șa, cu lacrimi în ochi și plecă pe urmele lui Larry.

Capitolul VIII

Neale și King călătoreau cu bagaj puțin și fără animale de povară; la răsăritul soarelui ajunseseră la ruta principală.

Aceasta purta semnele vizibile ale unei circulații intense, semănînd aproape cu un drum de țară. Urme proaspete de cai și boi, de roți de căruță, rămășițe ale focurilor — toate acestea stăteau mărturie că în curînd regiunea avea să sufere o prefacere radicală.

Întreaga regiune era teritoriu indian. Neale și tovarășul său nu aveau habar dacă indienii sioux își părăsiseră sălașurile de iarnă și erau pe picior de război. Oricum, ei nu s-ar fi putut afla peste tot. Neale și King își asumară riscul, la fel ca toți ceilalți călători numeroși; în cazul lor, riscul nu era poate tot atît de mare, caii celor doi fiind în stare să galopeze repede ca vîntul.

Străbătură șaizeci de mile din zori și pînă la căderea întunericului, cu o scurtă pauză la prînz, ajungînd la Fort Fetterman fără nici un incident. Aici îl aștepta pe Neale ordinul să se prezinte urgent la punctul de lucru de la North Plate. Neale află că în vara trecută se construiseră patruzeci de mile de cale ferată, pe care trenurile circulau deja, la vest de Omaha. Simți cum îi crește inima. De multe săptămîni nu mai auzise nici o știre îmbucurătoare despre Union Pacific. În primăvara aceea se înaintase mult cu lucrările de nivelare. Umblau prin fort zvonuri că viața de șantier era destul de agitată. Dar tema principală erau indienii sioux, despre care se spunea că vor provoca mari neplăceri soldaților, pornind din munții lor și atacîndu-i pe aceștia.

La North Plate locuia Baxter cu un singur măsurător de teren; îi primi deci pe Neale și Larry cu brațele deschise. Neale se apucă de muncă, plin de energie și pricepere, calități pentru care era atît de apreciat de șefii săi.

Trecu vara și o parte din toamnă și Neale fu chemat la Omaha. Această știre avu efect de trăznet asupra lui. Sperase să poată petrece o nouă iarnă în dealurile din Wyoming, dezamăgirea fiind cu atît mai mare. Se gîndi

chiar să renunțe la muncă. Despărțirea atît de îndelungată de Allie i se părea de nesuportat. Dar însărcinarea pe care avea să o primească îl consolă întrucîtva. Neale condusese lucrările topografice pentru podurile din Munții Wyoming, iar acum era nevoie de el în birourile statului major, unde se elaborau planurile și proiectele. Acceptă deci propunerea, luînd hotărîrea să ceară să fie trimis în prima linie a frontului de lucru primăvara următoare. Larry Red King refuză să meargă cu el spre răsărit, iar Neale bănuia că ghicește motivele lui.

— Mă mai învîrt pe aici și te aștept; du-te la muncă, tinere. Într-o bună zi, ai să ajungi mare șef.

Neale plecă de la North Plate cu o caravană de care. După o lungă și plictisitoare călătorie, au ajuns la locul unde fuseseră întrerupte lucrările de nivelare în acea toamnă. Era un spațiu imens, locul fostului șantier, unde nu mai rămăseseră decît grămezi de resturi, de parcă ar fi trecut un ciclon pe acolo. După alte cincizeci de mile și două zile nesfîrșite, de nesuportat, Neale auzi fluieratul unei locomotive. Venea de la mare distanță. Neale scoase un strigăt de bucurie, imitat de tovarășii săi de drum.

Se apropiară de tabără, care se prezenta sub forma unui conglomerat de barăci și corturi scunde, acoperite de norii de fum ai locomotivei. Neale nu rămase aici mai mult de zece minute: se alătură mulțimii care se înghesuia într-un tren lung, format din vagoane de vite și vagoane mici și vechi de persoane.

Se simțea nemaipomenit de mîndru. Contribuise și el la construirea liniei pe care circula acum trenul. Muncitorii cu figuri aspre, zgomotul și fumul, vagoanele străvechi, gata să se desfacă în bucăți, grămezile de deșeuri și ruinele de la marginea căii ferate erau toate pentru Neale părți ale unei frumuseți romantice, privite prin prisma ambiției și visurilor sale.

În ciuda deselor și nesfîrșitelor opriri de-a lungul celor trei sute de mile, tînărului inginer i s-a părut o călătorie plăcută. Ajunse astfel la Omaha — viitoare metropolă a vestului, oraș asemănător unui stup de albine.

Neale se lăsă apoi prins în vîrtejul ameţitor de planuri, sarcini, donaţii de teren, privilegii, premii, drepturi de sechestru şi arendă, interese ale guvernului, armatei, de stat şi naţionale, înşelăciuni, profituri şi şantaje — toate aceste motive egoiste şi altruiste, toate aceste scopuri viclene sau nobile, toate aceste mase de oameni în mişcare — materialul de construcţie al liniei Union Pacific. Neale, care era un visător, nu se simţea deloc atras de aceste aspecte politice şi negustoreşti ale proiectului.

După terminarea războiului civil, preşedintele şi congresul Statelor Unite aveau destul de lucru cu propriile lor griji, iar guvernul nu putea să-şi permită să pună la dispoziţie decît un sprijin material modest, prin cedare de terenuri şi împrumuturi. În schimb, el oferea oamenilor care doreau să construiască linia mari recompense.

Prima societate de construcţii a primit peste un milion şi jumătate de dolari. Însă banii se cheltuiau atît de repede, încît societatea şi-a dat curînd seama de dimensiunile reale ale afacerii şi s-a dat bătută.

Apoi s-a fondat aşa-zisul Credit Mobiliar, o întreprindere faimoasă şi răufamată. Era de fapt una din societăţile de construcţie obişnuite la acea vreme, care conduceau şantierele de căi ferate. Directorii ei erau de părere că nu trebuie aşteptată exploatarea liniei ferate pentru a obţine beneficii, ci se foloseşte mai bine perioada de construire a ei, organizînd, în consecinţă, un sistem fraudulos bine pus la punct. Operaţiunile Creditului Mobiliar au provocat în ultimă instanţă unul din primele scandaluri politice serioase din istoria congresului Statelor Unite.

O lege care îl aducea pe Neale în pragul furiei demente era aceea care permitea guvernului Statelor Unite ca, după terminarea unui sector de cale ferată de un anumit număr de mile, să trimită o comisie de experţi însărcinată cu testarea liniei şi formularea unei aprecieri a muncii efectuate. Nici una din aceste comisii nu reuşea vreodată să cadă de acord cu o altă comisie; iar experţii, prinşi în labirintul ameţitor de planuri şi contraplanuri, comploturi şi contracomploturi, raportau mai sus că anumite sectoare trebuiesc construite din nou.

În cazul unui asemenea sector, motivul invocat fusese înclinaţia prea mare a pantei, şi cum Neale condusese acolo măsurătorile topografice, s-a răspîndit vestea că lucrează de mîntuială. Şi-a revăzut notele şi calculele, a constatat că sînt corecte şi s-a dus înjurînd la Henney, să-i explice situaţia. Şi acesta înjură, înjură mai tare decît Neale; era şi el de aceeaşi părere şi îl sfătui să se adreseze experţilor.

Neale îi urmă sfatul şi constată că toţi membrii comisiei au fost de acord cu el, cu o singură excepţie, un om purtînd numele Allison Lee. Neale tresărise la auzul numelui. Lee era cărunt, puternic ridat şi încruntat, ceea ce, din experienţa lui Neale, reprezentau trăsături tipice ale conducătorilor lui Union Pacific.

Neale afirmă că este de datoria lui să demonstreze că şi-a îndeplinit munca aşa cum se cuvine şi că el dispune de calculele corecte. Dl Lee îi răspunse că măsurătorile erau incorecte şi trebuiau reluate.

— Sînteţi cumva şi dumneavoastră topograf? întrebă Neale pe ton vehement, simţind că îi fierbe sîngele în vine.

— Mă pricep la unele lucruri din tehnologia construcţiilor, răspunse comisarul.

— Probabil nu la prea multe, îi replică Neale, dînd frîu liber temperamentului său.

— Tinere domn, vă rog să vă măsuraţi cuvintele.

— Domnule Lee, vreţi să mă ascultaţi? Iată notiţele mele. Dumneavoastră nu aţi vizitat sectorul decît în treacăt şi v-aţi înşelat la măsurătoare cu cîteva picioare.

Dl Lee refuză să-i vadă hîrtiile şi îi făcu un semn nerăbdător să-l lase în pace.

— Îmi distrugeţi şansele, insistă Neale cu încăpăţînare.

— Bănuiesc că nu vă veţi păstra nici postul dumneavoastră, după modul în care vorbiţi cu superiorii.

Mai mult nu-i trebui lui Neale; se albi la faţă.

— Asta-i o nedreptate drăcească, toată prostia asta cu experţii, îi strigă el în faţă lui Lee. Nedreptate! Lodge o ştie, şi Henney o ştie. Şi dumneavoastră! Ultimul trăgător de sfori al guvernului vine aici să se lege de inginerii cinstiţi şi harnici care construiesc linia. Este strigă-

tor la cer!... Sectorul acesta are patruzeci de mile. După dumneavoastră, cinci dintre ele trebuie măsurate, nivelate şi reconstruite. Patruzeci şi şase de mii de dolari de milă — acesta-i secretul. Încă două sute treizeci de mii de dolari pentru buzunarele cine ştie cărei societăţi de construcţie!

Neale ieşi din birou, se întoarse la Henney şi îi relată, cuvînt cu cuvînt, întreaga discuţie. Henney îl felicită pentru curajul său, dar deplînse incidentul. Nu putea aduce decît foloase minore şi imense necazuri. Mulţi din membrii acestor comisii erau politicieni, în relaţii foarte strînse cu directorii şi deloc dispuşi să dea lovituri Creditului Mobiliar.

Capitolul IX

În luna mai a anului 1866, un tren de persoane însoţit de soldaţi intra în tabăra North Plate; primul care coborî era Warren Neale, mai puternic şi dornic de acţiune ca oricînd, totuşi puţin îmbătrînit şi cu faţa palidă din cauza muncii de birou şi a aşteptării îndelungate.

Larry King l-a întîmpinat primul; timpul nu îl schimbase pe acesta cu nimic. Întîlnirea lor era ca între doi fraţi care nu se văzuseră de mult timp.

— Red, cum le merge cailor tăi?

— Au iernat bine, dar am cheltuit pînă la ultimul ban. Sînt falit, răspunse Larry.

— Eu am bani cu lopata, şi ce este al meu este şi al tău. Înainte marş, Red, pune şaua pe caii de povară, bagaj, uşor, şi mergem în dealurile Wyoming-ului.

— Aha, asta aşteptam eu... Neale, trebuie să fim al dracului de atenţi. Pieile roşii bîntuie ca viespile. Vezi cît a crescut tabăra asta. Oamenii sosesc aici în grupuri mari, călare şi în care, de cînd s-a terminat iarna. Iar cei care vin din vest povestesc tot felul de lucruri teribile.

Neale ajunsese la North Plate pe la prînz; înainte de căderea serii, cei doi prieteni goneau deja spre apus.

Călătoreau noaptea și ziua se odihneau, traversînd repede cîmpia monotonă din Nebraska. Din vara trecută, indienii sioux patrulau de-a lungul potecilor sudice din Wyoming. Experiența anilor îndelungați petrecuți de cowboy în Texas-ul natal le-a fost de mare ajutor. Ochiul său ager ce distingea urme de pași, fum și obiecte aflate la mare distanță, grija cu care ștergea urmele și alegea locurile de popas și arta sa de a îngriji caii – numai aceste calități au făcut posibilă călătoria lor. Au văzut de mai multe ori urmele indienilor, înainte ca să apară la orizont crestele Munților Wyoming. Iar de mai multe ori au dat ocoluri largi în jurul cîte unui foc de tabără.

Valea lui Slingerland purta semnele unei veri timpurii. Pe poteca bine cunoscută nu era nici o urmă de cai, oameni sau animale. Ploaia căzută în ajun le ștersese probabil.

Tensiunea nerăbdării lui Neale îl ajută să suporte apăsarea temerii. Poteca părea aceeași, pîrîul murmura ca înainte, copacii sclipeau verde în lumină, totuși Neale simțea o mică diferență.

Trecură de pîlcul de pini. Înaintea lor, pe locul unde fusese cabana, nu rămăsese decît o movilă de ruine înnegrite. Neale simți că îi sare inima din loc, apoi se opri. Nu putea nici respira, nici vorbi, nici mișca.

– Dumnezeule Atotputernic! spuse Larry, încercînd să-l bată pe Neale pe umăr, cu o mînă tremurîndă. Pieile roșii! Eu m-am temut tot timpul – ne-am luat după vorbele lui Slingerland.

– Red! caută – caută peste tot!

Neale se întinse la pămînt, orb, nenorocit, sfîșiat de durere. Allie! Ea strigase probabil numele lui în ceasul nenorocirii, și el nu-i venise în ajutor de această dată. Cu simțurile lui pe jumătate moarte aproape nu-și dădu seama cînd se apropie Larry și se așeză lîngă el.

– Nimeni prin preajmă, îi spuse Red răgușit. Nici o singură urmă!... Focul ăsta a ars cam acum două săptămîni. Poate mai mult... Nici o urmă!

Neale sări în picioare și începu să răscolească prin ruinele cabanei, printre resturile carbonizate. Ardoarea căutărilor sale nu a fost răsplătită. Neale rămase în fața

prietenului său, scăldat în transpirație, neștiind ce să facă. Larry îi ocolea privirea.

— Allie nu mai este! A plecat!

— Ah, poate că Slingerland s-a mutat și a dat foc la casă. Nu i-a convenit cînd i-a văzut pe cei patru hoți de drumul mare.

— De ce-ți bați gura de pomană! Nici tu nu crezi ce spui! Vreau să știu ce gîndești tu cu adevărat.

— Neale, e cît se poate de rău, îi răspunse Larry. Nu pot să-mi imaginez decît că Slingerland a lăsat-o pe Allie singură... și apoi...

— Indienii?

— Poate. Cred însă mai degrabă că a fost o bandă, ca aceea care ne-a vizitat.

— Nu, Reddy — numai asta nu! gemu Neale în durerea lui. Dacă ar fi căzut în mîna indienilor, ar fi omorît-o, scalpat-o sau ar fi luat-o prizonieră, în tribul lor··· Dar dacă a fost o ceată de criminali de ultimă speță, ca aceia··· Pe Dumnezeul meu, dacă aș ști că așa s-a întîmplat, mi-aș trage un glonț în cap.

Larry începu să înjure.

— Dacă ne pierdem capul, n-am realizat nimic. Mai bine facem ceva.

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu? strigă Neale deznădăjduit.

— Cotrobăim cărările prin munții ăștia negri. Poate îl găsim pe Slingerland.

Porniră în căutare — Neale se purta ca un nebun, în schimb Larry era ca întotdeauna vigilent, credincios și inteligent. Neale nu ținea cont de nici un sfat sau prevedere. Numai brațul puternic al cowboy-ului la salvat. Trebuiau să găsească apă și iarbă și să mănînce, lucruri pe care Neale le uita. Dormea și se odihnea foarte puțin și aproape că nu mînca. Erau în primejdie să dea oricînd peste indieni. Neale s-ar fi bucurat să se întîlnească cu ei, deoarece în chinul lui, moartea nu îl speria.

Bătură munții în toate direcțiile, mergînd mai ales pe lîngă ape, în speranța că vor găsi un nou sălaș al lui Slingerland. Urmau poteci care nu duceau nicăieri; cîte o urmă de copită le trezea speranțele, nu pentru mult

timp însă. Curînd şi-au terminat şi micile lor rezerve de mîncare, trăind de pe urma vînatului.

Şi totuşi, cam după vreo două săptămîni, au întîlnit, în apropierea unui baraj ridicat de castori, doi vînători care îşi aşezau cursele. De la prima privire, şi-au dat seama că oamenii aceia ştiau ce caută ei.

— Bună ziua ! îi salută Larry. Ce bine e să vezi oameni din nou !

— Aşa-i, prietene, sînt cam rari pe aici, îi răspunse unul din trapper-i.

— Îl căutăm pe Slingerland. Îl cunoaşteţi ?

— Pe el îl ştim de mulţi ani. Acum o săptămînă a trecut pe la noi — chiar după ploaia cea mare, nu-i aşa, Bill ?

— Şi era — singur ? întrebă Larry, poticnindu-se.

— Da, şi arăta groaznic. Ne-a spus că şi-a pierdut fata şi că este nenorocit.

— A pierdut-o !

— Hm, el era convins că nu fuseseră indienii, răspunse vînătorul, gînditor. Slingerland este în relaţii bune cu indienii sioux — face comerţ cu ei. El···

— Repede, repede ! îl întrerupse Neale. Ce s-a întîmplat cu Allie Lee ?

— Tinere, noi nu ştim decît ce ne-a povestit Al. Ne-a spus că era pentru prima oară cînd a lăsat-o singură acasă. Cînd s-a întors, nu a găsit decît tăciuni aprinşi. Totul distrus, fata dispărută şi urme — urme de potcoave şi de cizme, cam trei sau patru oameni. Al s-a luat după ei. Apoi a început ploaia, în aceeaşi noapte, şi poate fi bucuros că nu a murit înecat. A doua zi, urmele dispăruseră. A mai încercat cîteva zile, pe urmă a renunţat. Şi-a zis că probabil fata e moartă, că ea nu era genul care să poată rămîne în viaţă mai mult de o zi cu asemenea indivizi. Nişte netrebnici, veniţi dinspre terenurile aurifere. Bill şi cu mine, nu prea ne dăm în vînt după ideea asta cu trenul. Ne strică toată regiunea ; nu mai e de trai pentru vînători.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, îşi făcea apariţia în tabără la North Plate un cowboy şchiopătînd, slab şi

zdrențuit, mergînd pe lîngă un cal prăpădit, pe spinarea căruia stătea legat în șa un călăreț, clătinîndu-se în toate părțile.

Faptul nu stîrni senzație, deoarece asemenea scene erau obișnuite în lagăr. Calul avea urme de gloanțe pe gît; călărețul avea cămașa însîngerată, iar însoțitorul său avea brațul bandajat.

Neale zăcea bolnav de o rană mai adîncă, în timp ce i se vindeca șoldul străpuns de un glonț. Larry stătea zi și noapte la căpătîiul lui, îngrijindu-se de el. Emoția, supărarea, foamea, oboseala, pierderea de sînge și insomnia îl aduseseră pe Warren Neale în pragul morții. Nu-i păsa dacă murea sau rămînea în viață. Numai răbdătorul, fidelul său prieten se lupta pentru viața lui.

Baxter și Henney, trecînd prin North Plate, l-au vizitat și pe Neale, apoi a venit și șeful lor și i-a poruncit lui Larry să-l transporte în corturile statului major. Aici s-a bucurat de cea mai atentă îngrijire și simpatie. Se cunoștea povestea lui romantică și sfîrșitul tragic al acesteia. Medicul s-a ocupat și el de Neale, dar numai grija lui Larry King, prezența și curajul lui l-au salvat pe Neale de la moarte.

S-a făcut bine și s-a întors la munca lui, el împreună cu cowboy-ul. În haosul din lagăr, numai puținii oameni cu care Neale se afla în contact mai strîns au remarcat schimbarea ciudată pe care o suferise. Inginerii, la rîndul lor, și-au dat seama că nu mai era la fel de harnic și energic ca înainte. Entuziasmul său scăzuse. Curînd începu să bea și să joace cărți. Larry a încercat la început cu rugăminți să-l aducă pe calea cea bună, după care începu și el să bea și să joace. Se observă atunci că Neale bea fără să se îmbete și nu pierdea niciodată sume mari de bani. Minunatul lui prieten, Larry, avea grijă de toate.

North Plate a fost cuprins de o nouă agitație pe măsură ce se apropiau șinele și trenurile și odată cu ele soldații — avînd datoria să-i apere pe muncitori — și armata de negustori și paraziți care trăiau de pe urma lor.

Primul tren care ajunse la North Plate aducea cu el directori ai liniei Union Pacific, printre care Warburton,

Rudd și Rogers, membrii comisiei Lee și Dunn, care urmau să inspecteze noua secțiune.

Cele cinci mile de cale ferată măsurate de Neale și pe care comisia le considerase necorespunzătoare fuseseră înlăturate, măsurate din nou și reconstruite.

Neale mersese împreună cu Baxter și măsurase noul sector. Întors la North Plate, provocă consternare într-o ședință a directorilor, experților și inginerilor, demonstrînd că noile măsurători coincideau cu vechile sale date.

— Domnii mei, cele cinci mile stricate și refăcute au exact aceeași pantă, diferența nu e nici măcar de un țol.

Baxter confirmă cele spuse. Experții au început să vocifereze, iar directorii au cerut informații mai precise.

— Am să vi le dau ! strigă Neale. Patruzeci și șase de mii de dolari mila ! Cinci mile două sute treizeci de mii de dolari ! De două ori în buzunarele aceleiași societăți de construcție !

Se iscă un scandal nemaipomenit. Neale aruncase o bombă în întrunirea lor. În tabără se știa de fapt bine că pe lîngă marele entuziasm al muncii își făcuse loc și lăcomia.

Warburton era personajul principal din grupul de directori. Îl luă pe Neale de umăr și îl împinse înaintea colegilor săi :

— Acesta este omul de care avem nevoie în munca noastră ! Acesta este adevăratul spirit în care vom putea construi calea ferată Union Pacific. Îl vom trimite pe el cu cifrele lui la Washington. Astfel vom face să se renunțe la legea asta idioată, datorită căreia ne trimit pe cap experți care vin aici și distrug munca oamenilor harnici.

Neale se afla din nou în fața unui prilej minunat de afirmare.

Allison Lee se ridică și ținuta lui liniștită, impunătoare, sclipirile de oțel din ochii săi cenușii au făcut să fie ascultat cu atenție de cei din jur.

— Mister Warburton, domnii mei, spuse el, eu mi-amintesc de acest tînăr inginer, domnul Neale. Cînd am sosit aici, m-am interesat de el, pentru că știam punctul lui de vedere în legătură cu cele cinci mile. Am aflat că este un tip mai aparte și irascibil, care își lasă munca baltă și se face pierdut cine știe pe unde — un bețivan și

cartofor. Nu mi se pare normal să se ia în considerație raportul fals cu care a tulburat ședința noastră.

— Cifrele mele nu sînt false! replică Neale, alb ca varul. Dumneavoastră știți mai bine, domnilor directori. Mister Lee nu este inginer. De fapt, nici unul din domnii aceștia nu are căderea și capacitatea să aprecieze munca noastră. Totul nu-i decît politică! Înșelătorie!

— O să vă aruncăm afară! strigă un alt membru al comisiei.

— Îmi voi prezenta demisia! strigă Neale. Să o ia dracu' de linie ferată!

Se iscă din nou mare zarvă. După care se făcu liniște mormîntală. Din grupul de privitori prezenți se desprinse cowboy-ul și se apropie de masa unde avea loc discuția, cu revolverul în mînă.

— Stai! țipă Neale.

— Rămîneți pe loc și lăsați-mă să vorbesc, rosti Larry în felul său tărăgănat și indiferent.

S-a lăsat o liniște nefirească, toată lumea fiind înghețată de spaimă. Ochii lui Larry îl țintuiră pe Allison Lee.

— Dacă v-am înțeles corect, faceți afirmația că Neale a mințit cu cifrele alea nenorocite? întrebă el politicos.

Allison Lee era galben de frică.

— A-ți spus că prietenul meu a mințit? repetă Larry.

Alison Lee reuși să pronunțe un „Nu" pe jumătate sugrumat.

Cowboy-ul se retrase încet, precaut, cu privirea ațintită asupra mesei.

— Cam asta ar fi tot ce-aveam de zis, spuse el, și se pierdu în mulțime.

Capitolul X

Allie Lee poseda o minte în același timp activă și contemplativă. Visînd la Neale și la viitorul lor împreună, se ocupa de o mulțime de lucruri; un an întreg a trecut fără ca ea să fi avut vreun moment de cumpănă sau melancolie.

Neale, gîndea ea, a fost reținut sau trimis la Omaha, sau i s-a dat o muncă și mai importantă. Bănuia temerile lui Slingerland, dar inima ei îi spunea că Neale e bine și că mai devreme sau mai tîrziu se va întoarce la ea.

În acea dimineață de mai cînd Slingerland a lăsat-o singură pentru prima oară, se trezi în zgomot puternic de copite. Întîiul ei gînd a fost că se întorseseră Neale și Larry. Se repezi la ușă. Bucuria ei a fost de scurtă durată. Neale nu era printre cei patru călăreți din poiană.

Între timp, călărețul din frunte se apropiase mult de casă. Era un tînăr bărbat uriaș, cu fața arsă, ochi obraznici și gura urîtă. Îi aducea aminte lui Allie de un om pe care îl văzuse în California. Se holba acum la ea.

— Hallo! Nu ești fata lui Durade? o întrebă el cu asprime.

Allie știa acum, îl mai văzuse pe terenurile aurifere.

— Nu, răspunse ea.

— Semeni cu ea de parcă... Mai e careva pe-acasă?

— Slingerland s-a dus prin pădure. Se întoarce imediat.

Bărbatul o împinse într-o parte și pătrunse în casă; se apropiară și ceilalți trei călăreți.

— Bună, don'șoară, îi spuse unul din ei, mai în vîrstă, cu păr grizonat, care ar fi putut fi căutător de aur, vînător sau bandit. Tovarășii săi rămăseseră mai în spate. Primul purta un sombrero mare și negru. Celălalt era blond, cu ochi iscoditori.

— Unde-i Fresno? întrebă acesta.

— M-am uitat prin casă, răspunse cel numit Fresno, apărînd în prag.

Pînă să se dumirească Allie, Fresno o prinse de mînă și i-o răsuci la spate. Luă apoi un lasou și o legă de un copac. Zbaterea ei a fost zadarnică.

— Dacă nu-ți ții gura, o să fie vai de tine!

Grijile lui Slingerland fuseseră deci întemeiate. Allie înțelese cît de dificilă e situația ei de-abia după ce se trezi legată de copac. O apucă furia și încercă se se dezlege. Inutil, însă; reușise doar să-și rănească mîinile. Aproape de disperare, se gîndi deodată la Neale, la durerea lui dacă ar fi pierdut-o: trebuia să lupte. Iubirea ei trebuia să fie mai puternică decît frica instinctivă, firească.

Se auzea cum cotrobăiau bandiţii prin cabană, aruncînd mobila şi lucrurile. Veniră cu mai multe grămezi de blănuri de castor şi cu o pungă, în care Slingerland îşi ţinea banii şi puţinele lui lucruri de preţ. Ultimii doi care ieşeau din casă se certau pe o damigeană. Constatînd în cele din urmă că era goală, au aruncat-o înăuntru, în focul din cămin.

— Sandy, s-au răspîndit tăciunii în cameră, protestă cel bătrîn. Blănurile o să ia foc.

— Lasă să ardă! strigă Fresno. Acum avem tot ce ne trebuia. Înainte!

— La dracu', ce rost are să-i ardem coliba omului?

— Multă vreme nu arde ea, zise bărbatul cu sombrero, şi dacă arde, oamenii gîndesc că au fost indienii. Pricepi, bătrîne?

Fresno, care părea căpetenia bandei, se uită întîi la punga lui Slingerland, care era la el şi apoi la Allie.

— Băieţi, care e mai tare, cîştigă punga.

Spunînd aceasta, Fresno le-o aruncă şi se îndreptă spre copac. Cei trei bărbaţi se repeziră, iar blondul Sandy, care era mai iute, puse primul mîna pe pradă. Ceilalţi doi rămaseră în preajma lui, destul de ameninţători, simţindu-se nedreptăţiţi.

— Împart cu voi, le promise Sandy. Aşteptaţi pînă facem popas. Luaţi şi blănurile de castor!

Fresno o dezlegă pe Allie de copac şi o tîrî la calul său.

— Suie-te, repede, îi porunci el fetei.

Allie se conformă. Scările erau prea lungi pentru ea.

— Băieţi, ia alergaţi şi aduceţi-mi unul din caii ăia pe care i-am văzut lîngă pîrîu, strigă Fresno.

În timp ce Fresno îi potrivea scările, Allie observă că avea un revolver şi o carabină Winchester prinse de şaua calului său. Tînăra se gîndi un moment să se folosească de arme; curajul nu-i lipsea şi ar fi putut să-l omoare, iar apoi să scape cu fuga. Înainte să ia o hotărîre, Fresno terminase cu scările şi plecase, trăgînd şi calul de căpăstru, după tovarăşii lui. Fata amînă punerea în aplicare a planului ei, ştiind însă că nu trebuie să scape nici un moment. prielnic.

Sandy prinsese unul din armăsarii lui Slingerland — un mustang, calul preferat al lui Allie. Era obişnuită cu el — un cal iute ca vîntul, mai iute decît caii bandiţilor. Fresno aruncă lasoul în jurul gîtului mustangului.

— Poţi călări fără şa? o întrebă el.

Allie minţi, spunînd că nu poate. Spera să aibă prilejul să se folosească de armele din şa.

Plecară în marş rapid de-a lungul văii, apoi spre calea St. Vrain şi Laramie. La un moment dat, au pătruns pe o altă vale laterală, unde se afla şi tabăra lor. Nu îşi luaseră nici o măsură de camuflare a catîrilor şi a poverilor din bivuac; Allie se gîndi că nu le era frică de indieni. Probabil veniseră din California şi ocoliseră întîlnirea cu caravane, nefiind deci familiarizaţi cu primejdiile acelei regiuni.

Ajunseseră aici pe la ora prînzului. Soarele se acoperise şi părea că se pregăteşte o furtună. Fresno coborîse de pe cal şi o măsura din priviri. O trase apoi din şa cu brutalitate.

Allie îl împinse de lîngă ea. Chiar dacă întreaga ei viaţă fusese protejată, într-un fel, trăise printre bărbaţi nu foarte diferiţi de Fresno şi ştia că nu i-ar fi servit nici o împotrivire sau rugăminte.

— Aşteaptă, îi spuse ea. Fresno, eu sînt fata lui Durade!

— Mi se părea mie că te cunosc. Dar te-ai făcut o femeie în toată firea şi frumoasă, pe deasupra.

Allie îl luă deoparte, la distanţă de ceilalţi, care se certau din nou.

— Fresno, dumneata cauţi aur.

— Desigur. Dar miza trebuie să fie mai mare — dacă sînt şi ei în joc, fetiţo, zise el, batjocoritor şi arătă cu degetul peste umăr, la camarazii săi.

— Ţi-aduci aminte de Bill Horn?

— Horn? Căutătorul de aur care a dat peste vîna aia bogată, la Sacramento?

— Da, de el e vorba, răspunse Allie grăbit. Noi ... noi am plecat din California cu caravana lui. Şi el avea tot aurul cu el.

Interesul lui Fresno începu să crească.

— Am fost atacaţi de indieni sioux··· Horn a îngropat aurul. Au fost uciși cu toţii··· în afară de mine. Iar eu știu unde···

Fantomele trecutului o înfioraseră pe Allie, dar nici o amintire nu-i putea slăbi curajul.

Fresno deschise gura ca să le anunţe tovarășilor săi această veste.

— Stai liniștit — nu le povesti, îi șopti Alie. Am o singură condiţie. Eu te conduc la locul unde e îngropat aurul.

— Fetiţo, eu pot să te fac să vorbești.

— Nu, asta nu poţi.

— Nu cred că ești atît de vicleană, ca să-ţi închipui că te las să pleci — numai de dragul a puţin aur! În curînd o să fie aur pe toate drumurile. Da' fetele ca tine sînt mai rare.

— N-am vrut să spun asta··· Dumneata trebuie să te descotorosești de ceilalţi — iar eu am să te conduc la ascunzătoarea lui Horn.

Fresno rînji. Era limpede că gîndul îl lua prin surprindere și îi măgulea orgoliul.

— Frank e tovarășul meu de cînd mă știu. mormăi el. Pe Frank nu l-aș putea înșela··· Ce fel de joc e ăsta, fetiţo? O bătaie bună și-mi spui unde e aurul.

— Cu forţa nu mă faci să vorbesc. Eu joc pentru viaţa mea. Știi că nu am nici o șansă împotriva a patru oameni ca voi.

— Ah, de asta nu mă îndoiesc, se lăudă el. Ascultă-mă, însă — dacă îl luăm partener și pe Frank, e-n regulă··· Dacă nu cumva toată chestia e numai o minciună!

— Nu.

— De ce nu a dezgropat trapper-ul comoara?

— Pentru că îi era teamă să o ţină în cabana lui. Ne gîndeam să așteptăm pînă plecam de aici.

Explicaţia aceasta păru să-l mulţumească pe Fresno, care căzu pe gînduri.

Între timp, schimbul de cuvinte dintre cei trei derbedei ameninţa să se transforme în bătaie.

— Împart punga asta cînd am eu chef și plăcere, le explica Sandy.

— Nu-i cinstit, băiete, îi replica bătrînul Miles. Văd eu că vrei să ții totul pentru tine.

Frank, individul cu față sinistră, ascunsă sub sombrero, îi arătă pumnul lui Sandy:

— Unde e partea mea?

Fresno se întoarse și strigă:

— Frank, vino încoace!

Acesta se apropie morocănos.

— Sandy e un porc de cîine, mîrîi el.

— Lasă-i pe ei să se bată, îi răspunse Fresno. Noi avem un joc mai grozav... Adu catîrii.

O conduse pe Allie ceva mai încolo. Apăru și Frank cu catîrii. Fresno scoase revolverul și carabina din șaua calului său, puse revolverul la brîu, iar carabina o rezemă de un copac.

— În cel mult un minut, Sandy îl împușcă pe bătrînul Miles, zise Fresno.

— Despre ce joc e vorba? întrebă Frank curios.

— Aur, Frank, aur.

Îi explică pe scurt despre comoara îngropată de Horn, fără să menționeze condiția lui Allie.

— Trebuie să ne grăbim, strigă Frank.

Un foc de revolver îl întrerupse. Se auzi apoi o înjurătură răgușită, pe urmă alte două împușcături, dintr-o altă armă.

— Acum la urmă a fost Sandy, remarcă Fresno rece. A nimerit, fără îndoială... ia du-te și vezi.

Allie știa acum că nu era departe momentul cînd va acționa. Puterea sufletească ce îi dădea curaj îi spunea însă că trebuia să mai aștepte puțin.

Frank se întoarse la Fresno cu punga de aur care stîrnise atîta patimă. Fresno rîse.

— Sandy zace cu un glonț în burtă, spuse Frank. N-o să trăiască. Iar bătrînul Miles e sită.

— Ah! Aduc catîrii ceilalți. Uită-te ce e în pungă.

Cînd dispăruse Fresno din vedere, Allie își desfăcu lasoul din jurul șoldurilor.

— Nu mai e nevoie de el.

— Sigur că nu, drăguțo, răspunse Frank. Fresno se poartă mult prea grosolan cu doamnele. Eu sînt un tip prietenos... Hai să-ți răstorn punga asta în poală.

— Mai bine nu, răspunse Allie.

— Ho, pisico... ia te uită ce ochi are!... Bine, bine, potolește-te.

Scutură conținutul pungii în nisip și se aplecă să vadă. În ochii fetei nu apăruse supărarea, ci recunoașterea faptului că sosise momentul favorabil. Nu mai ezită nici o secundă. Mai întîi se uită după mustang; era foarte aproape, și nelegat. Deodată, Allie remarcă poziția capului și urechilor animalului. El auzea ceva. Privi pe vale în sus și văzu un șir de indieni coborînd în vale; siluetele lor se distingeau foarte limpede. Allie șovăi cîteva fracțiuni de secundă. Situația ei era deznădăjduită, un moment al vieții sau al morții. Se hotărî să intre în acest joc.

Cu un singur salt, apucă flinta. Frank auzi zgomotul.

— Ce faci acolo? strigă el tare.

— Nu te mișca! îl preveni Allie. — Se apropie cu spatele de mustang. — Pe coastă... sînt indieni!

El nu ținu cont de cuvinte; sări în picioare și veni spre ea.

— Atenție, omule! țipă Allie cît putea; bărbatul se apropiase.

Atunci apăru Fresno în plină fugă, alb ca varul. Fără să țintească, Allie trase în Frank, chiar în momentul în care acesta voia să apuce arma. Bărbatul căzu în genunchi, apoi se prăvăli lîngă trunchiul de copac.

Mustangul se speriase și Allie a trebuit să arunce arma și să-l țină. Sări în spinarea lui, iar calul o luă la galop. Valea era mărginită de creste abrupte, stîncoase. Încercă deci să scape spre deschiderea văii. Manevra ei a fost însă înțeleasă de indieni. Mai mulți din ei se repeziră să-i taie calea.

Fresno ieși de la adăpost, călare pe șargul lui Sandy. Începu să tragă. Indienii răspunseră și el la foc. Peste tot se vedeau norișori de fum; gloanțele loveau țărîna din fața lui Allie. Fresno cîștiga teren, pe calul lui iute. Allie își conduse mustangul spre stînga, în speranța să treacă de creasta aceea, ceva mai joasă. Din nefericire, apărură și aici indieni. Se învîrti în loc și își dădu seama că trebuie să facă la fel ca Fresno.

Acesta fugea prin extrema dreaptă a văii, luînd tot mai mult avans. Ieșise acum din bătaia puștii, dar indienii continuau să tragă.

Mustangul ei nu avea nevoie de îndemnuri. Strigătele și șuieratul gloanțelor îl stîrniseră foarte tare. Allie de-abia se ținea pe el. Cîștigase oarecare avantaj față de urmăritorii ei, care, constatînd că au de-a face cu o femeie, nu mai trăgeau. Spera să ajungă la drumul principal și să nu fie descoperită de indienii ce îl urmăreau pe Fresno. Speranță zadarnică! Se trezi față în față cu un lanț de piei roșii, ocupînd toată gura văii.

Înconjurată din toate părțile, Allie se simțea pierdută. Atunci și-aduse aminte de soarta mamei ei. Curajul o părăsi, la fel și forțele. În jurul ei era ca o ceață. Pierdu controlul asupra mustangului. Avea sentimentul că se rotește, încet, iar urletele îngrozitoare îi răsunau în urechi. Erau foarte aproape. Allie se rugă să aibă un sfîrșit ușor și pentru mîntuirea sufletului ei. Întuneric; simțurile nu mai funcționau; imaginea lui Neale stărui un timp înaintea ei, pe urmă dispăru. Alunecă spre adîncuri...

Capitolul XI

Cînd își reveni din acea lacună neagră a conștiinței ei, Allie zăcea într-un cort rotund de piei. Cîteva secunde nu se dumiri unde se află. Ornamentația și podoabele indiene din cort o treziră la realitate — fusese adusă ca prizonieră în tabăra sioux-ilor. Zăcea pe o piele de bizon; mîinile și picioarele îi erau legate; podeaua era acoperită cu pături și haine de piele ornamentate cu mărgele. Prin deschizătura îngustă a cortului văzu că afară se însera; treceau indieni călare și se auzea un zgomot general și discuții agitate în dialectul lor; bătea vîntul și începea să plouă.

Allie aproape că nu voia să-și creadă simțurilor. Trăia! Încercă să-și dea seama dacă e rănită. Corpul o durea în diverse locuri, dar nu părea să fie nimic grav. Speranțele începură să-i crească. Dacă intenționau să

o omoare, indienii nu ar fi așteptat atîta timp; mai mult ca sigur doreau să o păstreze în tribul lor, ca prizonieră. În acest caz, era sigură că Slingerland urma să o descopere și să-i redea libertatea.

Ploaia se întețise. Se simțea miros de fum, iar pe pereții cortului se reflecta lumina flăcărilor. Curînd după aceea veni la ea o indiancă, o squaw; [1] era o femeie zdravănă, bătrînă, cu fața de culoare arămie și ridată. Aducea o strachină pe care o așeză pe jos și se apucă să-i dezlege mîinile, mormăind ceva. Apoi o scutură pe fată de umăr, nu foarte gingaș. Allie se ridică.

— Vreți să-mi face-ți vreun rău, să mă omorîți? întrebă ea înfricoșată.

Indianca clătină din cap, în semn că nu o înțelege pe Allie; gesturile ei erau lesne de interpretat. Allie mîncă hrana adusă; nu avea un gust prea bun, dar își potoli foamea. Cînd a terminat, femeia îi legă mîinile din nou, o împinse pe culcușul ei din piele de bizon și plecă. Allie adormi cu numele lui Neale pe buze.

Indianca o vizită iarăși de-abia după-amiaza următoare. Allie îi explică prin gesturi că ar dori să-i fie dezlegate și picioarele, ca să se poată ridica și umbla. Femeia îi îndeplini dorința. Îi venea greu să se țină pe picioare de amețeală și de dureri, mai ales în membrele ei amorțite.

Bătrîna o conduse apoi afară din cort. Allie văzu un mare număr de corturi, cai, femei și copii, în schimb puțini războinici. La apariția lui Allie, copiii o luară la fugă, iar femeile făcură ochii mari. Nu era greu de ghicit că prezența ei nu le făcea prea mare plăcere. Războinicii o măsurară cu priviri întunecate, fixe, impenetrabile. Tabăra se distingea prin culoarea vie a diverselor ornamente ale corturilor și cailor.

Intrară într-un wigwam [2] mare. Un bătrîn războinic indian ședea fumînd, lîngă foc; își făcu apariția și o tînără squaw: mică de statură, trăsături plăcute, ochi negri, mîndri, îmbrăcată în haine lucrate cu artă. Era cu siguranță din nobilimea indiană, poate chiar soția șefului. Îi aruncă lui Allie o privire supărată.

---

[1] Squaw — femeie indiană (amer)

[2] Wigwam — colibă a pieilor roșii (amer)

Noaptea aceea, Allie o petrecu într-un cort de lîngă wigwamul cel mare. A doua zi se trezi în larma produsă de întoarcerea indienilor în tabără. Aveau loc discuții aprinse, la care participau și femeile; Allie auzea din cînd în cînd vocea iritată a tinerei squaw.

Într-un tîrziu, au adus-o și pe Allie în wigwam. Încăperea se afla în bătaia soarelui dimineții. În mijloc ședea o persoană care ieșea în evidență, probabil șeful de trib. Era un bărbat înalt și puternic, cu pieptul gol plin de cicatrice; figura lui, ca de aramă, avea buze subțiri și ochi cu sclipiri întunecate.

Privirea lui scrutătoare zăbovi doar cîteva secunde asupra ei și făcu un semn să fie dusă de acolo. Allie mai apucă să observe pe tînăra nobilă, care stătea cu capul plecat, vizibil agitată; bănui că șeful hotărîse să o revendice pe prizoniera lui, lucru care rănise mîndria și stîrnise gelozia tinerei indience.

Tabăra reveni apoi la liniștea ei obișnuită. Probabil războinicii se odihneau acum după o călătorie obositoare, după o luptă grea, sau după o incursiune de pradă. Spre seară, Allie a fost hrănită, ca de obicei.

În noaptea aceea, s-a pomenit trezită din somn. O mînă alunecă de pe umărul pe buzele ei. Allie văzu în lumina lunii o siluetă îngenunchiată lîngă ea. Își simți deodată mîinile și picioarele libere. Ghici că tînăra squaw venise în miez de noapte ca să o ajute să evadeze. Se strecurară afară din cort. Tabăra era cufundată în liniște. Alunecînd ca o umbră, indianca o conduse spre poalele unui deal. În aerul rece și nemișcat nu se auzea nimic. După un drum destul de lung, așteptîndu-se în orice moment să se dea alarma, au ajuns în apropierea înălțimii.

Indianca îi arătă vîrful dealului, apoi descrise cu mîna mai multe curbe, ca și cum ar fi vrut să-i explice topografia dealurilor și a văilor dintre ele; apoi se lăsă în genunchi și desenă în nisip o potecă întortocheată. După care dispăru de parcă nu ar fi fost — totul, fără să se fi pronunțat un singur cuvînt.

Allie rămase singură și liberă, știind cum să-și găsească drumul. Începu să se cațere; coasta era acoperită

cu iarbă deasă, unde picioarele ei nu aveau să lase nici o urmă. În vîrf, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se odihni puţin.

Jos, în valea luminată de lună, se vedeau corturi albe şi focul de tabără. Allie se rugă pentru tînăra indiancă; gelozia şi generozitatea ei o salvaseră.

Urcă patru creste de deal şi traversă trei văi. Zorii aveau să se ivească curînd, stelele păliseră şi răsăritul era mai luminos. Allie preferă să rămînă pe o înălţime pînă la ziuă. Începu să simtă răcoarea nopţii; se ghemui lîngă o stîncă, cu faţa spre soare-răsare, în aşteptare. Stelele îşi închiseră ochii de tot; albastrul închis al cerului deveni cenuşiu. Apoi, apăru o lumină roşietică. Încetul cu încetul, întreaga lume a cîmpiilor, văilor şi dealurilor se trezi la viaţă, scăldată în focul măreţului soare.

Allie scoase un ţipăt triumfător: în depărtare, la vest de potecă, se distingea un lung şir de care în mişcare. Era salvată de primejdia de a muri de foame sau de a pieri în sălbăticia aceea! Ridică un imn de slavă către cer, jurînd ca indiferent la ce încercări o va supune soarta, credinţa şi curajul nu o vor părăsi niciciînd.

Caravana se apropiase acum destul de mult. Se vedea că era mare şi bine echipată, astfel încît să descurajeze orice duşman. Allie începu să coboare dealul, în întîmpinarea carelor. Simţea acum cît de slăbită era de fapt. Cu ultimele puteri, făcu semne.

Iată! Una dintre iscoade trase de hăţurile calului şi arătă cu degetul spre ea. Caravana se opri în loc şi călăuza se apropie de ea cu arma în mînă, temîndu-se că e vorba de un atac al sioux-ilor.

— E o fată albă! îl auzi ea.

— Am fugit... de indieni!

Între timp se făcuse cerc în jurul ei.

— Unde sînt?

— Peste dealuri — la multe mile de aici.

Oamenii se dădură în lături, lăsînd să treacă un bărbat impunător.

— Cine-i acolo... cine-i acolo? strigă el cu o voce grăbită, moale, străbătută însă de o uşoară vibraţie ameninţătoare.

Allie era convinsă că mai auzise glasul acela. Bărbatul purta haină lungă şi neagră şi pălărie cu boruri largi, vestă înflorată şi cravată. Simţi cum i se strînge inima.

— Allie! răsună vocea.

Figura întunecată, plăcută — o figură de spaniol, cu ochi migdalaţi, negri ca tăciunele, înzestraţi cu o forţă magnetică — se aprinseră brusc.

Allie recunoscu pe bărbatul cu care fugise mama ei, bărbatul pe care multă vreme îl considerase tatăl ei, Durade, aventurierul. Căzu apoi în leşin.

Capitolul XII

Cînd şi-a revenit, Allie zăcea sub prelata unui car de preerie, înconjurată de mai multe femei foarte prevenitoare.

Durade nu se afla prin preajmă, dar fata ştia că nu se înşelase. Mergeau cît de repede îi puteau purta boii. Cei din caravană se speriaseră probabil de prezenţa indienilor în apropiere şi încercau să înainteze cît mai rapid.

Allie refuză să răspundă la majoritatea întrebărilor; bău cu sete, în schimb se simţea prea extenuată ca să poată mînca ceva.

— Cui aparţine caravana? a fost singura ei întrebare.

— Lui Durade, îi spuse una din femei, iar din vocea ei se putea ghici că acesta este o adevărată personalitate.

Allie dormi, dormi ore în şir, ca într-o letargie, trezindu-se de mai multe ori, pentru scurt timp.

Caravana făcu popas. Allie auzi strigătele cîntate adresate boilor, cu care era atît de obişnuită. Larma din jur crescu, aşa că se trezi pe deplin, Primul ei gînd a fost că, inevitabil, avea să dea foarte curînd ochii cu Durade. Ce să-i povestească? Cît avea dreptul de a-i mărturisi? Despre mama ei, nici un cuvînt! Respectul lui pentru ea ar fi scăzut, aflînd că mama e în mormînt. Durade nutrise întotdeauna o anume teamă faţă de nevasta lui.

Femeile împreună cu care călătorise o ajutară pe Allie să coboare. Tabăra se afla în plin cîmp, lîngă un rîu. Însoțitoarele ei erau singurele femei din caravană, probabil soțiile paznicilor înarmați ai convoiului. Femei simple, dar prietenoase, obișnuite cu munca grea, cinstită.

În cîteva secunde apăru și Durade. Ce bine și-l amintea! Transformarea ei din copil în femeie făcea totuși ca timpul trecut de cînd nu-l văzuse să-i pară incomensurabil. Ținuta și gesturile lui erau ale unui om cu educație, un gentleman. Și totuși, se vedea ceea ce mama ei îi spusese. În realitate, Durade nu era decît un decăzut și un declasat, un aventurier, victimă a pasiunilor sale josnice.

Îngenunche lîngă Allie, care stătea întinsă în iarbă.

— Cum îți merge acum? întrebă el.

Vocea lui suna politicos și blînd, altfel decît la bărbații din vest.

— Nu pot să mă ridic, răspunse Allie.

— Ești rănită?

— Nu, numai extenuată.

— Ai fugit de la indieni?

— Da, de la un trib sioux. Aveau de gînd să mă țină prizonieră, dar o tînără squaw m-a eliberat — m-a scos din tabăra lor.

Durade șovăi, ca și cum i-ar fi venit greu să vorbească; își duse mîna lui fină, subțire, la gît.

— Și mama ta? întrebă el răgușit, albindu-se în același timp la față.

Allie se uită în ochii lui, mirată și bănuitoare.

— Mama mea! Nu am mai văzut-o de aproape doi ani.

— Dumnezeule! Ce s-a întîmplat? Te-ai pierdut de ea? Ați fost despărțite? Indieni, bandiți? Vorbește!

— Nu mai am nimic de spus, murmură Allie.

Durerea lui îi trezi din nou chinul de-abia uitat. Îi era milă de Durade. Se schimbase și mai îmbătrînise. Îi apăruseră riduri, de care Allie nu-și amintea să le fi avut și înainte.

— Un an întreg am căutat-o, în regiunea Ogden, continuă Durade. Vorbește mai departe, spune-mi totul.

— Nu! strigă Allie.

— Deci tu știi adevărul? întrebă el foarte încet.

— Nu sînt fiica dumitale — iar mama a fugit de la dumneata. Da, lucrul ăsta îl știu.

— Eu te-am crescut, am avut grijă de tine și de educația ta, strigă Durade, enervat. Te consideram propriul meu copil. M-am purtat întotdeauna frumos cu tine. Am... am iubit-o pe mamă și prin fiica ei.

— Da, desigur, dar ai fost un nelegiuit.

— Dacă nu vrei să vorbești, atunci nu-mi rămîne decît să-mi închipui că mai este în viață, răspunse el repede. Nu a murit! Și o voi găsi. O voi sili să se întoarcă la mine — sau o voi ucide... Să mă părăsească după toți acești ani!

Bărbatul se afla sub imperiul unor contrarii; era mîndru și puternic, dar sentimentul înfrîngerii, o înfrîngere suferită în cea mai mare pasiune a vieții lui se citea pe figura lui lividă. Latura malefică a spiritului său părea acum adormită.

— Unde ai trăit tot timpul ăsta?

— În munți, la un vînător.

— Ai crescut. Cînd te-am revăzut, am crezut că este duhul mamei tale. Exact așa era ea, cînd ne-am întîlnit.

Amintirile triste îl copleșiră. Părul lui, altă dată negru ca smoala, începuse să încărunțească.

— Acum ce ai de gînd să faci? întrebă Allie.

Durade tresări; blîndețea din trăsăturile lui dispăru, înlocuită de o văpaie neașteptată. Ieși la iveală vechiul Durade, jucătorul de cărți avid de aur și de plăceri.

— Maică-ta m-a părăsit din cauza ta, spuse el amar. Dar jocul întîmplării te-a adus în mîinile mele. Am să te păstrez. Prin tine, vreau să mă răzbun împotriva ei.

Allie își simți inima cuprinsă de acea frică de copil, cînd nu a fost ascultător.

— Nu poți să mă reții împotriva dorinței mele — cînd vom ajunge în răsărit, printre alți oameni.

— Pot și o voi face! îi explică el calm, dar neînduplecat. Vom ajunge în locuri și mai rele decît terenurile aurifere din California. Aici domnește numai legea aurului și a fierului... Dar dacă vorbești cumva cu un străin, Dumnezeu să te aibă în paza sa!

Diavolul se dezlănţuise în el din nou, iar dragostea, singurul lucru bun în sufletul lui stricat, se transformase în ură.

Caravana străbătea cam doăzeci şi cinci de mile pe zi. La următorul popas, Allie era refăcută şi se bucura de noua ei libertate; mergea de la un foc al taberei la celălalt, şi toţi acei bărbaţi aspri aveau o vorbă bună, o întrebare sau măcar o privire pentru ea. Allie nu era deloc convinsă că oamenii din caravană sînt cu toţii cinstiţi. Durade primise pe oricine dorise să meargă cu el. Căutători de aur, vînători, călăuze şi oameni fără o ocupaţie precisă, însă obişnuiţi, pînă la ultimul, cu viaţa aspră a vestului. Durade reuşea să-i ţină în frîu. Allie îşi amintea de mama ei, care spunea că Durade posedă calitatea deosebită de a atrage şi conduce oamenii.

Într-o zi, se apropie de ea un tip înalt, cu umeri laţi şi bandajat la cap.

— Fetiţo, dacă vrei ca să se trezească Durade cu un cuţit în spate, povesteşte-i despre mine!

Allie îi recunoscu vocea încă înainte să-l vadă la faţă. Fresno! Probabil scăpase de indieni şi dăduse peste Durade.

Allie se sperie de el. În comparaţie cu un bandit de teapa lui, Durade era un adevărat înger. Nu-i răspunse, dar Fresno ştia că se poate bizui pe ea.

Allie se simţi străbătută de un fior cînd au ajuns în şantierul de construcţii: jur împrejur cai, oameni şi utilaje, care serveau aceleiaşi munci pe care o îndeplinea şi iubitul ei, Warren Neale. Ar fi fost oare posibil să se afle aici şi Neale? De ce, în inima ei, nu simţea apropierea lui?

Peste tot se vedeau corturile lungi ale muncitorilor, unele albe şi noi, altele murdărite şi zdrenţuite; din cîteva barăci ieşea fum gros, iar ciocanele băteau din greu pe nicovale; soldaţi stăteau de gardă; bărbaţi în cămăşi roşii şi albastre se agitau în toate direcţiile, ca într-un furnicar; un lung şir de cai mîncau fîn dintr-o iesle la fel de lungă; în aer se amestecau mirosuri de fîn şi lemn ars cu cele de cafea fierbinte şi fasole fiartă; în toate părţile erau focuri aprinse; sub un cort uriaş se aflau

bănci şi mese lungi din lemn; pe tufişurile şi stîncile din jur se zvîntau la soare hainele proaspăt spălate ale muncitorilor; pe uliţele late se vînturau excavatoarele şi plugurile grele cu lanţuri, trase de cai îndemnaţi de surugii cu înjurături.

La limita lagărului dinspre răsărit, prelungindu-se pînă la orizont, se întindea ca un dig drept şi galben, uşor ridicat faţă de restul terenului — terasamentul lui Union Pacific, marea cale ferată.

Această tabără era punctul de destinaţie al lui Durade. Caravana lui se opri la una din margini şi începură nişte pregătiri mai minuţioase, ca pentru o şedere mai îndelungată. Călăuzele îşi primiră simbria de la spaniol şi dispărură prin lagăr. Şi femeile îşi luară rămas bun de la Allie, spunîndu-i că pleacă mai departe, către casă. Printre oamenii care rămaseră, nu se afla nici unul în care Allie să aibă încredere.

Se lăsă întunericul, iar focul se stinse; se auzea neîncetat murmurul vocii lui Durade, discutînd cu oamenii lui şi cu cîţiva oaspeţi, sosiţi la oră tîrzie.

Dimineaţa următoare, cînd soarele strălucea deja sus pe cer, Durade îi aduse micul dejun. Îi spuse că, atîta timp cît este el prezent, are dreptul să stea pe afară, după dorinţa ei, toată ziua; în schimb noaptea, sau cînd el nu se află în tabără, va sta în căruţa cu prelată şi nu va răspunde nici unei chemări. Avea şi paznic : Stitt, un surdo mut foarte credincios stăpînului său, şi pentru care Alli simţea frică şi repulsie.

Încă în acea zi se ridicară corturi şi se construiră baldachine, mese şi bănci şi la urmă o baracă mai mare, în care s-au montat mesele şi băncile, toate sub supravegherea lui Durade.

În acea noapte, la lumina flăcărilor, Allie văzu din locuinţa ei pe roate o mulţime de oameni intrînd în stabilimentul lui Durade. Curînd răsună în auzul ei zgomotul de mult uitat, dar atît de familiar, al unui tripou în plină activitate. Sunetul sacadat al ruletei se contopea cu zornăitul încet şi fals al aurului.

După cîteva nopţi, Allie Lee ghici cît de rău decăzuse Durade. Pînă atunci fusese jucător de dragul jocului,

aproape un sportiv al viciului; acum se arăta cuprins de o lăcomie lipsită de scrupule, dorindu-și tot mai mult și mai mult aur.

O săptămînă mai tîrziu, tripoul funcționa întreaga noapte, cu toată zarva și scandalul de rigoare. Allie dormea aproape numai ziua. Noaptea încerca să-și astupe urechile, era însă imposibil să alunge strigătele de ceartă, focurile de pistol și țipetele stridente; da, nici tropăitul greu al cizmelor cînd bărbații scoteau afară, în șanț, cîte un jucător ucis.

Prin comparație, ziua părea o adevărată fericire pentru tînără. Chiar dacă rămînea închisă în căsuța ei îngustă, urmărea de acolo munca din tabără.

Mull, șeful taberei, se împrietenise cu Durade. Vicleanul spaniol se pricepea să atragă în jurul său oameni de toate categoriile. Mull era un tip ca un taur, cartofor, bețivan, extrem de brutal cu muncitorii din subordinea sa, pe care îi mîna cu pumnii și cu picioarele.

Șeful cîștigă de la Durade niște aur — sau, așa cum afirma Fresno, i se permise să cîștige acel aur. Durade avea nevoie de cineva care să-l ajute în planurile lui ambițioase, iar Mull părea omul potrivit.

Țelul lui Durade era Benton — orașul-tabără de dimensiuni tot mai mari, unde sîngele și aurul se contopeau pe ulițele prăfuite.

Cele auzite de Allie despre Benton îi sporiseră și mai mult teama; chibzui îndelung și se hotărî că, decît să ajungă în orașul acela, mai bine se expune la oricare altă primejdie. Într-o noapte, de îndată ce se lăsase întunericul, se furișă din căruța ei.

Capitolul XIII

Pe măsură ce linia Union Pacific înainta spre vest, noi tabere și orașe răsăreau peste noapte, precum ciupercile din pămînt.

Warren Neale nu putea ieși de sub vraja muncii și a vieții, deși își irosise toată ambiția, iar acum nu mai era

decît un inginer șomer, lipsit de importanță. Se apucase de băut și de cărți la North Plate, nu atît că ar fi simțit nevoia, ci făcînd în ciuda soartei, în felul său amar; apoi plecă în hoinăreală cu Larry King, către Kearney.

Aici, Larry a dat de necazuri — necazuri foarte caracteristice pentru el, din cîte se părea. Într-o ceartă cu un șef de echipă de constructori numit Smith, Larry îl acuză pe acesta că ar fi unealta josnică a ordinarului de expert care îl silise pe Neale să-și dea demisia. Lui Smith i s-a urcat sîngele la cap și a început să suduie. Cowboy-ul l-a pocnit pe loc. Atunci Smith, ca un prost ce era, a vrut să scoată revolverul. Nu a apucat nici măcar să-l atingă.

Neale s-a mîhnit foarte tare pentru că Larry împușcase un om — și pe deasupra lucrător al căilor ferate. Indiferent ce zicea Larry, Neale știa că împușcătura trebuia trecută în contul său. Această faptă îi aduse cowboy-ului o faimă proastă. Ea i-a schimbat și comportamentul față de Neale, deoarece și-a dat seama că gestul lui sălbatic compromisese în mare măsură șansele lui Neale la Union Pacific. Larry era neobosit în rugămințile sale către Neale să-și reia vechiul post. După ce-l împușcase pe Smith, mai adresă un apel cît se poate de convingător prietenului său, apoi plecă spre Cheyenne. Neale îl urmă.

Cheyenne tocmai se afla în refacere, după o scurtă, dar furtunoasă perioadă, cînd fusese sediu al cartierului general; deși mare parte din populație plecase, se putea presupune că avea să-și salveze existența ca oraș. Dar odată cu șantierele de construcții dispăruse și farmecul vieții aventuroase, Benton devenind între timp punctul fierbinte al căii ferate.

Neale se urcă într-un tren care mergea la Benton. De la fereastra sa, Neale văzu întîia oară nemaipomenitul oraș care se afla acum la cap de linie, situat la aproape șapte sute de mile vest de Omaha. Benton se afla în inima deșertului alcalin, o localitate imensă, construită din lemn și pînză de cort într-un loc în care în mod normal nu s-ar fi gîndit nimeni la așa ceva. Benton se afla în bătaia directă a soarelui ucigător, a vîntului, a prafului, a secetei și a frigului îngozitor. Vegetația lipsea cu desă-

vîrșire; nimic verde, nimic viu care să-ți consoleze ochiul în marea cenușie, printre norii de pulbere.

Neale coborî cu geanta de voiaj în mînă; piciorul i se scufundă în stratul gros de colb. În jur se foiau o mulțime de călători sosiți cu el, sau care se pregăteau să plece — soldați, indieni, mexicani, negri, haimanale, negustori, muncitori, ca pe o scenă de neuitat. O luă pe o stradă albă de praf și lată, mărginită de corturi, case înjghebate din prelate sau lemn, împodobite cu cele mai fanteziste firme.

O femeie, bine îmbrăcată, drăguță chiar, dar cu ochi lacomi, ca de erete, se apropie de Neale. El trecu grăbit pe lîngă ea, fără să înțeleagă, în zgomotul general, ce îi spusese. Un copilandru îl rugă și el ceva, un mexican încercă să-i ia bagajul din mînă; un alt individ îi pipăi buzunarul...

Acesta era deci orașul Benton.

În haosul sonor răsună o împușcătură. Un țipăt. Mulțimea se îndreptă ca un val spre locul respectiv, iscîndu-se o aglomerație teribilă; totul intră apoi iarăși în normal. Neale traversase patru ulițe; se afla deci, fără îndoială, pe strada principală.

Trecuse, în scurta lui plimbare, pe lîngă mii de oameni; dar aceștia nu erau nici soldații care protejau lucrările și nici muncitorii care construiau linia. Nu, aceștia erau pierde-vară, negustori, aventurieri, răufăcători, desperados și toți ceilalți care, într-un fel sau altul, trăiau de pe urma căii ferate.

Intră pe ușa unei case mai mult improvizate, deasupra căreia se afla firma „Hotel". Plăti cazarea în avans și se duse în camera lui — un fel de staul cu ușă și zăvor, un prici și o bancă. Prin găurile din pereți se vedea afară—un amestec nemaipomenit de corturi și case. La marginea orașului se înălța un șir de bărci mari, probabil pentru armată.

Neale ieși din hotel după ce luase masa. Soarele apusese, iar vîntul se potolise. Sunetele stridente ale unei orchestre îl atraseră pe Neale în centrul străzii principale aici se afla un cort de mari dimensiuni, în fața căruia domnea mare vînzoleală.

Cînd se potoli muzica, din interiorul cortului se auzi un amestec de sunete: voci răgușite de bărbați, țăcănitul ruletei și al zarurilor, clinchetul de pahare și monezi, bătăi din picioare, strigătele crupierului — iar din cînd în cînd rîsul ascuțit al unei femei.

Acest ultim sunet aproape că îl alungă pe Neale de acolo. Ocolea femeile. Dar localul acesta avea o anumită fascinație pentru el.

Interiorul era supraaglomerat — un cort uriaș, întins peste un cadru de lemn. Peste podeaua din scînduri se împrăștiase nisip. Neale se apropie de bar, care i se părea cunoscut; mai tîrziu avea să afle că fusese transportat tocmai de la St. Louis, unde el îl văzuse într-o circiumă. Oglinda lată, sticlele scînteietoare, pozele de femei, șirurile de pahare goale produceau un efect neașteptat în interiorul acela sordid. Băutorii așteptau înaintea barului pe mai multe rînduri. Nu erau numai muncitori; printre ei se aflau și personaje elegante, cu pălării negre și haine la modă — nu directori, membri ai comisiilor sau oaspeți ai lui Union Pacific, ci călăreți ai norocului, cartofori!

Neale pătrunse cu greu prin mulțime și intră în cea de-a doua încăpere a stabilimentului, unde se afla sala de dans. Aici predominau tinerii muncitori și soldați, dansînd tinere grațioase, unele chiar frumoase; existau aici însă și altfel de femei — fardate și încercănate, niște triste ruine. Părăsi sala de dans.

Dintre toate jocurile de noroc, cel mai mult îi plăcea pokerul, ca spectator și jucător; pokerul nu este un simplu joc de hazard, cum ar fi zarurile. Se alătură unui grup de chibiți din jurul unei mese cu patru jucători.

Unul din parteneri, îmbrăcat fără cusur, în haine negre — contrastînd cu ceilalți jucători — avea o figură albă, dură, lipsită de orice expresie, ochi ca de oțel și buze subțiri. Mîinile lui erau minunate. Probabil nu vedeau vreodată lumina soarelui, iar de muncit sigur nu munciseră niciodată. Mîini ușoare și iuți, atît de iuți încît privirea aproape nu le putea urmări. Cînd împărțea cărțile, în schimb, o făcea încet și cu mare grijă. Se juca pe aur, iar înaintea lui se găsea cea mai mare grămadă. Unul din adversarii lui, un individ uriaș, tînăr avea nasul rupt și obrajii congestionați. Un desperado,

cum s-ar zice. Ceilalți doi îl numeau Fresno. Omul, mai mic de statură, și cu figură gălbejită, ca de lup, era mult prea adîncit în joc ca să se uite în jur. Părea să piardă. Lîngă grămăjoara sa de aur stătea un pahar. Al patrulea jucător, un om cu grumazul ca de taur, îi părea cunoscut lui Neale. Da, era maistrul-șef al sectorului de nivelări, Mull pe nume. Acum Neale își amintea bine de el.

— Este permis să iau parte? întrebă Neale, cînd urma să înceapă un nou joc.

— Desigur, răspunse profesionistul.

— Nu, sîntem exact cîți trebuie, mormăi individul cu obraji galbeni, măsurîndu-l pe Neale și pe profesionist, ca și cum i-ar fi bănuit că sînt înțeleși în secret, așa cum se întîmpla adesea la joc.

— De-abia am sosit la Benton, adăugă Neale, care citise gîndurile omului. Iar pe domnul în negru nu l-am văzut în viața mea.

— Ce dracu'! mormăi bărbatul, trăgînd cărțile spre el.

Profesionistul se rezemă de spătarul scaunului și mîinile lui albe tresăriră. Neale bănui că avea în fiecare mînecă un Derringer. Orice cuvînt prost plasat ar fi putut provoca imediat împușcături.

— Vă rog să mă scuzați, zise Neale cu grabă. Nu voiam decît să explic că îl văd pe acest gentleman pentru prima oară.

— Ceea ce eu trebuie să confirm, adăugă jucătorul, politicos. Numele meu este Place Hough, și sper că nu se îndoiește nimeni de cuvîntul meu!

Neale auzise deja de acest vestit jucător de pe Mississippi. Și nu numai el, era limpede că și ceilalți trei. Partida continuă, iar cînd Hough împărți din nou cărțile, Mull se avîntă să mizeze mult și pierdu totul. Mîinile lui mari și păroase tremurau. Se uita la Fresno și la celălalt individ, ocolind privirea lui Hough.

— Eu sînt terminat, spuse scurt și se ridică.

Trecu pe lîngă Hough și se postă în spatele lui; apoi, cuprins parcă de un acces de furie, își scoase revolverul. Neale îi apucă mîna, din instinct.

— Stai! țipă el. Vrei să împuști un om pe la spate?

Strîns puternic de Neale, Mull scăpă revolverul din mînă. Neale împinse arma cît colo. Fresno sări în picioare.

— Unde ţi-e capul, Mull? Ieşi afară, mai bine!

Toţi ochii se îndreptară asupra lui Mull. Cineva ridică revolverul de jos. Bărbatul cu faţa gălbejită întinse mîna, primind arma. Hough nu se obosi să se întoarcă.

— Voiam doar să-l prind cu ocaua mică, zise Mull.

Îi aruncă lui Neale o privire furioasă, îşi smulse mîna şi dispăru cu tovarăşii săi în mulţime.

Jucătorul se ridică şi îşi potrivi mînecile. Gestul îi confirmă lui Neale că omul avusese cîte un revolver de mici dimensiuni în fiecare mînă.

— Văzusem cînd îşi scotea arma, spuse el. I-aţi salvat viaţa... Totuşi, apreciez ajutorul dumneavoastră. Numele meu este Place Hough, cum am mai spus. Vreţi să bem un pahar împreună?

— Cu plăcere... Numele meu este Neale.

S-au dus împreună la bar.

— Lucrător al căii ferate, dacă nu mă înşel? se interesă Hough.

— Da, mai de mult. Acum sînt fără ocupaţie.

Un zîmbet trecător apăru pe figura jucătorului.

— Benton este şi aşa un teren al naibii de fierbinte, tinere.

— Ca toate celelalte tabere, remarcă Neale.

— Am fost la North Plate, Kearney, Cheyenne şi Medicine Bow, în perioada lor de glorie, răspunse Hough. Nişte găuri diabolice. Dar nici nu se compară cu Benton. Cît despre următoarea tabără, ultima spre vest — va fi un adevărat cazan de iad.

— Şi de ce să fie Benton mai rău decît celelalte lagăre?

— Lucrările sînt acum în plină desfăşurare, iar conducerea le grăbeşte prin toate mijloacele. Pentru fiecare muncă, trei oameni sînt gata oricînd să ia locul celui care o îndeplineşte. Din care doi vagabondează, zi şi noapte. Beţi sau morţi. Aur cît pofteşti — trenurile aduc aici sute de mii de dolari. Pînă acum, Benton a avut o singură zi de plată, dar aşa ceva eu nu am văzut de cînd sînt!... Apoi, femeile!

— Le-am văzut dansînd, în sala de alături răspunse Neale.

— Atunci, nu aţi făcut încă cunoştinţă cu Stanton.

— Stanton?

— Beauty Stanton, frumoasa Stanton i se spune. Am cunoscut-o acum mulţi ani la New Orleans, pe cînd era doar o fetiţă — încă de pe atunci avea o faimă foarte proastă. Ştia să se bucure de viaţă — da, Beauty Stanton.

Neale nu răspunse în nici un fel. Hough, care se întorsese ca să plătească băutura, a fost interpelat de mai mulţi bărbaţi. Aceştia doreau să joace poker cu el.

— Domnii mei, nu am nici cel mai mic chef să vă iau banii. Dar nu mă dau niciodată înapoi cînd e vorba de una mică. Neale, vrei să participi şi dumneata?

Găsiră o masă care tocmai rămăsese liberă. Doi din cei trei străini păreau negustori bogaţi sau crescători de vite din Missouri, iar cel de-al treilea jucător profesionist. Neale se văzu implicat într-un joc deosebit de tare. Nu avea prea mulţi bani. Începu totuşi să cîştige, dar nu datorită intuiţiei sale superioare, ci pur şi simplu din noroc. Îi intrau mereu cărţi bune, cîteodată chiar deosebit de bune. După un timp, îşi dădu seama că îi veneau asemenea cărţi cînd împărţea Hough şi se întrebă dacă acesta o făcea cu bună ştiinţă. În orice caz, cîştigă mai multe sute de dolari.

— Mister Neale, aveţi întotdeauna cărţi atît de bune? întrebă unul din bărbaţi.

— Ah, bineînţeles, răspunse Neale, care se afla într-o dispoziţie excelentă, pe care nu şi-o putea explica.

— Nu poate fi bătut, spuse cel de-al doilea străin.

— Noroc la cărţi, ghinion în dragoste, remarcă cel de-al treilea. Eu mă retrag.

Cînd auzi această din urmă observaţie, Hough îl privi cercetător pe Neale. Iar Neale îşi pierdu deodată zîmbetul şi bucuria. Hough îşi coborî privirea.

— Faceţi jocul şi renunţaţi la remarci personale, zise el. Jucăm poker aici.

Neale continuă să cîştige, dar entuziasmul şi buna dispoziţie nu-i reveniră. Un cuvînt întîmplător, rostit de un străin, îl rănise cu atîta uşurinţă. Ghinion în dragoste! Ah! La ce-i foloseau norocul şi aurul?

Cînd se termină jocul, Neale simțea un interes prietenesc față de Hough, pe care nu și-l putea defini sau explica; se convinsese aproape că norocul lui din acea seară nu fusese întîmplător.

— Ia să vedem, spuse Hough, consultîndu-și ceasul. Douăsprezece! La Beauty Stanton petrecerea e probabil în toi. Mergem și noi.

Neale nu voia să-și dea pe față aversiunea. Nu prea știa ce să spună. În definitiv, nu avea nimic anume de făcut. Îl însoți deci pe Hough.

Ai fi zis că toată lumea din tripou voia să se mute acum în localul de dans. Intrarea părea să fie a unui hotel, cel puțin așa scria pe firma de la intrare. Clădirea arăta mai îngrijit, construită din scînduri vopsite, cu mai multe despărțituri, ca niște culise ale unei scene. Era agitație mare la ușă; din spate se auzea muzică discretă și rîs; existau și covoare, tablouri, scaune comode; localul acesta, indiferent ce destinație avea, ridica anumite pretenții. Barul lipsea cu desăvîrșire.

Intrară într-o încăpere mare, plină de oameni care nu aveau aparent nici o ocupație. Printr-o ușă intermediară, se putea arunca o privire în sala de dans. Neale văzu un vîrtej nebun, multicolor de perechi. Hough îi șopti:

— Stanton aruncă afară pe oricine e beat.

Într-adevăr, dansatorii nu erau amețiți de alcool; în acest loc de perdiție, acționau cu totul alte stimulente.

Muzica se opri, iar dansatorii rămaseră pe loc, în grupuri sau perechi, toate locurile de pe scaune fiind ocupate.

— Aha, văd că Ruby te-a remarcat, spuse Hough.

Neale nu prea înțelese ce dorea să zică jucătorul, văzu totuși o fată îmbrăcată în roșu, care stătea de vorbă cu mai mulți bărbați lîngă ușă și care îl măsura pe Neale din priviri. În acel moment, o cunoștință de-a lui Hough intră în vorbă cu acesta.

Tînăra ar fi atras atenția în orice adunare. Neale nu o găsea nici frumoasă, nici măcar drăguță, dar nu mai reușea să-și desprindă privirile de la ea. Avea brațele goale, iar rochia îi era mult decoltată. Chipul ei se afla în contrast cu roșul aprins al buzelor. Avea o față rotundă, cu

ochi înguşti, negri, seducători. Îşi aplecă uşor fruntea şi-i zîmbi lui Neale. El tresări, lovit ca de un glonţ; rămase ţintuit locului, în timp ce ea se apropia. Simţi, fără să vadă, că Hough se întorsese alături de el. Fata îl apucă de reverele hainei şi îl cercetă. Umbre roşii dansau în privirile ei.

— Îmi place de dumneata! strigă ea.

Şocul întîmplării îl paraliză total pe Neale. Credea că visează. Fata poseda un farmec deosebit. Făptura ei răspîndea o forţă nouă, necunoscută lui, avînd efectul unui vin greu.

— Dragule, vrei să dansezi cu mine? întrebă ea, cu capul înclinat spre umăr, cu ochii închişi pe jumătate.

— Nu, răspunse Neale, şi o împinse cu blîndeţe, dar ferm.

Păru puţin mirată.

— De ce nu? Nu ştii să dansezi? Nu arăţi ca un nătîng.

— Da, ştiu să dansez, replică Neale.

— Vrei deci să dansezi cu mine?

Pete roşii apăruseră pe albul obrazului ei.

— Am spus că nu, repetă Neale.

Răspunsul o înfurie îngrozitor. Ridică mîna cu toată puterea, ca să-i dea o palmă, dar Hough o prinse la timp.

— Ruby, nu-ţi ieşi din fire, o rugă jucătorul.

— M-a jignit! strigă ea cu aprindere.

— Nu, Ruby, tu eşti prea răsfăţată.

— Răsfăţată, pe dracu'! Nu s-a uitat el după mine şi mi-a făcut avansuri? Pe urmă, a vrut să mă jignească. Pentru asta, îl pun pe Cordy să-l împuşte.

— Asta nu o vei face, răspunse Hough şi o trase pe Ruby spre însoţitoarea lui, o femeie înaltă, cu păr galben auriu. Beauty, fă-o să tacă!

Femeia cu care vorbise îi şopti cîteva cuvinte lui Ruby. Fata se întoarse apoi spre Neale:

— Ce naiba cauţi aici, prostănac mare şi frumos ce eşti! îi spuse ea dispreţuitor, întorcîndu-se la însoţitorii ei.

Hough rîse.

— Ai grijă, Neale. Se vede că de-abia ai venit la Benton. Permite-mi să-ţi prezint pe cea care te-a salvat de la unele neplăceri... Domnişoara Stanton — Mister Neale.

După cîte înțelegea, Beauty Stanton îi făcuse un serviciu; Neale îi mulțumi. Se purta întotdeauna curtenitor cu femeile, ceea ce rar se întîmpla în mediul acela. Beauty era cam la treizeci de ani; chipul ei fusese de o mare frumusețe, frumusețe care nu trecuse decît în parte; avea ochi mari și albaștri; trăsăturile ei respectau rigoarea și echilibrul unui ideal clasic.

— Unde este Ancliffe? o întrebă Hough pe Beauty.

Ea îi indică direcția, iar Hough îi lăsă singuri.

— Neale, nu te afli prea de mult timp pe aici? îl întrebă Beauty, puțin curioasă.

— Nu s-a văzut? Nu pot uita ce mi-a zis fata.

— Da, am auzit, o minune că nu a fost mai rău. Înjură ca un soldat. Bărbații sînt nebuni după ea. Nu m-ar mira să se îndrăgostească de dumneata, pentru că ai respins-o.

— Să sperăm că nu.

— Pot să întreb, ce te-a adus la Benton?

— Întîmplarea, capriciul... Eu caut o... un prieten pierdut, răspunse Neale.

— Nu ai de lucru? Dar dumneata nu ești un lucrător oarecare sau aventurier. Specia asta o cunosc bine. Pe un jucător de cărți îl recunosc de la distanță. Tot felul de oameni se adună pe aici. Dar nu se întîmplă des să apară un tînăr ca dumneata în localul meu.

— Ca mine? De ce?

— Bărbații de aici sînt ca lupii care caută o pradă grasă, niște adevărați bandiți pe urmele aurului. Dumneata, în schimb, semeni cu prietenul meu Ancliffe.

— Cine este el? întrebă Neale, politicos.

— Cine e el? Dumnezeu știe. E englez și un gentleman. Mare păcat că oameni ca Ancliffe și ca dumneata se rătăcesc pe aici.

Vorbea cu mare seriozitate, exprimîndu-se ca o persoană cu educație.

În acel moment se întoarse Hough, însoțit de un bărbat palid și zvelt, a cărui îmbrăcăminte și stil nu erau americane. Se prezentă drept Mister Ancliffe. Un bărbat blond, cu figura plăcută, interesantă; avea ochi albaștri, obosiți, privind cu o ușoară plictiseală în jur, fără curiozitate sau speranță.

— De-abia aţi venit, nu? îi spuse el lui Neale. Este foarte amuzant locul, nu găsiţi?

— În Benton nu apucă nimeni să ruginească, răspunse Neale.

— Atîta timp cît rămîne în viaţă, interveni Miss Stanton.

— Miss Stanton, din cîte se pare, nu acordaţi muritorilor din oraşul acesta simpatic o speranţă de viaţă mai mare de cîteva zile! zise Neale zîmbind.

— Zile! Vrei să spui, ore. Îmi fac cruce după ce trece o noapte în care nu se scoate un mort din sala mea de dans. Şi eu nu vînd alcool... Lui Ancliffe i-am salvat viaţa de nouă ori, din cîte ştiu. Ori şi-a pierdut judecata, ori are chef de un glonţ.

— E vorba de prima variantă, fii sigură, spuse englezul.

Atunci începu din nou muzica, făcînd imposibilă conversaţia. Neale întîlni de două ori privirea lui Ruby, care dansa; încercă să o ocolească. Hough îi strigă în ureche să fie atent la incidentul care se iscase. Un tînăr solid, cu revolver şi cuţit la brîu, sărise pe o masă, iar muzica amuţi. Era beat şi arăta ca un tînăr muncitor care încearcă să fie luat drept desperado.

— Doamne'or şi domnilor, urlă el, am fost rugat să cînt.

I se răspunse cu chiote şi huiduieli. Tînărul arunca priviri în jur, încercînd să se ia la harţă cu cineva. Tensiunea plutea în aer. Din asistenţă se aruncă un obiect care îl lovi în spate. Se întoarse pe picioarele lui nesigure, iar în acel moment, mai mulţi bărbaţi, probabil special plătiţi pentru asemenea prilejuri, au sărit asupra lui; masa se prăbuşi, iar ambiţiosul cîntăreţ s-a văzut prins, apucat ca un sac şi aruncat afară. Mulţimea urla de bucurie.

— Partea rea e că tinerii ăştia se îmbată şi mai rău şi se întorc, spuse Miss Stanton. Atunci trebuie să alergăm şi să ne ascundem pe unde apucăm.

— Oamenii dumitale s-au descurcat de minune, observă Neale.

— Am angajat tot felul de indivizi ca să păstreze ordinea. Muncitori, foşti şerifi, pistolari şi neisprăviţi de toate categoriile. Irlandezii sînt cei mai buni. Dar nu vor să rămînă. Am acum aici opt oameni, o adevărată bandă.

Mi-e o frică de moarte de ei, dar ce să fac? Fără ajutorul lor, nu aş putea conduce localul. Mai devreme sau mai tîrziu, am să-mi găsesc şi eu sfîrşitul din cauza asta.

Neale nu se îndoi de adevărul cuvintelor ei. Era încă o dată surprins de seriozitatea cu care vorbea.

Hough se întoarse spre Beauty :

— Ruby vrea să facă scandal.

— Nu ! strigă femeia, iar ochii i se aprinseră.

Neale observă cum Ruby împreună cu un individ solid, cu privire obraznică şi înarmat, însoţiţi de un grup mai mare se apropiaseră şi se postaseră în apropierea sa. Beauty se duse la ei, o luă pe Ruby deoparte şi discută cu ea.

— Ruby şi-a învins pînă la urmă supărarea, îi spuse ea lui Neale, vizibil uşurată. Îşi cere scuze. Se va întîmpla aşa cum ţi-am zis eu : se va îndrăgosti nebuneşte de dumneata !... E de familie bună. Are un cămin unde s-ar putea întoarce, dacă nu s-ar ruşina.

Neale o privi gînditor.

— Vreau să-i spun cîteva cuvinte.

Beauty o chemă pe Ruby cu un semn discret.

— Ruby, te-ai prezentat deja acestui gentleman, dar nu atît de frumos cît ar fi de aşteptat din partea ta, zise Beauty.

— Îmi pare rău, răspunse Ruby, şi tonul ei lăsa să se înţeleagă că ar fi dorit să se împace.

— Poate am fost necioplit, spuse Neale, şi nu am dorit asta. Nu pot să dansez, cu nimeni şi nicăieri... Continuă mai încet : Dar vreau să-ţi spun altceva. Noaptea asta am cîştigat o mie de dolari. Îţi dăruiesc jumătate, dacă te întorci acasă.

Fata tresări puternic, ca şi cum ar fi lovit-o cu un cuţit ; apoi luă o atitudine rigidă.

— De ce nu te duci dumneata acasă? răspunse ea. Pe noi toţi ne ia dracu', iar cel mai curajos ajunge primul în iad.

Îl ţintui pe Neale cu o privire dură, pe urmă fugi la însoţitorii ei şi îi conduse afară. Şocul care schimbase atît de mult comportarea lui Ruby se răsfrînse şi asupra lui Beauty Stanton.

— Domnilor, dumneavoastră sînteţi singurii mei prieteni din Benton. Acum, însă, trebuie să-mi văd de afaceri.

Se apleacă la urechea lui Neale şi îi şopti :

— Domnule, dumneata îţi cauţi sfîrşitul. Eşti tînăr... fugi acasă !

Obosit şi îngîndurat, Neale se întoarse în camera lui. Era trei dimineaţa. Se întreba cînd dormeau cei care mai rămăseseră să petreacă. Se gîndi şi la prietenul lui, Larry. Adormi cu greu, de-abia în zori.

Capitolul XIV

Neale dormi a doua zi pînă tîrziu şi se trezi cu aceeaşi durere în minte, care îi întuneca fiece zi. Îşi dorise singurătatea, iar acum această singurătate îl chinuia.

— Dacă mă respect cît de cît, trebuie să plec imediat de aici, murmură el cu dispreţ.

Plecînd din hotel, auzi fluieratul unui tren. Se îndreptă spre gară.

La Benton veneau acum zilnic două trenuri. Cel care sosise acum era lung şi foarte încărcat. Neale observă o săgeată indiană, înfiptă deasupra uneia din ferestre. Din vagoanele de marfă se descărcau elementele din care urmau să se monteze case şi mobile. Benton creşte din zi în zi. Coborîseră doar acum cel puţin o mie de persoane, mărind şi mai mult aglomeraţia din oraş.

Deodată, Neale se întîlni faţă în faţă cu Larry King.

— Red ! strigă el.

— Mă bucur să te văd, răspunse Larry pe vechiul lui ton tărăgănat. Da' ce dracu' se întîmplă pe aici ?

Neale îl trase pe Larry din mulţime ; singurul lui bagaj era o boccea din pînză.

— Red, cînd te văd pe tine, mă simt ca un om care s-a întors acasă dintre străini. Unde-ţi sînt caii ?

Larry se uită puţin încruntat.

— Ah, i-am vîndut.

— I-ai vîndut ! Animalele acelea minunate.

— Da, la dracu'! Costă bani să circuli pe linia asta, pe care noi am construit-o, iar eu nu aveam nici un sfanţ.

— Dar de ce... de ce?

— Mai bine ţine-ţi gura şi să nu mai vorbim de cai!

Neale nu mai văzuse pînă atunci umbra aceea cenuşie de pe figura ca de bronz a cowboy-ului.

— Larry, ţi-am mai spus, trebuie să-ţi vii în fire!

— Ah, cine nu şi-a venit în fire? răspunse Larry.

— Tu! Să nu minţi.

— Dacă îmi spui vorbe din astea, atunci bine. Şi acum, ce vrei să faci?

— Am să-ţi dau o bătaie bună, explică Neale nervos; era furios pe Larry, dar încă şi mai furios pe el însuşi, deoarece din cauza lui îşi pierduse cowboy-ul munca şi caii lui frumoşi.

Larry luă de bune cuvintele prietenului său şi păru foarte stingherit; Neale aproape să rîdă cît îl ţinea gura de încurcătura cowboy-ului.

— Din cîte îmi închipui, nu fac mare brînză cu pumnii mei, spuse Larry. Haide să rezolvăm şi treaba asta.

— Să te ia naiba, Larry! Doar nu-ţi închipui că aş putea să te ating? Mă bucur atît de mult să te revăd! ...deam că ai ajuns înaintea mea la Benton.

Larry rămase descumpănit, obrajii lui roşii se împurpurară şi mai tare, iar sclipirea metalică o ochilor lui se îndulci.

— Am auzit ce colţ de iad e Benton-ul ăsta şi am venit încoace.

Larry îşi încheiase discursul pe un ton mai moale, în schimb gestul cu care îşi ridică centura era mult mai elocvent decît vorbele.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Ia te uită cine vine! strigă el deodată.

Neale se întoarse şi văzu un bărbat în haine de piele, înalt de statură şi cu mers specific munteanului.

— Slingerland!

Trapper-ul se repezi spre ei cu braţele deschise, iar figura lui bronzată radia de bucurie.

— În sfîrşit, băieţi! Eram sigur că ne vom reîntîlni într-o zi.

Își strînseră mîinile cu multă căldură. Neale ar fi vrut să spună ceva, dar avea un nod în gît. Zîmbetul lui Slingerland dispăru și el.

— Băieți, întîmplarea aceea m-a dat gata, zise Slingerland răgușit. Vă jur, un an întreg nu am lăsat-o singură pe Allie și apoi, prima oară. . . ea m-a silit să plec de acasă — și cînd m-am întors, am găsit casa arsă. . . și Allie nicăieri. Nu, asta nu au făcut-o pieile roșii, ci oamenii aceia de nimic din California ! Am plecat pe urmele lor. Apoi a venit o furtună teribilă. Nu a mai rămas nici o urmă, a distrus totul ! M-am întors la cursele mele din munte.

— Și cu Allie ce s-a întîmplat ? șopti Neale.

Slingerland se uită într-o parte.

— Dumneata, Larry, știi cum era Allie !

— Da, ea nu ar fi putut supraviețui mai mult de o zi, răspunse Larry.

Capitolul XV

După ce Neale își pierduse și ultima speranță, rămînînd doar cu dorința să se răzbune, cei trei prieteni se sfătuiră ce aveau de făcut. Slingerland renunțase între timp la cursele lui și vîna bizoni, pentru a aproviziona cu carne proaspătă pe muncitori și soldați. Neale și Larry au hotărît, fără ezitare, să părăsească orașul împreună cu Slingerland.

În drum spre Omaha, vînătorul se interesă dacă Neale și Larry trecuseră din nou pe la locul masacrului, în căutarea aurului lui Horn. Neale uitase de aur cu desăvîrșire. Plănuiră ca, în momentul cînd șantierele căii ferate ajungeau în zona deluroasă, să scoată aurul din ascunzătoarea lui.

Înainte de a ajunge la tabăra următoare, văzură din tren indieni și bizoni.

— Nu prea îmi convine ce se întîmplă, le explică Slingerland. Cu indienii eram prieten. Acum însă, de cînd

am venit în cîmpie şi împuşc bizoni pentru albi, s-au întors împotriva mea, ştiu bine. Şi eu am fost întotdeauna de părere că bizonii sînt ai indienilor. Vă jur, dacă nu aş fi văzut că linia ferată înseamnă sfîrşitul pentru indieni şi pentru bizoni, nu aş fi făcut-o.

Era miez de noapte cînd au ajuns la ţinta călătoriei lor. Ce linişte, în comparaţie cu Benton ! Neale se bucura că scăpase din iadul de acolo.

Neale şi Larry şi-au petrecut noaptea în cortul lui Slingerland. A doua zi, trapper-ul pregătise caii de drum, dar, din cauza indienilor aflaţi prin preajmă, au considerat că este preferabil să aştepte trenul cu muncitori şi să iasă în teren deschis sub protecţia acestuia.

În sfîrşit, a fost gata de drum şi trenul cu cele cîteva vagoane şi cincizeci de muncitori. Cei trei au mers călare, paralel cu trenul ; la cîteva mile se afla şantierul de nivelare. Vechiul interes al lui Neale pentru această muncă se trezi involuntar, cît ar fi vrut el să se împotrivească ; dar iubirea lui pentru calea ferată era la fel de lipsită de speranţe ca şi alte lucruri din viaţa lui.

Muncitorii erau oameni aleşi pe sprînceană. numai foşti soldaţi, iar printre ei mulţi erau irlandezi ; indiferent că dădeau la lopată sau cărau traverse, armele le aveau întotdeauna la îndemînă.

— Să mă ia dracu', dacă nu e chiar vechiul meu prieten, Neale ! se auzi o voce cunoscută.

Era însuşi Casey, cu zîmbetul şi pipa lui atît de bine ştiute. Neale se bucură, deşi de fapt îi venea greu să se întîlnească cu vechii lui şefi sau colegi. L-ar fi durut imens să dea ochii cu generalul Lodge sau cu vreunul din ingineri, care îi prevestiseră un viitor atît de strălucit. Shane şi McDermott, alte vechi cunoştinţe se aflau şi ei în grupul de muncitori. Văzîndu-şi vechii tovarăşi de la măsurători, melancolia lui Neale spori şi mai mult.

Slingerland observă curînd primii bizoni. Studie mai întîi cu mare atenţie terenul uşor vălurit din jur, ca nu cumva să-i surprindă indienii, apoi plecă împreună cu Neale şi Larry şi cu alţi doi oameni — Brush şi un irlandez numit Pat — care trebuiau să scoată pielea de pe

bizoni, să taie carnea în bucăţi şi să o încarce în vagoanele ce urmau să sosească mai tîrziu.

Slingerland se apropie de bizoni, fără ca ei să se sperie vizibil; apoi, cîţiva viţei roşcaţi de la marginea turmei au început să se agite. Atunci, greoi, turma a început să se pună în mişcare, ridicînd un nor uriaş de praf. Se auzea tunetul copitelor.

— Haideţi! strigă Slingerland.

La prima împuşcătură a trapper-ului, turma o luă la goană nebună. Trebuia acum să meargă cît mai repede, rămînînd în preajma turmei, să aleagă teren drept, de pe care să poată trage şi să asculte ordinele lui Slingerland. Neale se repezi unde era praful mai gros şi un zgomot de nedescris. Vîntul îi flutura pe la urechi, praful aproape îl sufoca, dar goana îi oferea o plăcere cum nu mai simţise de mult.

Deodată crezu că îl vede pe Slingerland prin ceaţa de praf, traversînd spre el. Îşi opri calul. Slingerland se apropia într-adevăr în mare viteză de el, făcîndu-i semne largi cu braţele. Se apropia acum şi Larry, foarte agitat. Ceva nu era în regulă. Apoi Larry îi indică o direcţie cu degetul.

Neale simţi un fior rece. La cîteva sute de metri în spatele lor se vedea o ceată de sioux-i galopînd într-un nor de colb. Se aflaseră probabil la pîndă undeva, în apropierea turmei de bizoni.

Larry măsură din priviri distanţa care îi separa.

— Trebuie să mergem cît mai tare!

Bubuiturile de copite ale bizonilor dispărură curînd. Au pornit-o şi vînătorii, uitîndu-se din cînd în cînd peste umăr. Neale distingea, undeva la distanţă, fumul locomotivei; era convins că indienii — pe jumătate goi, împodobiţi cu penele şi culorile lor de război, călărind aplecaţi pe mustangi — cîştigau teren.

Neale observă primul nor alb de fum din flinta şefului. Urmară mai multe împuşcături, greşind ţinta cu mai mulţi metri.

— Dracii ăia au nimerit calul lui Pat! se auzi deodată Larry.

Irlandezul căzu împreună cu calul la pămînt, se rostogoli de mai multe ori şi rămase nemişcat.

— L-au atins! strigă Neale.

— Dă bice la cal! îl sfătui cowboy-ul, extrem de îngrijorat.

Indienii se apropiau tot mai mult. Neal și Larry începură și ei să tragă cu armele Winchester pe care le aveau, dar era extrem de greu să ochești, din șaua calului în plin galop. Aplecat mult în șa, Neale dădea pinteni calului său, care din fericire asculta de comenzile călărețului, fiind iute și odihnit. Slingerland se apropiase destul de mult de tren; Brush părea și el ieșit din pericol, urmărirea limitîndu-se acum la Neale și Larry.

Soldații irlandezi începură să tragă și să strige cît puteau. În mare viteză, au sărit de pe cai, fiind ajutați de zîmbitorul Casey să se suie în tren, în timp ce gloanțele izbeau pereții vagoanelor. Locomotiva emise un fluierat și trenul se puse în mișcare, parcă în ciuda indienilor.

Cînd își reveni puțin, Neale cercetă locul în care se afla: vagonul avea o formă ca de șlep, cu o platformă dreaptă și pereți laterali de patru picioare înălțime, din lemn de stejar, prin care gloanțele nu treceau. În afară de Neale și de Larry, mai erau o jumătate de duzină de soldați, care trăgeau prin ambrazuri special amenajate în urmăritorii lor. Indienii se aflau foarte aproape de vagoane; făceau acrobație pe caii lor, ferindu-se de focul soldaților și trăgînd și ei, din cele mai bizare poziții. Un plumb lovi marginea de lemn a vagonului, iar cîteva așchii îl atinseră pe Neale la față, dovadă că indienii reprezentau încă un pericol real pentru fortăreața pe roți.

Deodată, trenul se zgîlții puternic și se opri în loc.

— Iar au blocat șinele, fir'ar să fie! comentă Casey, calm. Mi s-a stins pipa, Sandy, ia dă-mi un chibrit.

Locomotiva scoase două fluierături stridente.

— Ce înseamnă asta? întrebă Neale.

— E pentru cei din primul vagon, trebuie să se cațere peste locomotivă și să înlăture blocajul de pe șine, răspunse Casey.

Atacul indian se concentră acum asupra locomotivei, cu intenția să provoace deraierea trenului, sau să-l omoare pe mecanic.

Casey îl trase pe Neale înapoi în vagon.

— Nu risca! îi mormăi el. Mai bine ţi-ai căuta un loc şi ai trage şi tu.

— Am rămas fără cartuşe, răspunse Neale, şi se întinse pe podeaua vagonului.

Casey îşi aprinse pipa, puse din nou mîna pe armă şi ochi un indian. Exact cînd apăsa pe trăgaci, trenul se puse iarăşi în mişcare.

— Am greşit ţinta! Mecanicul ăla nenorocit face pe îngerul păzitor al indienilor!... Trageţi băieţi, ce aşteptaţi? Shane, tu ce faci acolo?

— Cum să trag, am ochii plini de sînge!

Neale se tîrî pînă lîngă irlandez.

— Te-au rănit, omule? Ia să văd!

— Doar o zgîrietură, nu-i nimic.

Neale văzu rana, chiar deasupra arcadei. Sîngele curgea în abundenţă, şi îi improviză un bandaj.

— Dă-mi mie flinta dumitale.

— Mulţumesc frumos, tinere. Mi-a trecut. Ce vrei, să mă spurce Casey toată viaţa? Nuuu. E dat în mă-sa, Casey ăsta!

Shane se întoarse la postul său. Aceşti bătrîni soldaţi, aceşti irlandezi muncind cît şapte, gata oricînd însă să pună mîna pe armă şi să se apere, ei erau adevăraţii constructori ai lui Union Pacific.

Shane îşi pierdea glasul tot mai evident, mîinile îi tremurau pe flintă, dar trăgea fără încetare. Sîngele i se prelingea pe obraz.

Indienii nu au mai găsit alt prilej să blocheze linia. Atacul indian era acum mult mai potolit şi aproape dezlînat.

— Ah, exclamă Casey, azi am fost mai bun decît tine, Mac.

— Da' de unde, răspunse McDermott, eu am împuşcat douăzeci şi nouă de indieni.

— Iar eu treizeci. Mac, avînd în vedere că sînt cincizeci în total, eşti un mincinos fără pereche.

Trenul se apropia de Medicine Bow. Împuşcăturile încetară. Neale se ridică în picioare şi îi văzu pe indieni retrăgîndu-se. Rîndurile lor nu păreau prea tare rărite.

— Mac, da' cîţi indieni a doborît Shane?

— La dracu', nu prea vrea să deschidă gura, răspunse McDermott. Shane!

Neale deveni brusc atent, simţind că irlandezul vorbea acum serios. Shane zăcea pe podeaua vagonului, iar mîinile lui însîngerate ţineau strîns flinta. Casey îl atinse uşor pe umăr.

— Shane, bătrîne, spuse el trist.

Îl întoarse cu faţa în sus şi îi încrucişă braţele. Shane îşi îndeplinise ultima lui misiune pentru Union Pacific.

Capitolul XVI

Neale, Larry şi Slingerland plănuiau ca la sfîrşitul toamnei să meargă la vechea tabără a lui Slingerland, iar apoi să aducă aurul, dacă reuşeau să găsească ascunzătoarea lui Horn. Larry avea de gînd să se întoarcă la Benton mai întîi, iar Neale, neştiind încotro să se îndrepte, se hotărî să nu-l scape pe cowboy din ochi.Schimbul de cuvinte pe care l-a avut la despărţire cu Slingerland i-au reconfirmat lui Neale cît de necesare erau aceste precauţii.

— Fiule, aici la Medicine Bow am întîlnit un tip care susţine că Larry e un văcar nelegiuit din nordul Texas-ului.

— Nelegiuit?

— Vroia probabil să spună că e un erou din aceia care pun imediat mîna pe revolver.

— Fereşte-te să nu te audă Reddy, îi răspunse Neale. Eu însă am bănuit întotdeauna că lucrurile nu sînt chiar în regulă cu el.

— Benton e un loc periculos pentru Cowboy, continuă Slingerland preocupat. Şi, fiule, nici pe tine nu m-aş bizui chiar sută la sută.

— Reacţionez şi eu funcţie de situaţie. răspunse Neale scurt. Rămîi cu bine, prietene. Şi dacă mai ai nevoie de noi la vînătoare de bizoni, dă-ne de ştire. Însă dacă se poate, fără piei roşii...

Trenul ajunse la Benton după lăsarea întunericului. Viața de noapte era în toi. Mulțimea se grăbea pe străzi, de peste tot se auzea zgomotul orchestrelor. Au găsit camere de închiriat, tot în vechiul loc unde trăsese Neale prima oară, hotelurile mai arătoase fiind pline.

— Şi acum, ce facem? spuse Neale, mai mult pentru sine.

— Mîncăm! răspunse Larry.

Neale privea încruntat în gol.

— Devii melancolic, tinere domn, comentă Larry; își așeză mîinile pe umerii lui Neale. Prietene, hai să dăm o raită prin Benton, iar după aceea ne adunăm de pe drumuri și ne luăm de muncă.

— Nu, eu nu mai sînt bun de nimic, răspunse Neale cu amărăciune.

— Asta e curată lașitate! Nu mai ești bun de nimic? Ți s-a terminat viața?

— Da, ăsta-i adevărul, Reddy, zise Neale cu profund dispreț față de propria lui persoană. Dar el nu-i valabil și pentru tine.

— Trist lucru, băiete, răspunse Larry, ignorînd ultimele cuvinte ale lui Neale. Speram că ai să-ți revii după pierderea lui Allie.

— Reddy, aș fi vrut ca glonțul care l-a lovit pe Shane să mă fi lovit pe mine. Nu te uita așa. Cînd ne fugăreau indienii, am călărit cît puteam, ca și cum mi-aș fi iubit viața. Nu era însă decît lașitate... M-am săturat de jocul ăsta!

A doua zi dimineață, se întîlniră în drum spre micul dejun cu un tînăr, a cărui figură bronzată i se părea vag cunoscută lui Neale. Fața tînărului se lumină cînd îl văzu.

— Neale! Te-am căutat ca pe un ac într-un car cu fîn.

Neale nu reușea să-și amintească cu cine are de-a face; de altfel, orice fapt legat de calea ferată îi părea acum nesuferit.

— Nu mă dumiresc cine ești, răspunse el.

— Pun pariu că Larry își aduce aminte, spuse omul, zîmbindu-i cowboy-ului.

— Desigur. Te numești Campbell și lucrezi cu Baxter.

— Nici că se poate mai adevărat.

Își strînseră mîinile.

— Da, cred că te recunosc și eu, spuse Neale. M-ai căutat?

— Să nu mă întrebi cum! răspunse Campbell și îi întinse lui Neale o scrisoare.

Neale o citi în grabă. Baxter îl invita să vină de îndată să muncească. Cuvintele sunau a ordin, iar inima lui Neale începu să bată puternic. Larry citi și el scrisoarea, peste umărul prietenului său.

— Mă așteptam la așa ceva, nu scăpa ocazia, du-te! strigă Larry.

Neale clătină încet din cap. Campbell făcu un gest nervos din mînă.

— Neale, trebuie să-ți spun că... te așteaptă mai mult decît vechiul post!

— Ce înseamnă asta?

— Inginerii au dat la vest de Benton peste un obstacol. Un loc păcătos. Erai împreună cu Henney cînd ai măsurat sectorul respectiv, e plin de curbe și pante. Lucrările s-au împotmolit acolo. Baxter a zis de mai multe ori, „Trebuie să-l rechemăm pe Neale!"

Neale cugetă un moment, apoi zise:

— Îi mulțumesc lui Baxter pentru părerea lui despre mine; îmi pare rău, dar nu pot să vin.

— Bine, Neale. Am să trimit mesajul tău. Dar poți să fii sigur că am să mă întorc, spuse el, plecînd pe drumul său.

— Neale, să mori de rîs! Fără tine nu pot construi calea ferată! comentă Larry.

— Ai auzit că nu vreau.

— Da, am auzit, dar ai să te duci, chiar dacă va fi nevoie să te leg fedeleș și să te duc în șa pînă acolo.

Neale tăcu. Încă un cuvînt, și s-ar fi trădat față de prietenul lui.

A doua zi, Campbell îi aștepta în același loc. Pulsul lui Neale deveni mai grăbit.

— Am știri pentru tine de la șef.

Larry își potrivi centura cu revolvere, iar ochii îi sclipiră.

— Îți cere — ca serviciu personal — să-i faci o vizită, continuă Campbell.

— Generalul Lodge! exclamă Neale, simțindu-se cuprins de o căldură plăcută.

— Da! vii cu mine?

— Cred că nu am de ales, răspunse Neale.

Nu avea sentimentul că luase o hotărîre. Trebuia să meargă, ceea ce nu însemna că urma să-și reia vechea muncă.

Larry îi pregăti geanta lui de voiaj. S-au grăbit să-și ia micul dejun, ca să poată prinde cursa de muncitori. Campbell s-a suit primul în vagon

— Hai cu noi, Larry, spuse el.

— Da, haide și tu, interveni și Neale.

— Ah, eu vreau ca tu să ajungi mare și să se construiască linia ferată și cred că e mai bine dacă stau deoparte.

Ochii albaștri, luminoși ai lui Larry priveau cu căldură la prietenul său.

— În cîteva zile sînt iar înapoi, Larry.

— Nu, nu, dragul meu, rămîi acolo.

— Am renunțat la postul meu și cu asta, basta! Poate le voi da ajutor... o zi, pentru șeful. Dar...

— Dacă ții la mine cîtuși de puțin, te întorci la munca ta.

Neale căzu pe gînduri, apoi zise:

— Dacă țin la tine? N-o să fie bine de tine aici, rămas de unul singur.

— Ei, și dacă rămîi, ne ducem amîndoi pe copcă. Așa mi-e mie dat, să mă ia dracu' — probabil că m-a luat de mult — dar ce-are asta de-a face cu tine?

— În doi merge mai ușor, încercă Neale să glumească.

De fapt, Larry îl îngrijora cu adevărat.

— Ascultă-mă, Neale. Dacă-ți începi din nou munca, poți să vii mereu încoace să mă vizitezi. Dacă ratezi șansa asta, însă...

— Ei bine? se interesă Neale scurt.

Se vedea cît de mare este tensiunea prin care trece Larry. În el se dădea o luptă aprigă. Se destinse apoi, brusc:

— Tinere, cînd ai să te întorci la mine, am să fac curățenie generală în sala de dans a lui Beauty, numai ca să ai puțină distracție.

Tabăra în care fusese adus Neale se situa la oarecare distanță de șantier, într-o mică vale cu un rîu. Perete în perete cu o veche și masivă cabană se afla o clădire joasă și mare, din scînduri și pînză de cort; jur împrejur erau răspîndite un mare număr de corturi. Se vedeau și soldați de serviciu, iar alții se foiau încolo și încoace.

Baxter îl întîmpină în pragul clădirii, cu o afecțiune deosebită.

— Șeful vrea să stea de vorbă cu tine. Vino înăuntru!

Era o încăpere mare, plină de fum, zgomot și oameni, mese și hîrtii. Lîngă pereți se aflau pregătite arme, în vederea unui eventual atac. Cineva i se adresă lui Neale, dar nu distinse cine. Toate figurile pe care le vedea în treacăt păreau învăluite într-o ceață; citea în ele curiozitate și interes. Baxter îi puse apoi o mînă pe umăr. Se afla chiar înaintea generalului Lodge. Acesta arăta mai bătrîn și mai sever decît îl știa Neale. Se ridică în picioare și îi întinse mîna tînărului inginer, zîmbind:

— Vino cu mine.

Generalul îl conduse într-o încăpere alăturată, mult mai mică. Mobilierul era fără îndoială făcut de indieni.

— Neale, m-ai lăsat la ananghie cînd ți-ai părăsit postul. Ai fost mîna mea dreaptă.

— Generale, comedia cu comisiile mă înfuriase teribil, răspunse Neale nesigur. Fapta lui i se părea acum o ofensă la adresa șefului său. Munca mea a fost denigrată și distrusă!

— Față de problemele prin care am trecut eu, asta nu-i nimic! Datoria dumitale ar fi fost să strîngi din dinți și să muncești mai departe. Cinci mile nu înseamnă nimic, chiar nimic.

— Mi s-a părut un lucru foarte important, se bîlbîi Neale.

— De ce nu ai tratat incidentul ca pe oricare altă dificultate tehnică — cum ar fi, de exemplu, o măsurătoare?

— Cred că am procedat ca un laș.

— Neale, ce ai făcut între timp?

Neale lăsă capul în jos.

— Ai mers dintr-o tabără într-alta, dintr-o localitate într-alta, ai jucat, ai băut, așa-i?

— Spre rușinea mea trebuie să recunosc că în ultima vreme nu am făcut altceva, răspunse Neale.

— Ar trebui să-ți fie rușine. Un om cu înțelepciunea, curajul, calitățile dumitale. Nimeni din subordonații mei nu are șanse așa mari ca dumneata. Dacă ai fi rămas, ai fi fost acum șeful statului meu major... În loc să te preocupi de bogăție și carieră, dumneata stai prin taberele acelea nenorocite, cu băutura și cu cărțile.

Generalul se apropie de el și îi puse o mînă pe umăr:

— Fiul meu, poate am fost prea aspru cu tine. Dar te întreb acum: vrei să-ți reiei lucrul? Vrei să te întorci la noi și să rămîi în preajma mea, pînă la terminarea liniei?

— Da, Sir, mă întorc, răspunse Neale cu vocea gîtuită de emoție.

— Așteaptă aici pînă te chem, îi spuse generalul, ieșind din încăpere.

Cîteva secunde mai tîrziu, ușa din spatele său se deschise, iar apoi se închise din nou, aproape fără zgomot. Neale simți însă că în cameră se petrecuse o schimbare deosebită. Se întoarse cu repeziciune.

La celălalt capăt al încăperii domnea semiîntunericul, văzu totuși silueta firavă a unei fete sprijinindu-se cu spatele de ușă. Vedenia chinuitoare a viselor sale! Încurcat și fără glas, Neale tremura din tot corpul. Forma se mișcă, se apropie de el. Vocea ei îi străpunse inima ca un pumnal ascuțit. Crezu că și-a pierdut mințile.

— Neale! strigă vocea aceea dulce. Eu sînt, Allie... Allie.., Allie a ta!

Capitolul XVII

Neale avea sentimentul că se trezise într-o altă lume, de fapt într-un adevărat paradis. Un obraz cald și umed se lipise de al său, mîinile ei mici se agățau de el.

— Allie — nu ai murit! șopti el.

— Sînt cea mai vie fată pe care ai văzut-o vreodată, spuse ea, rîzînd cu veselie.

Timpul care trecuse, cu toate suferințele, părea să-i fi sporit și mai mult grația și frumusețea.

— Neale, mi s-a povestit că ai renunțat la munca ta și că nu-ți merge bine, îi zise ea cu amărăciune.

— Da, Allie Lee, te-am iubit atît de mult — cînd te-am pierdut, am devenit indiferent. . .

— Ești. , .

— Allie, o întrerupse el, nu vorbi despre mine!. . . Nici nu m-ai sărutat! Sărută-mă acum! Vreau să simt că trăiești și că mă mai iubești.

— Intră, strigă Neale.

Cel care bătuse era generalul Lodge. Il cercetă pe Neale cu zîmbetul lui, care îi mai domolea asprimea și păru surprins.

— Neale, ești cu totul alt om!

— Iată motivul! rîse Neale, arătînd spre Allie, care se îmbujorase.

— Fiul meu, nu a trebuit să joc cartea aceasta pentru ca tu să te întorci la munca ta.

— Dacă ați fi făcut-o!

Allie se ridică, eliberîndu-și mîna dintr-a lui.

— Probabil aveți de discutat, zise ea timid, și se strecură afară din încăpere.

— O ființă fermecătoare, Neale. Ne-am îndrăgostit cu toții de ea. A apărut într-o noapte — a cerut ajutor și a întrebat de dumneata. Nu vorbește prea mult. Știm numai că este fata pe care ai salvat-o în munți și că a scăpat din captivitate. Se ascunde, zi și noapte. Și tace. Probabil, îi e teamă de cineva anume.

— Da, așa este, răspunse Neale serios

Apoi îi spuse istoria lui Allie, în cîteva cuvinte.

— Ciudată poveste, zise generalul. Și ce ai de gînd să faci?

— Am s-o țin ascunsă aici. Înconjurată de armată, cred că se află în cea mai mare siguranță posibilă!

— Desigur. Dar nu se știe ce se poate întîmpla. Dacă am putea să o ducem la Omaha. . .

— Nu, nu, răspunse Neale, aproape vehement. Nu suporta ideea să se despartă din nou de Allie, după ce de-abia se întîlniseră. În plus, putea oricînd să-și facă apa-

riția în scenă tatăl fetei. Gîndul acesta îi inspira o teamă nelămurită.

— Înțeleg sentimentele dumitale. Nu-ți face nici o grijă Neale.

Neale schimbă vorba :

— Înțeleg că a apărut un obstacol în construcția liniei !

— Ne-am înpotmolit. Este vorba de o problemă tehnică a cărei rezolvare o sper — o aștept din partea dumitale.

Neale ieși afară. Culoarea lucrurilor, senzația dată de adierea vîntului zgomotul oamenilor și al cailor, totul se schimbase în jur, așa cum și el însuși trecuse printr-o transformare. Generalul Lodge găsise cuvintele potrivite — un alt om și o altă lume.

Se duse la șantier, plimbîndu-se printre muncitori, șiruri de vagoane, grămezi de șine și traverse. Păreau să pună stăpînire pe ființa lui. Ajunse apoi la ultimele traverse așezate, nefixate încă, pe zona care fusese numai nivelată, apoi ochii lui ageri descoperiră obstacolul. Stabili imediat ce se întîmplase și ce soluții se încercaseră. Cîtă muncă risipită degeaba la construirea acestei căi ferate ! Străbătu zona în toate direcțiile, prin nisip, traversă o prăpastie, peste blocuri stîncoase ; distanța era cam de o jumătate de milă, însă capcanele abundau. Gîfîia și transpirase, dar și aceasta făcea parte din noua lui bucurie. Reuși să înțeleagă deplin structura topografică a regiunii. Metoda prin care Neale ajungea deseori la rezultate foarte bune era aceea a devierii cursului rîurilor. Într-un tîrziu, descoperi și de data aceasta o soluție pentru problemă.

După-amiaza, aproape de înserat, obosit și murdar, își făcu apariția în încăperea vastă a birourilor. Generalul Lodge se plimba nervos, mestecîndu-și trabucul ; Baxter stătea aplecat asupra unor schițe, iar pe figura lui se citea oboseala ; colonelul Dillon, Campbell și mulți alți tineri erau și ei de față.

— E minunat să te poți apuca din nou de muncă ! exclamă Neale.

Baxter își ridică privirea. Generalul Lodge își aruncă trabucul, cu un gest care trăda speranța și o undă nouă de energie în ființa lui obosită, dar nu înfrîntă.

— Ai găsit obstacolul peste care am dat? întrebă Baxter încet.

— Nu, răspunse Neale.

— Aha! Mîine am să te conduc eu într-acolo.

— Nu, nu am reușit să găsesc obstacolul, Baxter, bătrîne... din simplul motiv că el nu există.

— Tinere, dumneata ai băut ceva, spuse Baxter, roșindu-se la față. Ochii dumitale sînt odihniți, spiritul ți-e tînăr, totuși nu ai dreptul să iei atît de ușor greutățile ...nu...nu...

— Eu totuși o fac!

Baxter se ridică. Mîinile lui tremurau, încercînd să ridice o hîrtie de pe birou.

— Te cunosc de multă vreme. M-ai chinuit de multe ori. Ești tînăr... Nu-ți dai seama în ce hal m-a adus problema asta. Nu am avut pe nimeni care să mă ajute, iar eu am îmbătrînit. Dacă știi o ieșire, te rog să vorbești!

Baxter îmbătrînise cu adevărat.

— Ascultă-mă, spuse Neale. O jumătate de milă sub locul unde v-ați împotmolit, schimbăm cursul rîului... Schimbăm și cursul liniei, adăugăm o serpentină și obținem astfel o pantă mult mai mică de nouăzeci de picioare la milă. — Apoi se întoarse spre generalul Lodge. — Sir, Baxter are prea multe pe cap, nu ar fi avut cum să le rezolve pe toate... Mîine continuăm munca.

— Totuși, Neale, dumneata ai fost pe teren fără nici un instrument, zise șeful, cu îndoială.

— Nu am avut nevoie de instrument.

— Ești sigur, fiul meu? Problema asta ne-a dat multă bătaie de cap. Ceea ce ai spus pare prea simplu.

— Dacă sînt sigur? strigă Neale vesel. Priviți figura lui Baxter!

Mimica bătrînului inginer era, într-adevăr, sugestivă.

În acea seară, Neale a fost înconjurat de atenția tuturor. Șeful, inginerii săi, ofițerii și soțiile acestora s-au întrecut în a sărbători reîntoarcerea lui Neale la lucru. În veselia

generală, Allie nu a scos mai mult de cîteva cuvinte... Profitînd de un moment cînd atenția nu era îndreptată asupra lor, s-au strecurat în cabană, chiar în camera ce fusese martoră a reîntîlnirii lor.

Stăteau în fața geamului deschis, mînă în mînă, privind spre valea cufundată în liniște. Luna plină despărțea noaptea în fîșii de lumină argintie, alternînd cu zone întunecoase.

— Promite-mi, iubitule, că nu-ți vei mai părăsi niciodată munca.

— Da, îți promit.

— Indiferent ce se întîmplă cu mine. Trăiesc, sînt sănătoasă și în siguranță... și îți aparțin. Dar se pot întîmpla atîtea — nu știi niciodată; nu trebuie să fie neapărat vorba de Durade și de bandiții lui. Întreaga viață de aici, din sălbăticie este nesigură și plină de primejdii. Promite-mi, deci, că indiferent ce se întîmplă, rămîi la linia ferată.

— Și asta promit, răspunse Neale răgușit. Dar mă neliniștești. Tu te temi — te temi pentru siguranța ta?

— Nu, nu, absolut deloc, protestă ea.

— Soarta nu ar putea fi atît de crudă! Să alungăm gîndurile negre!

— Da, să nu ne mai gîndim la asta · · · Neale, nu ți-aș fi pretins să-mi faci promisiunea, dacă nu mi-aș fi dat seama de căile ce-ți stau deschise. Sînt atît de mîndră de tine! Într-o bună zi vei fi cineva.

— Dacă ești mîndră de mine — de ce nu m-ai răsplătit?

— Eu? Cum să te răsplătesc?

— Draga mea! Nu vrei să mă săruți?

Seriozitatea încîntătoare a lui Allie făcu loc unui zîmbet.

— Tu vorbești de răsplată. Sărutările mele îți aparțin ție, toate. Dar ele nu sînt o răsplată.

— Așa este... Ascultă-mă, Allie. Pentru un singur sărut de-al tău, de ar trebui să mă plătesc pentru el, aș fi în stare să fac terasamentul cu mîinile goale, aș așeza fiecare traversă, aș bate fiecare cui!

— Neale, vorbeşti ca un copilandru. Da, cred că ţi s-a urcat puţin la cap.

— Desigur, Allie. Chipul tău — chipul tău în lumina lunii.

Capitolul XVIII

Neale dormea într-unul din corturi. Cînd s-a trezit se făcuse deja ziuă și se auzea un zgomot strident. Cîteva secunde nu a putut distinge ce se întîmpla; îl cuprinse apoi un fior; sunetul venea de la o trompetă. Urmă un amestec de multe voci și tropăitul soldaţilor.

Îşi trase repede cizmele şi haina şi ieşi afară, unde domnea o mişcare vie, dar în conformitate cu un plan bine ştiut și executat de toţi. Neale se interesă la un soldat ce se întîmplă.

— Pieile roşii, naiba să-i ia — au venit înainte de micul dejun! răspunse el supărat.

Primul lui gînd a fost la Allie, simţind cum i se strînge inima. Se uită în toate părţile, nu existau însă semne că lagărul s-ar afla sub atac în acel moment. Se apropie de un grup mai mare, în care erau şi generalul Lodge şi colonelul Dillon.

— Bună dimineaţa, Neale! spuse şeful, întunecat. Iar avem de furcă! Colonelul Dillon adăugă:

— O mică luptă, în onoarea reîntoarcerii dumitale, Neale!

— Ce s-a întîmplat?

— Tocmai am primit o depeşă: „Mare forţă de şoc — Sioux". Asta-i tot. Telegrafistul spune că s-a rupt sîrma, în mijlocul comunicării.

— Mare forţă de şoc — Sioux, repetă Neale. Între noi şi Benton?

— Bineînţeles. Am trimis o iscoadă călare, de-a lungul căii ferate.

— Neale, găseşti arme în baracă. Serveşte-te singur, îi spuse generalul Lodge. Încă nu ştim ce ne aşteaptă. Dar prea bine nu va fi, mai ales că avem şi femei cu noi. Cabana asta nu prea arată a fortăreaţă!

— Domnule general, putem face baricade din traverse, propuse un ofițer.

— O idee bună, dar va trebui să muncească și soldații. Trenul cu muncitori nu va ajunge astăzi aici.

— Probabil că nu. În orice caz, putem chema în ajutor pe cei de la nivelări; tabăra lor se află mai încolo . . . Neale, înarmează-te și mănîncă ceva. Pun să se pregătească un cal pentru dumneata. Vei merge în tabăra muncitorilor de la nivelări și-i vei alarma.

— Bine, răspunse Neale. Femeile știu ce ne așteaptă?

— Da. Micuța ta Allie e cea mai curajoasă. Grăbește-te, Neale.

Neale plecă în misiune fără să o fi văzut înainte pe Allie. Primise ordin să meargă cît putea calul mai repede, iar drumul era destul de lung.

Traversă mai întîi cu greu prăpastia, cu coastele ei abrupte; ajunse astfel la terasamentul viitoarei căi ferate, care ducea drept la tabăra următoare.

Distanța era chiar mai mare decît își închipuise e,l probabil peste zece mile. Trecu în plin galop printr-o tabără de care obișnuită, fără legătură cu calea ferată; ajunse apoi la cei două sute de muncitori, care tocmai își începeau ziua de muncă. Neale le transmise ordinele primite și plecă imediat înapoi.

Trecînd din nou prin tabăra de care, le strigă celor de acolo că trebuie să se aștepte la apariția indienilor.

Apucă să se mai uite peste umăr și văzu un bărbat înalt, cu pielea măslinie și îmbrăcat în haină neagră, care le vorbea celorlalți, cu brațele ridicate către cer.

Mergea acum la vale, pe drumul de întoarcere, iar calul înspumat galopa cu toată forța. La distanță se vedeau nori groși de praf, aparent dincolo de tabăra spre care se îndrepta el; îi era totuși teamă, gîndindu-se la Allie, înconjurată poate de indieni în cabana în care se afla. Temerile sale se dovediră însă fără temei; apropiindu-se de corturile albe, de barăci și de cabană, constată că norii de praf se înălțau mult mai departe.

Neale intră în tabără dinspre vest, în același timp cu cercetașul lui Dillon, care venea dinspre răsărit. Neale sări din șa și prezentă raportul său ofițerilor.

— Bine, răspunse Dillon. A mers repede. Deci, cam într-o oră ne putem aştepta la întăriri din partea muncitorilor de la lucrările de nivelare!

— Da. Au cai pentru jumătate din oameni.

— Şi acum să vedem ce ne raportează Anderson, spuse ofiţerul.

Anderson era cercetaşul. Sări de pe spinarea mustangului său, transpirat şi acoperit de praf. Raportă că îi fusese imposibil să ia legătura cu soldaţii sau cu muncitorii aflaţi de-a lungul liniei, dar că văzuse suficient. La mijlocul distanţei dintre tabără şi Benton, un grup numeros de indieni sioux scosese şinele, oprise trenul de muncitori şi îl atacase. Se dădea o luptă pe viaţă şi pe moarte, în care muncitorii se aflau în dezavantaj, mai multe din vagoanele de marfă ale trenului fiind deja în flăcări. Trebuiau grabnic trimişi soldaţi în ajutor.

Colonelul Dillon comandă unei ordonanţe să pună şeile pe cai. La auzul ordinului, Neale simţi un fior rece :

— Domnule colonel, dacă ne înconjoară indienii tabăra, sîntem într-o situaţie îngrozitoare.

— Ai dreptate, Neale. Ei au acoperire pe coastele abrupte, în spatele stîncilor şi a copacilor ; cînd am ales locul pentru tabăra asta am uitat de indieni. . Totuşi, nu cred că trebuie să ne aşteptăm la un atac.

S-a stabilit că în tabără să rămînă o parte din soldaţi, sub comanda locotenentului Brady, pînă la sosirea nivelatorilor, după care să plece repede pe urmele trupelor colonelului Dillon.

În afară de Allie Lee, se mai găseau cinci alte femei în tabără, care ieşiseră să-şi ia rămas bun. Neale îl auzi pe colonelul Dillon cum îşi asigura soţia că nu există nici un pericol. Obrajii ei rămaseră însă la fel de livizi. Toate femeile erau vizibil speriate, cu excepţia lui Allie, fapt pentru care Neale o privi cu mîndrie.

Generalul Lodge şi colonelul Dillon, în fruntea soldaţilor lor, plecară la trap mărunt din tabără, dispărînd în curînd din raza vizuală. Soldaţii rămaşi începură să înalţe baricade din traverse. Anderson, cercetaşul, se urcă pe o creastă învecinată, stînd de pază. Femeilor li se spuse să rămînă în cabană. Baxter şi ajutorul lui au ins-

pectat armele şi rezervele de muniţie pe care le aveau iar Neale strînse toate planurile, schiţele şi hărţile din birou într-un sac, punîndu-l la îndemînă.

Peste nici o jumătate de oră, începură să-şi facă apariţia muncitorii de la nivelări. Veneau călare, chiar şi doi pe un cal, fără şei, cu flintele în mînă. . . pe puţin o sută de irlandezi dornici de luptă. În inima lui Neale stăruia însă un sentiment ciudat, pe care nu putea să şi-l alunge. Îl puse pe seama unei prea mari agitaţii şi a unei temeri pentru soarta iubitei sale.

Locotenentul Brady şi trupa lui de soldaţi plecară şi ei. Muncitorii înălţară în mai puţin de o oră baricade de peste şase picioare înălţime în jurul barăcii inginerilor. Atunci apăru şi Anderson în galopul calului, sări din şa şi dădu alarma : „Sioux" !

Muncitorii primiră vestea cu urale. Entuziasmul se mai potoli cînd văzură o trupă masivă de indieni, coborînd în şir de pe vîrful dealului. Era pentru prima oară cînd Neale vedea atît de mulţi războinici indieni pregătindu-se să atace. Coborîră în vale şi, rămînînd în afara bătăii flintelor, ţinură un sfat, din cîte se vedea. Neale remarcă pe unul din şefii lor, împodobit cu pene, care arăta spre tabără, explicînd probabil ceva. Trupa se puse apoi din nou în mişcare, şi în foarte scurt timp păru să dispară în pămînt.

— Oameni buni, au de gînd să ne asedieze ! strigă bătrînul Baxter.

În acel moment, femeile ieşiră afară, cuprinse de panică.

— Indienii ! Indienii ! ţipa doamna Dillon. I-am văzut, sînt în spatele cabanei — vin tîrîş, printre stînci.

— Intraţi înăuntru şi rămîneţi acolo ! le porunci Baxter.

Allie a fost ultima care a dat ascultare ordinului. Neale o ajuta să intre, cînd văzu schimbarea bruscă şi teribilă ce se citea pe trăsăturile ei.

— Acolo ! Acolo ! îi şopti ea, încercînd să-i indice o direcţie anume.

Atunci se porni tirul de flinte, iar primele gloanţe se înfipseră în lemnul baricadei.

Muncitorii se aflau într-o agitaţie nebună; începuseră să alerge în toate părţile, sub protecţia zidului, trăgînd la întîmplare.

— Anderson, ia-ţi cîţiva oameni şi du-te în spatele barăcii, strigă Baxter.

Cercetaşul le strigă oamenilor să-l urmeze şi porni în alergare. Voluntarii erau atît de mulţi, încît nu au încăput în micul spaţiu dintre baricadă şi casă. Deodată, unul din oameni se întoarse şi Neale putu să-l vadă bine. Nu dură decît o fracţiune de secundă, totuşi Neale avu sentimentul că figura aceea îi era cunoscută. Trăsăturile dure, faţa răutăcioasă, roşcată găseau tot mai mult ecou în memoria lui Neale, aproape de recunoaştere.

— Intră în cabană, Neale, îi urlă Baxter.

Baxter, Neale şi ceilalţi patru tineri ingineri ocupară diferite încăperi ale cabanei, fiecare căutîndu-şi cîte o crăpătură printre buştenii de lemn sau lîngă ferestre, pe unde să poată trage. Neale constată foarte repede că nu are nici o ţintă, în afara norişorilor albi de fum din spatele stîncilor. Nici urmă de indieni! Muncitorii trăgeau continuu, dar Neale gîndi că ar fi fost mai bine să facă economie de pulbere. Din cînd în cînd cîte un glonţ şuiera prin ferestre, înfigîndu-se cu zgomot sec în perete. Neale închise uşa grea dintre cabană şi baraca inginerilor, pentru că această din urmă clădire, improvizată din scînduri şi pînză de cort, era deja găurită de sus şi pînă jos de gloanţe. O găsi apoi pe Allie în cea mai mare încăpere a cabanei, împreună cu celelalte femei, ascunse între perete şi o vatră masivă, din piatră. Allie sări în picioare şi îl prinse cu mîinile ei tremurînde.

— Neale, şopti ea. L-am văzut pe Fresno!

— Cine? întrebă Neale.

— Unul din banda lui Durade.

— Aha! strigă Neale şi o trase pe Allie deoparte. Ţi-e teamă?

— N-am să-l pot uita pe Fresno cît trăiesc. El era unul din cei patru bandiţi care au ars casa lui Slingerland şi m-au răpit.

Neale o strînse lîngă el.

— Şi eu l-am văzut. Unul din vizitatorii din valea lui Slingerland. Mare, lat în umeri, cu faţa roşie şi ochi răutăcioşi.

— Fresno e. Probabil că se afla şi el cu banda lui în tabăra de nivelare.

— Ei nu ştiu că eşti aici, Allie. Nu-ţi fie teamă.

O linişti şi o sfătui să nu se mişte din colţul acela, după care se întoarse la post.

Ziua trecu repede; cei ce se apărau stăteau într-o continuă alertă, în schimb asediatorii aşteptau calm desfăşurarea evenimentelor. Schimbul de focuri continuă întreaga după-amiază, fără un plan de luptă precis. Din cînd în cînd, cîte un muncitor curajos fugea de la un post la celălalt, stîrnind o salvă indiană; muncitorii, la rîndul lor, trăgeau în tot ceea ce semăna a indian. Nu s-a ajuns însă la o bătălie în adevăratul înţeles al cuvîntului.

Se vedea că indienii aşteaptă căderea întunericului. Pe înserat, au lansat o primă săgeată aprinsă, trasînd o traiectorie de scîntei, aidoma unei rachete. S-a pornit un cor de ţipete demonice, din toate direcţiile. Odată cu căderea nopţii, săgeţile aprinse începură să se abată asupra taberei în salve.

Anderson se afătui cu Baxter:

— Ne-au înconjurat. Indienii încearcă să ne afume, pînă ieşim din zona protejată. Sîntem într-o situaţie al dracului de neplăcută.

Uralele muncitorilor se amestecau cu urletele de război ale siouxilor. Judecînd după vocile lor, profitaseră de întuneric, încetaseră focul de pe înălţimi şi se apropiaseră mult de tabără.

Deodată, unul din corturi luă foc, fapt salutat cu un strigăt de triumf din partea indienilor. Luă foc şi cortul vecin, de parcă ar fi fost din hîrtie. Neale şi însoţitorii săi se retraseră mai în umbră. Cît despre indieni, ei se aflau perfect protejaţi, undeva în întuneric. O nouă salvă de săgeţi. Aproape instantaneu se aprinse acoperişul barăcii inginerilor, de fapt nimic altceva decît o pînză de cort întinsă peste nişte şipci de lemn. Focul se întinse şi asupra acoperişului cabanei. Scena era luminată, aproape ca ziua. Din nou începură puştile iscusiţilor indieni.

Anderson, Neale şi Baxter ţinură un sfat destul de sumbru ; căzură toţi de acord cu cercetaşul :

— Cred că am pierdut jocul ăsta. Să aducem femeile afară !

Neale se tîri de-a lungul baricadei, pînă la uşă. Pe partea aceasta de clădire mai domnea încă întuneric relativ. Stătea lipit de perete şi auzea gloanţele şuierînd. Se căţără apoi pe fereastră şi pătrunse în cabană. Pe uşa deschisă din acea încăpere se vedea acoperişul arzînd al barăcii inginerilor. Auzi ţipete de femei. Probabil ieşiseră şi ele în spatele baricadelor. Neale alergă în camera în care o lăsase pe Allie. Îi strigă numele : nici un răspuns. Probabil vocea lui fusese acoperită de larma crescîndă. Încăperea era cufundată în întuneric. Pe pipăite, se apropie de colţul cu vatră unde se adăpostise fata. Nu se afla acolo, încăperea era pustie. Descoperi pe podea sacul cu documente pe care i-l încredinţase lui Allie. Ea nu l-ar fi lăsat acolo, oricît de speriată ar fi fost. De afară se auzeau zgomote de luptă tot mai aprigă şi trosnetele casei incendiate. Orbit de fum şi flăcări, încercă să iasă afară. Cineva bătea cu un topor în uşă, nu mai ştia bine dacă de afară sau chiar dinăuntru.

Pe neaşteptate, Neale percepu că afară se petrece o schimbare, apăruse un element sonor nou, ca un tunet. Alergă la fereastră. La marginea cercului de flăcări îşi făcuse apariţia un lanţ de călăreţi.

— Soldaţii !

Lumina unei noi zile începea să dezvăluie multe lucruri. Indienii plecaseră, fără să lase în urma lor vreun semn că ar fi suferit vreo pierdere. Baraca inginerilor, cabana şi corturile căzuseră pradă focului. Aparatura, paturile, alimentele, uneltele şi diversele instrumente — toate obiectele de preţ, cu excepţia hîrtiilor salvate de Neale — se transformaseră în scrum. Soldaţii care eliberaseră trenul de lucru urmau acum să aştepte materiale noi. Mulţi dintre muncitori erau răniţi, chiar şi grav, dar nu mortal. Nouă din ei dispăruseră, la fel şi Allie.

Pentru Neale, a fost o lovitură înfiorătoare ; şi totuşi nu s-a lăsat copleşit. Nu era de acord cu ceilalţi, că Allie, ar fi ieşit orbeşte din cabană, căzînd drept în mîinile indienilor. Se întoarse cu cei de la nivelări în tabăra lor şi

nu se miră deloc văzînd că mica tabără de care din apropiere dispăruse între timp. O luă după urme pînă la următoarea tabără, unde urmele se pierdeau pe calea mult umblată. Ziua următoare, străbătu călare tot drumul pînă la Benton. Căutările și întrebările sale rămaseră fără rezultat. Tristețea, amărăciunea și disperarea se abătură asupra lui, dar nu se dădu o clipă bătut. Îl mîngîia cît de cît speranța, oricît de palidă, că Allie căzuse din nou în mîinile lui Durade și nu a unui bandit de talia lui Fresno, Ori de cîte ori avea un răgaz în munca lui, continua să o caute pe Allie.

Ziua, Neale lucra la linie, o muncă grea, dură chiar, iar seara se întorcea cu muncitorii la Benton. Dacă Allie Lee mai era în viață, ea nu se putea afla decît la Benton.

Capitolul XIX

Neale locuia în gazdă la prietenul său Larry. La început, a vrut să păstreze față de cowboy secretul ultimelor evenimente, cum o găsise pe Allie și o pierduse apoi din nou ; mai tîrziu, a regretat că nu păstrase tăcerea.

Larry și-a făcut inimă rea din cauza știrii. Părea să creadă că Allie căzuse din nou în mîna indienilor. Vorbea însă cu mare vehemență despre bărbați de categoria lui Fresno, bandiți și desperado care împînziseră tot orașul. Neale îl rugă pe cowboy să fie precaut, să nu ia hotărîri pripite, aducîndu-i astfel greutăți și mai mari.

— Prietene, cred că s-a terminat cu Allie, spunea Larry sumbru.

— Nu, nu, Larry ! Nu este posibil așa ceva. Dacă ar fi murit... sau ... eu aș fi simțit !

Dar Larry nu se lăsa convins. El știa bine asprimea vieții dintr-un oraș ca Benton și cît de puține șanse existau pentru Allie.

— Cred că o să-l caut pe Fresno, mormăia. el.

Se aruncă în agitația nebună a Benton-ului cu și mai mare ardoare.

Într-o seară, întorcîndu-se de la lucru, Neale îl găsi pe cowboy acasă. Larry își ținea în mînă centura cu revolvere.

— Hallo, Red! Ce s-a întîmplat? Ești cam palid și pari supărat.

— Au vrut să mă dea afară din baraca aia de dans, spuse Larry.

— Care?

— A lui Stanton.

— Ei, și au reușit?

— Ho, mă cam îndoiesc. Am plecat de acolo cît se poate de liniștit. Dar, într-o noapte, le fac eu o ordine de o să mă pomenească.

Neale nu prea știu ce să creadă despre purtarea prietenului său. Buzele acestuia tremurau...

— Red, tu ai tras cu revolverul! strigă Neale.

Larry îi aruncă o privire care îl înfioră pe Neale.

— Desigur!

— Să fie al naibii, știam eu că așa o să se întîmple. — Neale își strînse pumnii. — E mort?

— Cred că da! răspunse Larry gînditor. Nu m-am uitat... Nu mai trăsesem de foarte multă vreme... Acum iar începe dansul drăcesc, știu eu sigur.

— Povestește-mi, îi strigă Neale, apucîndu-i centura și azvîrlind-o pe pat.

— Bine, spuse Larry, oftînd. Am intrat acum cîtva timp în salonul lui Beauty Stanton și o fetiță drăguță a început să-mi facă ocheade. Am dansat, și cred că ne-am fi înțeles cum trebuie, dacă ne-ar fi lăsat în pace. Dar era pe acolo unu' de-i zice Cordy — un lăudăros și un cocoș — la care nu prea i-a convenit. Eu n-am vrut să-i fac greutăți lui Ruby, așa o cheamă pe fată, și m-am purtat ca un mielușel nevinovat.

— Și mai departe, zise Neale nerăbdător.

— Azi mă vede Ruby și mă invită la dans. Nici nu trec cîteva minute și apare Cordy cu încă unu', ca doi cîini turbați și plini de rachiu. De fapt, niște lași, cunosc specia asta. Oricum, ei n-aveau de unde să știe ce-mi poate pielea. Mi-au explicat că dacă nu mă duc dracului cît mai repede, s-ar putea să dau de bucluc. Iar fata stătea acolo și se uita disprețuitor, cu ochii pe jumătate închiși.

Şi-mi zice : „Reddy, îi laşi pe ăştia să te dea afară? Individul ăsta nu are nici un drept asupra mea."

Neale îl privi întrebător, cowboy-ul încuviinţă din cap şi apoi continuă :

— Treaba cu Cordy am rezolvat-o rapid; măgarul a pus mîna pe pistol. Eu i l-am împins la loc în centură şi i-am dat una uşor peste umăr. Totul era bine şi frumos. Dar prietenul lui Cordy — un bădăran fără pereche şi pe jumătate beat — s-a băgat să-i ia apărarea. A urlat aşa de tare, că s-a oprit muzica şi au fugit aproape toţi din sală. Stăteau la uşă şi se uitau înăuntru. Ruby însă a rămas. E un copil curajos, mîine mă duc să o văd din nou.

— Nu, să nu faci asta, încercă Neale să-l convingă. Hai omule, spune povestea mai departe.

— Ei bine, individul mi-a zis: „Nu vrei s-o laşi pe Ruby în pace?" Eu i-am răspuns, foarte politicos : „După părerea mea, treaba asta nu te priveşte". Atunci s-a aşezat în poziţie, de parcă ar fi vrut să sară pe cal, şi a strigat spre mine : „Scoate-ţi revolverul!" Eu l-am întrebat cît se poate de nevinovat : „La ce bun, domnul meu?" Şi el a urlat, să-l audă lumea : „Pentru că vreau să te omor, iar eu nu omor niciodată pe cineva, dacă nu are revolverul în mînă!" Atunci i-am zis, încet şi măsurat : „Nu-i corect jocul, e mai bine dacă tragi tu primul." Atunci tipul a ţipat din nou la mine : „Roşcatule!" Asta l-a terminat. I-am dat una după ureche — cu pumnul stîng. S-a clătinat, dar n-a căzut la pămînt... S-a reechilibrat şi a dat să scoată pistolul.

Larry se opri iarăşi din povestire. Arăta ca un om pe care l-ai jignit; un zîmbet ironic îi juca în colţul buzelor.

— De-abia cînd a căzut mi-am dat seama că nu reuşise să apuce mînerul pistolului... Ei bine, ce m-a supărat —glonţul meu a trecut prin el şi apoi printr-unul din pereţii aceia subţiri — şi a nimerit o fată de alături. E rău rănită... Caraghioşii ăştia ar trebui să aibă pereţi care să oprească gloanţele...

Neale auzi aceeaşi povestire şi de la Ancliffe, cu singura deosebire că apăreau nişte amănunte esenţiale, legate de sîngele rece total al cowboy-ului. Ancliffe, care fusese

martor ocular, spunea că purtarea lui Larry nu fusese influențată de nimic, alcool, pasiune sau lăudăroșenie. Ancliffe poseda darul observației inteligente, specific englezului, iar din studiul lui asupra lui Larry trăsese concluzia că — judecînd după reacții — situația nu fusese deloc nouă pentru cowboy.

Neale și-aduse aminte de remarca lui Slingerland, la Medicine Bow și i se păru mai îndreptățită ca oricînd. În acea seară, Neale a fost interpelat de Hough și de mulți alți cunoscuți, care doreau să discute cu el despre Larry Red King.

Cîțiva texani care se aflau la Benton îl recunoscuseră pe cowboy. Erau crescători de vite bogați și nu au vrut să vorbească despre acest subiect pînă în ajunul plecării lor. Larry se numea de fapt Fisher și avea un frate, bandit vestit al Texas-ului, numit King Fisher. Cînd a părăsit Texas-ul, pentru că ucisese un șerif, Red Fisher avea o faimă aproape egală cu aceea a fratelui său. Mulți îi căutau prietenia, călărea excepțional și nu a putut fi niciodată acuzat de proaste maniere sau crize de furie; în schimb, trăgea foarte repede revolverul și avea un adevărat talent să intre în belele. Atrăgea necazul ca un adevărat magnet. Părul lui roșu îl făcuse ținta ironiei multor indivizi duri, iar atunci devenea extrem de periculos. Texas, țara eroilor revolverului, se lăuda cu puțini oameni care să se poată măsura cu el în privința curajului rece, ochiului ager și iuțelii mîinii.

Neale deveni prietenul și însoțitorul obișnuit al lui Place Hough, aceasta și în speranța că o va găsi astfel mai ușor pe Allie. Și Ancliffe căuta să se afle în preajma lui Neale, așa că cei trei bărbați apăreau adesea împreună în diverse localuri. Ieșeau mai rar cu Larry, deoarece cowboy-ul stîrnea acum neliniște în societate. Beauty Stanton susținea că adusese afacerea ei în pragul falimentului și că îi este teamă de el. Neale se îndoia de adevărul primei afirmații. Toate afacerile, bune sau proaste, prosperau la Benton.

Lucru mai puțin obișnuit, dar această femeie atrăgătoare și însoțită de o faimă nu foarte bună, fiindu-i teamă de Larry, avea în același timp o înclinație secretă pentru

Neale. El nu ar fi observat nimic, ghici însă cîte ceva din umorul sec al lui Hough, la fel din indiferența încîntătoare a lui Ancliffe, care vedea totuși în Neale un rival. Convorbirile lor, ca aproape tot ce auzea de la oameni, îl interesau de fapt pe Neale foarte puțin. Atracția sălilor de dans era nulă pentru Neale; descoperirea unui fir, a unei chei a problemei lui constituia singurul scop al vizitelor sale în asemenea locuri.

Place Hough se întîlni cu niște vechi cunoștințe de-ale lui, sosite într-un grup mai numeros de oameni de afaceri de la St. Louis; aceștia călătoreau în vest ca să vadă calea ferată și eventual să găsească posibilități de investiție pentru banii lor la Benton. Hough le mărturisi deschis că evenimentul i-ar rămîne și mai bine în memorie dacă i-ar permite să-i elibereze de grija mărunțișului din buzunarele lor. Se organiză deci un joc cu miză mare. La masă luaseră loc Neale, Hough și cinci dintre oaspeți.

Jocul pe sume mari atrase privitori. Cei cinci oameni de afaceri beau destul de zdravăn și pierdeau cu o seninătate care trezea interesul chiar și la Benton. Norocul lui Neale a fost la început schimbător, apoi pierdu continuu, pînă trebui să se împrumute de la Hough.

Cam în acest moment intrară în sală Beauty Stanton, Ruby și încă o femeie și se lăsară imediat cucerite de joc, spre satisfacția vizibilă a străinilor. Apoi, absolut pe neașteptate, își făcu apariția Larry Red King în stilul lui neglijent, rece, cu țigara pe jumătate fumată în colțul gurii.

— Hei, nu este cel cu povestea? șopti unul din oaspeți.

— El este Red, răspunse Hough. Să sperăm că nu caută pe unul din domnii de aici.

Rîseră, poate puțin forțat.

Lui Neale îi venea mai greu să se concentreze la joc. Prezența lui Larry îi dădea o stare de nervozitate. Ruby stătea foarte aproape de cowboy, cu ochii pe jumătate închiși ațintiți asupra lui.

— Neale, îți port noroc, îi spuse inginerului Beauty Stanton, așezîndu-se în spatele lui și punîndu-i mîna pe umăr.

Într-adevăr, balanța se înclină în favoarea lui Neale. Avu o serie de mîini minunate care aduseră înaintea sa

o movilă de aur şi bancnote. La sfîrşitul jocului, Neale cîştigase trei mii de dolari.

— Vezi! Ţi-am adus cu adevărat norocul, îi şopti Beauty Stanton la ureche.

— Bag seamă că ţi-ai cam umplut buzunarele, îi zise Larry tărăgănat, cînd se apropie Neale de el. Împrumută-mi şi mie nişte bani, băiete.

Neale se uită la el şi apoi la Ruby. Ea îşi coborî privirea.

— Ruby, ce părere ai de cowboy? întrebă Neale. Tăcere din partea lui Ruby.

— Reddy, ce părere ai de fată? continuă Neale.

Larry îl privi cu mirare domoală pe prietenul său.

— Din cîte îmi închipui, a fost un caz îngrozitor de dragoste la prima vedere, zise el.

— Eu iau de bune vorbele tale! spuse Neale repede. Am cîştigat trei mii de dolari. Sînt ai tăi. Vrei să-i iei şi să pleci din Benton—să te duci în vest şi să începi o viaţă nouă?

— El şi cu Ruby, vrei să spui? strigă Beauty Stanton.

O uşoară roşeaţă se lăsă peste trăsăturile ei trecute. Nu e de mirare că fusese numită Beauty, frumoasa...

— Da, el şi cu Ruby, răspunse Neale cu hotărîre. Tu, Larry, ai luat-o pe căi greşite. Dar eşti tînăr. Cu banii ăştia, ai putea să-ţi cumperi o fermă.

— Băiete, ţie ţi s-a cam urcat rachiul la cap! mormăi Larry.

Şi Ruby părea să nu fie de acord.

— Prea tîrziu, zise ea încet. Haide, Beauty, să mergem. Să căutăm bărbaţi care să discute despre alcool şi femei.

Neale o opri cu o mînă şi o privi adînc în ochi.

— Tu nu eşti o laşă, ci o fată curajoasă. Vrei să-ţi duci jocul pînă la capăt ... În schimb, ţi-e teamă de un cuvînt cinstit.

— Nu mi-e teamă de nici un cuvînt şi de nici un bărbat. Tinere domn, eşti un fraier cu capul în nori!

— Te înşeli Ruby, încă nu e prea tîrziu.

— Este prea tîrziu! strigă ea, iar buzele îi tremurau.

Neale simţea că se află în puterea lui.

— Nu este niciodată prea tîrziu! răspunse el cu pasiune. Pot să o demonstrez.

Ea îl privea în tăcere. Sălbatica Ruby din Benton dispăruse parcă fără urmă, înaintea lui stătea o altă femeie.

— Tinere, te-ai cam îmbătat ! țipă Larry, ducînd mîna spre centură ; pericolul plutea în aer.

— Te-am jignit de prea multe ori, spuse Neale. Acum este pentru ultima oară... Spune-mi adevărul : pot să te fac să-ți schimbi modul ăsta de viață ?

Fata tăcu o vreme. Apoi pronunță șovăielnic :

— Pe mine ?... Cum, tinere domn ?

— Planul meu cu Larry l-ai respins... Haide să-ți găsesc un cămin, într-un alt loc, cu altfel de oameni.

— Nu pot accepta, răspunse ea.

Nici un cuvînt de mulțumire. Dar nicicînd ochii ei nu avuseseră privirea aceea hăituită. Plecă apoi din sală.

A doua zi de dimineață, cînd se trezea Benton, orașul paraziților, au găsit-o pe Ruby moartă, în camera ei. Ușa a trebuit deschisă cu forța. Nu fusese o crimă. Ruby arsese cea mai mare parte a conținutului unui cufăr și își pusese o rochie foarte simplă — pe care nimeni din Benton nu o văzuse vreodată — înainte de a se sinucide.

Cînd se întoarse Neale de la lucru, spre noapte, Ruby se afla deja în mormînt. Ieși din oraș și se duse pînă la movilița de nisip... Fără piatră — fără cruce. Alt mormînt fără nume, fără identitate !

Înainte ca Benton să o uite de tot pe această biată ființă, se mai petrecu o întîmplare, pe care Neale o presimțise, dar reușise să o preîntîmpine tot atît de puțin cît martorii oculari din salonul lui Beauty.

Larry King reacționă în modul său propriu la vestea sinuciderii lui Ruby și la unele zvonuri care circulau, explicînd în felul lor întîmplarea. Intră în sala de dans ; vocea lui făcu să se oprească muzica și dansul.

— Vino încoace ! îi strigă el lui Cordy, care era alb ca varul.

În mijlocul sălii, îi aruncă în față cele mai teribile înjurături și ocări, își bătu joc de el în fel și chip, îl pălmui, pînă cînd Cordy încercă, în disperare de cauză, să pună mîna pe revolver. Atunci Larry îl împușcă.

Capitolul XX

Pentru Allie Lee, pe care soarta o împinsese din nou în mîinile lui Durade, zilele și nopțile din Benton erau ca de plumb. Înfricoșată, tremurînd, asculta fiecare zgomot de pași, fiecare zvon de glasuri din preajma ei. Se apropiau, ca apoi să dispară iarăși, fără să se întîmple nimic. Pe Durade îl văzuse o singură oară, în dimineața în care Fresno și banda lui o tîrîseră la Benton... Cu acel prilej aflase că, pînă la noi ordine, va trebui să rămînă claustrată într-o baracă neprimitoare, din pînză de cort. Durade o amenință cu moartea, în caz că ar mai încerca să fugă încă o dată.

Curajul și speranța îi rămăseseră însă intacte, deoarece simțea că salvarea ei va veni și că Neale și Larry, prietenul său, se află în apropierea ei, la Benton.

Cineva intrase acum la ea în cameră, altfel veșnic zăvorîtă: surdomutul Stitt, care o servea și o păzea; îi explică, prin semne, că trebuia să-și schimbe hainele cu altele, aduse de el, urmînd să fie dusă la o altă locuință. Stitt plecă apoi, încuind iarăși ușa.

Hainele pregătite pentru Allie se dovediră, spre surpriza ei, din material deosebit și frumos croite, de unde trase concluzia că la Benton existau magazine speciale pentru femei. I se potriveau destul de bine. Urmă o bătaie la ușă și o chemare:

— Allie, ești gata?

— Da, răspunse ea.

În încăpere apăru Durade. Slăbise, iar pe figura lui se vedeau semnele nopților nedormite, ale unor continue stări de tensiune.

— Pune-ți vălul ăsta, îi spuse el. Nu vreau să fii văzută la Benton.

Pășiră prin nisip și praf, care îngreunau mersul, apoi pe un trotuar de scînduri, ajungînd în cele din urmă la o clădire ce arăta de la distanță ca o casă din cărămidă; de aproape se dovedi că era o simplă baracă ceva mai îngrijită, din lemn vopsit. Trecură prin două încăperi mari,

ca nişte săli şi pătrunseră intr-o cameră mai mică, cu mobilă nouă.

— Ceva mai bun nu se găseşte în tot Benton-ul, comentă Durade, făcînd un gest larg din mînă. Aici ai cărţi, ziare. Ai să te simţi bine.

Allie tăcu cu încăpăţînare. Cu toată curiozitatea firească, repulsia faţă de Durade era mai puternică.

— Sînt prizoniera dumitale.

— Da, atîta timp cît rămînem aici. Benton o să dispară în curînd. Apoi plecăm mai departe — la Omaha. Într-o bună zi o voi găsi pe mama ta, copila mea, adăugă el întunecat.

— Nu ai s-o găseşti, a murit.

Durade rîse. Allie ştia că oricît i-ar fi repetat acest adevăr, cu atît mai mult se încredinţa Durade de contrariu. Iar atîta timp cît el nutrea această speranţă, Allie se vedea protejată de intenţiile lui cele mai rele. Nu se îndoia însă că Durade urma să se folosească de ea, pentru ca să se răzbune pe mama ei. Dorinţa de răzbunare şi pasiunea jocului de cărţi rămăseseră probabil singurele scopuri ale vieţii sale.

Din nou singură, Allie îşi cercetă cu atenţie camera, temîndu-se că aceasta va fi închisoarea ei pe timp nelimitat.

Se uită apoi pe ziare, care prezentau amănunţit construirea liniei ferate Union Pacific, vorbind despre călătoria de inspecţie a inginerului şef, generalul Lodge, în trenul său special. Căută cu înfrigurare vreo ştire despre iubitul ei, Warren Neale, însă fără rezultat.

Într-un alt ziar, descoperi spre marea ei surprindere un nume atît de cunoscut ei :

— Allison Lee ! şopti ea. Tatăl meu.

Citi că Allison Lee, inspector comisar al căii ferate şi participant la mai multe contracte de construcţie ale liniei, se afla la New York, în vederea unor întîlniri cu directori ai Societăţii de căi ferate.

— Durade şi cu el s-ar putea întîlni, din întîmplare !

Un motiv în plus pentru ca prizonieratul ei să nu dureze prea mult. Allie avea sentimentul acut că o aşteptau foarte curînd alte întîmplări dramatice.

Odată cu sosirea înserării, constată că noua ei locuință fusese și ea transformată într-un tripou; nu departe de ea, jocul și băutul erau în toi. Reuși să adoarmă cu greu, de-abia a doua zi în zori.

Se trezi cu Durade la ea în cameră. Părea extenuat, ochii îi luceau ciudat, mîinile îi tremurau.

— Allie, a sosit ceasul, spuse el.

— Care ceas?

— Ca tu să pășești pe urmele mamei tale.

— Nu înțeleg.

— Să te faci frumoasă!

Allie bănuia sensul cuvintelor sale, dar se împotrivea cu întreaga ei ființă acestui gînd oribil.

— Nu ai pic de cochetărie în tine? Trebuie să-ți pui mai bine frumusețea în valoare... Dă-ți drumul la păr. Îmbracă-te cu o bluză albă și las-o puțin deschisă la gît... Ții minte, cum făcea mama ta.

Allie se uită lung la el, incapabilă să scoată un cuvînt. Se confrunta, în sfîrșit, cu ceea ce o făcuse să se teamă atît de mult.

— Vai, cum arăți! Exact ca ea, acum mulți ani, cînd i-am făcut și ei aceeași propunere, pentru întîia oară.

— Vrei să te folosești și de mine, așa cum te-ai folosit de mama? se bîlbîi Allie.

— Da. Dar nu trebuie să-ți fie teamă, copila mea, eu aleg bărbații cărora li se va permite să te vadă. Și voi rămîne mereu lîngă tine.

— Ce trebuie să fac?

— La căderea serii, să fii pregătită, și așteaptă pînă te chem.

— Acum știu de ce te-a urît mama, spuse Allie, simțind și ea că îl urăște și că această ură îi dă forțe noi.

— Ea se va căi pentru asta, iar tu cu nimic mai puțin, țipă el, scos din fire.

Făcu apoi un gest teribil: o lovi pe Allie cu dosul palmei peste gură, o lovitură puternică, aruncînd-o aproape la pămînt.

— Să nu mai aud așa ceva! zise Durade, ieșind din cameră.

Vasta încăpere alăturată celei a lui Allie fusese ornată de Durade cu oarecare lux, devenind un fel de sală de joc particulară pentru clienți mai deosebiți. Aici Allie descoperi opt pînă la zece bărbați, căutători de aur sau muncitori. Durade o conduse la un fel de bar plin cu sticle și pahare, explicîndu-i ce avea de făcut. Allie rămase singură, așezată pe un scaun, neîndrăznind să-și ridice privirile din podea.

— Durade, ce fel de fată ai tu acolo? auzi o voce.

— Nu cumva e fiica ta, Durade? interveni alta.

Jucătorul răspunse doar cu un zîmbet misterios, fără să dea vreo explicație.

Într-un colț, Fresno juca zaruri cu doi soldați. Pe figura lui, altă dată bronzată, apăruseră acum umbre nesănătoase, precum și trăsături care trădau o lăcomie de-a dreptul nefirească.

Mull, fostul șef al taberei de nivelare, împreună cu Andy — un individ mărunt, cu fața galbenă, ca de lup — scuturau de bani la ruletă mai mulți muncitori de la fierării, îmbrăcați în cămăși albastre și cam cherchelii.

Durade juca faraon cu patru indivizi, dintre care unul făcea notă discordantă : era îmbrăcat în costum negru, nu vorbea și nu bea și se părea că e în cîștig, spre necazul lui Durade. Acesta i se adresa numindu-l Jones.

Allie înțelese repede ce se întîmpla acolo, iar o ușoară bănuială se răspîndise și printre jucători. Cei mai mulți se lăsaseră tentați de alcoolul pe care Durade îl oferea în cantități mari și gratis, cu un scop bine definit.

Așa își începu Allie noua ei viață de unealtă nevinovată și fără voie a lui Durade, transformat din jucător în răufăcător. În fiecare seară se perinda prin iadul particular al spaniolului o nouă societate, rareori călcînd acolo cineva de două ori. Allie considera că aceasta îi sporește șansele ca Neale sau Larry să-și facă și ei apariția pe acolo. Trăia cu această speranță ; pe de altă parte, pîndea orice șansă ca să-și poată mărturisi povestea cuiva în care să aibă încredere.

Pe zi ce trecea, lăcomia lui Durade și a acoliților săi, Fresno, Mull și Andy sporea nemăsurat. Odată cu succesele,

își doreau mize tot mai mari, care de regulă se puteau juca numai cu alți profesioniști.

Jones cîștigă și la cea de-a doua apariție a sa – un noroc cam ciudat, în opinia proprietarului tripoului. Allie mai apucă să vadă cum uriașul Fresno se repede deodată la jucător și îl aruncă la pămînt, înainte de a se refugia din cameră. Auzi apoi înjurături, o împușcătură, un geamăt, vocea sonoră a lui Durade, care spunea că omul trișase și zgomotul trupului tîrît afară din încăpere...

Capitolul XXI

Neale primea în ultima vreme însărcinarea de a face inspecții tot mai importante și, deși nici șeful și nici Baxter nu suflau un cuvînt despre acest lucru, Neale spera că în scurt timp va fi promovat, lucru pe care îl aștepta de atîta vreme.

Ușurința cu care dezlega probleme tehnice era acum întregită de experiența și de încrederea în posibilitățile sale. Generalul Lodge îi cerea sfatul, Baxter se încredea deplin în judecata lui, iar inginerii mai tineri învățau de la el.

Cu toate că avea foarte multe de rezolvat, Neale nu renunțase la investigațiile lui din Benton, în vederea găsirii lui Allie.

Într-o dimineață, îndreptîndu-se spre telegraf, unde aștepta ordine de la generalul Lodge, văzu în gară chiar trenul special al acestuia, aflat probabil în drum spre est.

– Neale, trebuie să mă duc la Omaha, îi spuse Lodge. Directorii fac un scandal teribil!

– Din ce cauză?

– Costurile de construcție, ce altceva? Neale, greutățile sînt tot mai mari. Am o însărcinare pentru dumneata, care o să-ți scoată peri albi.

– Asta rămîne de văzut, răspunse Neale rîzînd.

– Îți amintești de măsurătorile pentru podul numărul zece? În dealurile submontane, acum mai bine de doi ani?

– Cred că n-am să le uit niciodată.

— Ei bine, șinele au ajuns la nici douăzeci de mile de numărul zece. În curînd ajung la pod, iar aici nu s-a făcut nici măcar un singur pilon.

— Cum vine asta?

— Nu știu nici eu. Am primit știrea de-abia ieri seară. Un document curios. Iată-l! Studiază-l în liniște... Din cîte îmi dau eu seama, acolo lucrează de cîteva luni o echipă imensă de oameni. S-au înălțat deja mai mulți piloni, dar s-au scufundat cu toții.

— S-au scufundat! exclamă Neale. Da! Ciudat!... Sir, eu am condus măsurătorile. A fost un chin îngrozitor.

— Crezi că ai putut face o eroare?

— Bineînțeles, răspunse Neale. Dar mai întîi trebuie să mă conving cu ochii mei dacă am făcut o eroare sau nu. Oricum, a fost genul de dificultate care îmi face cea mai mare plăcere.

— Ai acum posibilitatea să mergi la fața locului.

— Adică va trebui să rămîn acolo tot timpul? Să nu mă mai întorc la Benton?

— Desigur. Și ce-i cu asta? — Generalul Lodge îl cercetă atent. — Fiul meu, am auzit numele dumitale pronunțat împreună cu cel al unor cartofori sau famați, se vorbește chiar și de o legătură cu Beauty Stanton...

Neale îi ocoli privirea, fără să pronunțe un cuvînt. Se auzi un clopot, iar locomotiva șuieră; cineva îl strigă pe general. Acesta făcu semn să se amîne puțin plecarea.

— Trebuie să merg mai departe, spuse el grăbit. Neale, vei prelua numărul zece.

— Cine sînt inginerii? întrebă Neale, simțind în el un nou entuziasm.

— Blake și Coffee. Nu-i cunosc.

— Cine este antreprenorul?

— Nu știu. În orice caz, a scos o grămadă de bani de pe urma contractului ăstuia. Iar munca nu a fost îndeplinită. O poveste al naibii de neplăcută.

— Sir, ea va fi îndeplinită, spuse Neale cu hotărîre.

Generalul se urcă în tren, care se puse încet în mișcare. Neale îl urmări cu privirea, conștient de răspunderea ce i se acordase, semn al aprecierii de care se bucura. Trenul de lucru cu care urma el să plece se afla deja pe peron. Neale

se grăbi să ajungă la locuința lui, pentru ca să-și ia bagajul necesar. Larry dormea îmbrăcat pe patul său. Neale îl scutură.

— Scoală-te, golan puturos!

Larry deschise cu greu ochii.

— Ho, ce s-a-ntîmplat? Este ieri seară, sau azi dimineață?

— Plec în călătorie, Larry, am primit o însărcinare importantă.

— Asta-i tot? mormăi Larry somnoros. Am știut eu bine că o să te facă inginer șef într-o bună zi.

— Ascultă-mă, domnule. — Vocea lui Neale deveni nesigură. — Tu trebuie să veghezi bine, să-ți ții ochii larg deschiși, poate afli ceva nou pînă mă întorc eu la Benton.

— Nu-ți face probleme.

— Îți mulțumesc, bătrîne. Și acum, rămîi cu bine. Mă grăbesc.

Pe drumul spre gară, se întîlni cu Place Hough, care, în ciuda modului său de viață și a nopților pierdute, se scula totdeauna devreme. În febra momentului, Neale îi povesti în cîteva cuvinte despre Allie Lee — cum dispăruse și că probabil se afla la Benton, în captivitate — și îl rugă pe jucător să fie vigilent, în ipoteza că vede sau aude ceva.

Hough păru plăcut surprins de dovada de încredere a lui Neale și îi promise că va încerca pe toate căile să-i fie de ajutor.

Neale trebui să alerge ca să prindă trenul. Un irlandez vînjos îi întinse mîna, ajutîndu-l să urce.

— Hopa sus! așa!

Neale se pomeni pe podeaua acoperită de pietriș a unui vagon de marfă, cu tot cu geantă, flintă și pătură. Casey, vechiul lui tovarăș de muncă îi zîmbea, cu binecunoscuta lui pipă scurtă și neagră.

— Să mă bată, dacă nu e bătrînul Neale!

— Cum îți merge, Casey?

— Destul de bine, pentru un veteran ca mine... Dar despre tine, băiete, am auzit o groază de noutăți.

— Noutăți?

— Da, se pare că ești în ascensiu Generalul Lodge în persoană i-a zis șefului nostru că ai preluat numărul zece.

— Așa este.

— Mă bucur tare mult, spuse irlandezul. Dar să știi că numărul ăsta zece e un loc cam al dracului.

— Așa am auzit și eu. Tu ce știi despre asta, Casey?

— Nu prea mult. Am avut un prieten care lucra acolo, la beton. El zicea că atunci cînd seca pîrîul avea o albie dar cînd curgea, nu mai avea nici o albie.

Tabăra dezordonată de corturi era situată într-o vale seacă, înconjurată de dealuri acoperite de păduri rare. Neale considera existența lemnului un fapt favorabil pentru întreprinderea lui. Părea o tabără de pierde-vară; muncitorii trîndăveau peste tot locul sau se foiau fără să facă nimic.

Neale sări de pe cal, își luă bagajul și se îndreptă spre un cort mare, cu umbrar în fața intrării. Mai mulți bărbați ședeau pe scaune de campanie, în jurul unei mese. Unul din ei îi ieși în întîmpinare.

— Blake și Coffee? întrebă Neale.

— Eu sînt Blake, veni răspunsul, iar colo se află Coffee. Sînteți Mister Neale?

— Da.

— Coffee, a sosit noul nostru bos, strigă Blake, preluînd o parte din bagajul lui Neale.

Coffee era un om mai în vîrstă, ars de soare, care îl salută energic; Blake, inginerul mai tînăr, avea o privire nesigură și gesturi puțin forțate; cel de-al treilea se numea Somers, de profesie tehnician.

— Am primit ieri seară telegrama lui Lodge, spuse Coffee. Nu ne așteptam, și ne-a cam pus în încurcătură.

— Nu mă îndoiesc. Îmi pare foarte rău. Cum suna textul?

— Lodge nu face risipă de cuvinte, răspunse inginerul scurt, dar nu ținu cont de curiozitatea lui Neale.

Neale își aruncă blocnotesul pe o ladă prăfuită, se așeză și el și îi studie pe cei doi ingineri, care păreau foarte zeloși.

— Numărul zece e o piatră de încercare, nu?
— Noi sîntem de trei luni aici, răspunse Blacke.
— Veţi vedea şi dumneavoastră nisipul acela mişcător, adăugă Coffee.
— Nisip mişcător? Cînd am făcut măsurătorile pentru traseul prin prăpastia asta şi planurile pentru numărul zece, albia rîului era uscată şi solidă, le explică Neale.
Coffee şi Blake îi aruncară priviri consternate, la fel şi Somers.
— Dumneavoastră? Dumneavoastră aţi făcut planurile după care lucrăm noi?
— Da, desigur, răspunse Neale apăsat.
I se păru că Blake se albise puţin la faţă.
— Vom proceda metodic, continuă Neale, luînd carnetul şi un creion. Sînteţi aici de trei luni?
— Da.
— Cu cîţi oameni?
— În jur de două sute.
— Cine este maistru şef?
— Colohan. El a dus la bun sfîrşit unele din cele mai importante contracte ale căii ferate.
Neale era pe cale să se intereseze cine făcuse comanda respectivă, în ultimul moment se abţinu însă, fără să ştie bine de ce.
— Se lucra atunci cînd aţi sosit aici?
— Da. Pietrarii pregătiseră elementele pilonilor, munceau cam de şase săptămîni.
— Şi ce s-a întîmplat?
Coffee rîse amar.
— Am aşezat cei trei piloni — cu toată atenţia, pe teren uscat. Apoi a venit ploaia, şi toată munca noastră s-a dus pe apa sîmbetei, în nisipul mişcător. De atunci ne chinuim s-o luăm de la început.
— Dar de ce nu a reuşit prima încercare?
Coffee ridică nedumerit din umeri:
— Vă rog să-mi puneţi o întrebare mai uşoară. De ce era terenul uscat şi solid? De ce a plouat? De ce s-a transformat terenul solid în nisip mişcător?
— Domnii mei, un inginer nu vorbeşte aşa, răspunse Neale încet, ridicîndu-se în picioare.

— La dracu' ! Dumneavoastră ce ați fi făcut? răbufni Coffee, roșindu-se la față.

— Veți afla mai tîrziu, răspunse Neale. Somers, te rog să-i comunici maistrului Colohan că vreau să stau de vorbă cu el.

Neale plecă de lîngă cort, auzi însă pe Blake șoptind :

— Nu ți-am zis eu? Acum ne spălăm noi pe cap cu povestea asta !

Coffee mormăi un răspuns, pe care Neale nu mai reuși să-l perceapă. Din tonul lui înțelese însă că inginerii comiseseră o greșeală serioasă, iar acum își făceau reproșuri reciproce. Neale era puțin supărat. El măsurase acest sector și fusese mîndru pentru că i se încredințase o treabă atît de grea și importantă. Colegii lui, incapabili sau delăsători, rataseră construcția numărului zece. O luă printre corturi, pe lîngă fierărie și ajunse la malul rîului.

Apa puțin adîncă și nămoloasă curgea domol prin albia lată, pe care Neale și-o amintea ca pe o întindere de nisip și stînci. La ambele maluri se distingeau rămășițele pilonilor de susținere ce fuseseră surpați de ape. Nu se mai vedea nici un singur bloc de piatră ! Taluzurile fuseseră spălate de valuri, iar cofrajele din scînduri grele se desfăcuseră pe malul nisipos. În mijlocul undelor se vedea un batardou în curs de construcție și un al doilea, deteriorat. Aceste construcții aproape acopereau vîrful pilonului central, care se aplecase vizibil într-o parte și alunecase în adîncuri. Tonele de piatră cioplită sau neprelucrată, piramidele de lemne răspîndite în tot locul, săpăturile de pe ambele maluri stăteau mărturie pentru lungile săptămîni de muncă inutilă, de luptă cu secretul acestor ape aparent nevinovate.

Neale se întoarse îngîndurat în tabără. Blake și Coffee stăteau sub umbrar, împreună cu un irlandez solid.

— Ați plasat numărul zece pe o adevărată gură de canal, nu-i așa? îi strigă Blake.

Neale îl scrută pe colegul său cu o privire deosebit de ascuțită, la care Blake nu avu curajul să reziste, lăsînd ochii în jos.

— Da, este o gură de canal, corect, absolut corect. Eu am ținut cont de toate acestea cînd am făcut planurile. Ați respectat aceste planuri?

Blake se pregătea să răspundă, iar Coffee îi luă vorba din gură.

— Bineînțeles, mormăi el sec.

— Deci unde sînt sparge-valurile?

— Sparge-valurile? întrebă Coffee, părînd sincer surprins.

— Da. Eu le-am prevăzut în planuri; mai multe sparge-valuri, pentru ca la inundații viitura să se împartă egal între piloni, pierzîndu-și din forță.

— Ah! Doar nu vă închipuiți că nu vă înțelegem planurile, răspunse Coffee. Dar noi eram de părere că ele trebuiesc construite la urmă. Nu-i așa, Blake?

— Da, desigur, răspunse acesta, vocea lui nu părea însă prea convingătoare.

Atunci irlandezul se ridică în picioare și-i întinse lui Neale o mînă uriașă.

— Colohan, spuse el cu glas tunător.

Lui Neale îi plăcu figura bronzată, binevoitoare și inteligentă a interlocutorului său. Spre deosebire de cei doi ingineri, Colohan nu trezise în el acel vag sentiment de ostilitate.

— Colohan, ești cumva sătul de muncă? îl întrebă Neale pe maistru, după schimbul de saluturi.

— Da și nu.

— Dorești deci să renunți la locul dumitale de muncă? continuă Neale.

Irlandezul era convins că întrebările nu constituiau decît un preludiu al concedierii. Părea rușinat, profund afectat și căuta un răspuns cît mai potrivit.

— Nu vreau să fiu greșit înțeles, îl scoase Neale din încurcătură. Nu intenționez să te arunc pe drumuri. Dar dacă nu vrei să mai muncești, poți să pleci, iar pe muncitori îi voi conduce eu însumi ··· În zece zile, șinele vor ajunge pînă aici; pînă atunci, voi construi un pod pe capre peste rîu, pentru ca lucrările să poată continua. În stadiul în care ne aflăm, nu trebuie să mai existe nici un obstacol ··· Aproape cinci mii de oameni nu lucrează decît cu gîndul să ducă linia la bun sfîrșit. În curînd ne întîlnim cu lucrările ce înaintează din direcția opusă. Hotărăște, deci: vrei să rămîi?

— Ba bine că nu! răspunse irlandezul din toată inima. Aştept ordinele dumneavoastră.

— Perfect. Sîntem siliţi să ne grăbim··· Trimite-ţi oamenii pe dealurile din împrejurimi, ca să taie şi să pregătească trunchiurile pentru stîlpi şi susţineri. Găseşte un drum pe unde caii să poată trage la vale lemnul. Maşina de bătut stîlpi să fie trasă la marginea rîului, iar mecanicul să încălzească cazanul şi să verifice dacă mai funcţionează. Pe urmă fugi la atelierele de fierărie şi vezi dacă au suficient metal. Dacă nu, telegrafiază imediat la Benton şi cere-le tot ce ai nevoie ···Cam asta ar fi deocamdată totul, Colohan.

Neale intră în cort şi se aşeză la o masă. Se apucă să studieze din nou vechile lui planuri. Cifrele şi desenele se desfăşurau înaintea lui ca o veche şi pasionantă poveste. Blake îl deranjă de mai multe ori, intrînd în cort şi părăsindu-l din nou, ca şi cum l-ar fi frămîntat ceva. Un curier le aduse apoi o telegramă celor doi ingineri, care stăteau sub umbrar; urmă o discuţie vie, purtată în şoaptă; cei doi se îndepărtară apoi, iar Neale rămase netulburat pînă ce clopotul anunţă cina.

Neale mîncă împreună cu vesela ceată de muncitori irlandezi. Ca de obicei, a fost uşor cooptat în mijlocul lor. Se părea că glumele preferate ale muncitorilor se refereau la podul numărul zece.

Reîntors la cort, descoperi în lumina galbenă a lămpii o telegramă, adresată lui. I se comunica, sub semnătura generalului Lodge, că urma să decidă singur dacă să plătească sau nu salariile restante şi să păstreze sau nu pe cei doi ingineri.

— Ce spuneţi de treaba asta? le spuse Neale celor doi ingineri, care intraseră în cort între timp, întinzîndu-le telegrama.

— Ce să spun? Că pierd banii pe trei luni — nouă sute de dolari, răspunse Coffee, scoţînd un nor de fum din pipa sa.

— Iar eu şase sute, completă Blake.

Neale se lăsă în scaun şi îşi privi subordonaţii. Cu ei se petrecuse o schimbare, probabil urmare a faptului că ajunseseră la o decizie importantă.

— Hotărîrea respectivă o iau eu, şi pot să vă spun că nu am nici cea mai mică intenţie să nu vă dau salariile restante sau să vă concediez, zise Neale.

— Mai mult ca sigur că veţi face ambele lucruri — dacă nu reuşim să ne înţelegem, îi răspunse Coffee.

— Şi oare nu ne putem înţelege?

— Asta rămîne de văzut, veni răspunsul misterios.

— Am nevoie de dumneavoastră amîndoi, domnii mei, continuă Neale gînditor. Poate am greşit eu. Acum nu mai contează prea mult ce a fost, trebuie să ne concentrăm toate forţele la muncă.

Neale se aştepta ca propunerea lui să stîrnească oarecare recunoştinţă, sau chiar entuziasm, constată însă cu surprindere că se înşelase.

— Hm! Ei, mai putem vorbi şi mîine despre asta, îi răspunse Coffee, căscînd.

Dimineaţa următoare, Neale coborî încă din zori la rîu, ca să poată supraveghea pregătirile în vederea înălţării podului. Profitînd de ocazie, studie mai atent munca ce se efectuase înainte de sosirea lui. Constată cu stupoare că planurile sale fuseseră grosolan încălcate: în loc să se fixeze solid pilonii în fundamentul de piatră, aflat, după măsurătorile lui Neale, la circa zece metri sub nivelul apei, aceştia fuseseră superficial introduşi în nisipul de deasupra. Practic, pilonii nu aveau fundaţii!

Lui Neale i se urcă tot sîngele la cap. „Nu, nu e vorba de o greşeală sau interpretare greşită a planurilor mele! E lovitura bine chibzuită a unor şarlatani!... O muncă repetată de douăzeci de ori! De-abia acum înţeleg! Generalul Lodge a ştiut foarte bine, fără să fie nevoie să vină pînă aici! Vechea comedie! Escrocherie!"

Îl văzu pe Blake apropiindu-se agale. Se aşeză jos şi încercă să se stăpînească. La sosirea lui Blake, Neale era deja calmat.

— Hallo, Neale! îl salută Blake prevenitor. Te-ai mînjit de noroi, după cum văd. E o muncă murdară.

Da, cu adevărat murdară, ba chiar din mai multe puncte de vedere, îi răspunse Neale.

— O grămadă de bani — bani murdari de-ai guvernului — sînt îngropaţi în gaura asta, zise Blake.

Vorbea atît de sigur de sine, încît Neale se simți cuprins de curiozitatea să vadă cît de departe era dispus să meargă.

— Blake, să nu-mi spui că asta nu a adus nimănui vreun folos !

Urmă un moment de tăcere semnificativă, după care Blake vorbi din nou :

— Desigur. Și iți va aduce și dumitale.

— Fiecare om își are prețul său, răspunse Neale. Simți deodată un sul de bancnote între degete. Își strînse pumnul, tremurînd din tot trupul. Reuși totuși să se mai controleze cîteva secunde.

— Cine este antreprenorul care a preluat contractul de aici? întrebă el grăbit.

— Nu știi?

— Nu.

— Ei, noi am crezut că știai... Lee.

Acest nume îi deschise lui Neale vechile răni. Tresări puternic.

— Allison Lee, inspectorul? întrebă el cu greutate.

— Chiar el în persoană, Neale. Nu avem nici o treabă ! îi răspunse Blake , rîzînd ușurat.

Neale sări în picioare cu viteza și agerimea unui indian. Îi aruncă în față lui Blake teancul de bancnote.

— Încerci să mă mituiești? Pe mine? izbucni el indignat. Îți închipui că am să accept banii tăi slinoși, ca să vă acopăr potlogăriile? Blestematule !

Îl trînti pe Blake la pămînt dintr-o lovitură.

— Stai, Neale, oprește-te ! se rugă tînărul inginer.

— Ia-ți banii și haide în tabără ! Mișcă ! îi porunci Neale.

Coffee stătea la masa de sub umbrar împreună cu Somers și cu un al treilea bărbat. Apăru imediat și Colohan și mai mulți muncitori, dornici să asiste la scenă. Galben la față, Coffee se ridică în picioare.

— Coffee, ți l-am adus pe nevinovatul tău coleg ! strigă Neale ironic. Mincinoșilor !... Nici măcar nu ați încercat să lucrați după planurile male.

— Da' de ce dracu' îți închipui, tu Neale, că stăm în pustietatea asta? răspunse Coffee insolent. Vrem și noi o

părticică din banii ăştia aruncaţi cu lopata. Tu, protejatul lui Lodge, poţi să faci cît vrei pe visătorul. Dar nu mă impresionează unu' ca tine aşa uşor...

— Coffee, dacă aici, în vest, ar exista o lege împotriva hoţiei, ai intra la închisoare, spuse Neale. Tu şi cu Blake sînteţi nişte bandiţi de ultimă speţă. Aţi împiedicat continuarea lucrărilor, l-aţi trădat pe generalul Lodge şi pe Henney, cel care v-a numit aici. Eu, care am executat planurile pentru numărul zece, am să vă demasc, pe voi şi pe antreprenorul vostru!

— Neale, noi nu sîntem singurii amestecaţi în jocul ăsta, răspunse Coffee morocănos.

Colohan se apropie de el, ameninţător:

— Dacă faci aluzie la mine, nu eşti decît un mincinos. Păzeşte-te bine! Colohan se adresă apoi lui Neale: Şefule, îţi jur că nu am ştiut nimic de porcăria asta. De-abia în ultima vreme mi-am dat seama că e ceva putred la mijloc, dar trebuia să fac ceea ce mi se ordona.

— Nu poţi demonstra nimic, Neale, interveni Coffee dispreţuitor. Dacă ai minte, îţi vei ţine gura. Aici e numai un fleac. În spatele culiselor sînt jocurile cele mari. Cunosc bancheri, inspectori, congresmeni şi senatori care au profitat şi ei cît au putut. Eşti un prost!

— Poate! Dar hoţ nu sînt! răspunse Neale.

— Te rog să-ţi ţii gura! ţipă Coffee, căruia nu-i convenea să audă aşa ceva toată mulţimea care se adunase. Eu nu sînt hoţ ··· Aici, în vest, poţi să încasezi un glonţ şi pentru mai puţin de atît!

Intenţia lui era limpede: într-un fel sau altul, dorea să-şi şteargă urmele. Dar Neale învăţase şi el o groază de lucruri de la Larry Red King, în lunga lor prietenie.

— Coffee, eşti un hoţ, îi explică el calm, apropiindu-se. De cea mai joasă speţă, pentru că ai furat fără risc. Nu poţi fi pedepsit; eu nu mă opresc aici cu afacerea asta, merg pînă sus de tot.

Fulgerător, scoase din buzunarul de la vestă al lui Coffee mai multe telegrame. Coffee se înroşi ca racul, cuprins de un acces de furie îngrozitoare.

Dă-mi hîrtiile înapoi!

— Aş pune pariu că printre ele se află şi o telegramă de la Lee, pe care sînt îndreptăţit să o deţin, răspunse Neale impasibil.

În momentul în care Coffee îşi scosese revolverul, Neale îl lovi cu putere. Omul căzu în nisip, răsturnînd şi masa, iar revolverul îi sări din mînă.

— Coffee, tu şi cu Blake vă puteţi considera demişi, spuse Neale. Să părăsiţi imediat tabăra!

Cincisprezece zile după această întîmplare, un prim tren de construcţii traversa numărul zece pe un pod pe capre. Se depăşea astfel ultimul mare obstacol în calea definitivării măreţei lucrări.

Cîteva zile mai tîrziu, într-o frumoasă dimineaţă, un cu totul alt tren trecu podul provizoriu. Era format din vagoane de persoane, un vagon particular, în care călătoreau directorii căii ferate şi vagonul special al generalului Lodge.

Întîmplarea a făcut ca Neale să se afle în acel moment în mijlocul apelor, lîngă unul din pilonii viitorului pod, la fel de ud şi murdar ca muncitorii din jurul său. Cum trenul mergea foarte încet, întreaga suflare, mecanicul, frînarii, pasagerii văzură scena. Spre marea încîntare a lui Neale, primi şi ovaţii la scenă deschisă...

Trenul se întoarse în după-amiaza aceleiaşi zile şi se opri în dreptul taberei. Un curier îl convocă de îndată pe Neale, care nu mai avu timp să se schimbe. Îşi luă hîrtiile şi se prezentă la vagonul particular al directorilor.

Erau de faţă numai patru persoane — generalul Lodge, Warburton, Roggers şi Rudd. De cum intră, Neale simţi că se află înaintea unui moment decisiv din viaţa sa.

— Domnii mei, vă amintiţi de Mister Neale, spuse Lodge, cu profundă simpatie, altfel bine disimulată.

Primirea de care se bucura era deosebită. Warburton îi scutură mîna energic, apoi îl măsură din cap pînă în picioare.

— Mă bucur că te revăd, tinere. Da, mi-aduc aminte de el, chiar dacă a mai îmbătrînit şi e mai slab.

— Nu e de mirare, interveni generalul. A muncit cît şapte.

— Te-ai cam grăbit atunci, şi ne-ai părăsit, tinere domn, continuă Warburton.

— Mi-e ruşine pentru ce am făcut, răspunse Neale. Mă aprindeam cam repede... mi se mai întîmplă şi acum, cred.

— Nu face nimic. Cine nu se poate aprinde, nu valorează doi bani. Şi acum, Neale, povesteşte-ne cum s-a întîmplat.

— De exemplu, istoria cu Blake şi Coffee, interveni Lodge.

— Domnii mei, mi-e teamă că şi de astă dată mi-am pierdut capul.

— Noi vom hotărî dacă purtarea dumitale a fost corectă, spuse Warburton.

Cînd îşi încheie Neale relatarea, Warburton se ridică încet de la locul lui. Se împurpurase la faţă şi ţinea pumnii strînşi.

— Ai auzit, Lodge?

— Da. Nu mă miră prea mult, răspunse şeful cu un surîs trist şi triumfător, în acelaşi timp.

Warburton se linişti. Îl cercetă pe Neale din priviri.

— Tinere, dumneata poţi construi piloni rezistenţi în punctul acesta?

— Da, am şi început. Pilonii sînt fixaţi în fundamentul de piatră, îi răspunse Neale.

— Fundament de piatră! repetă el. Se întoarse apoi spre Lodge: Vă mai amintiţi de cowboy-ul acela roşcat şi cam nebun — cînd a spus, „Cam asta ar fi tot ce-aveam de zis!" N-am să-l uit niciodată ··· Lodge, îi vom chema pe Lee şi pe prietenul său, senatorul Dunn şi vom regla conturile. Cam asta ar fi totul!

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răspunse generalul.

Neale se simţi cuprins de o agitaţie fără seamăn. Lee, Allison Lee! Numele era suficient să-l facă să tresară. Curînd, acesta apăru în vagon, însoţit de mai mulţi domni îmbrăcaţi în frac. Warburton intră în miezul subiectului.

— Mister Lee, în calitatea de director al Societăţii căii ferate vă comunic, pe baza raportului inginerului nostru, aici de faţă, că toate contractele dumneavoastră în curs

de desfăşurare sînt nule şi nu vor fi prelungite sub nici un motiv.

Allison Lee se albi la faţă, iar ochii săi aruncau fulgere.

— Warburton! Cred că va trebui să reconsideraţi. Eu mă bucur de multă influenţă ...

— Să o ia dracu' de influenţă! răspunse Warburton, care îşi ieşise din fire. Constructorii, directorii şi proprietarii lui Union Pacific se află aici, în acest vagon. Îmi cereţi cumva să spun cu adevărat lucrurilor pe nume?

— Contractul meu a fost obţinut din partea Congresului. Voi ...

— Congres în sus, congres în jos, nu veţi mai construi niciodată, nici măcar un metru de linie, tună Warburton. De dragul — de dragul relaţiilor dumneavoastră, ca să le spunem aşa — nu vă mai amestecaţi în afacerea aceasta!

— Mucosului ăsta de inginer, i s-a năzărit acum să facă pe marele domn! explodă Lee. Cum de-şi permite să mă acuze pe mine?

— Mister Lee, nu a pronunţat numele dumneavoastră, nici măcar o singură dată, îi răspunse directorul.

Lee se strădui să se stăpînească.

— Warburton, te rog să fii raţional. Cum poţi să-l pui în balanţă cu mine pe acest tînerel, acest prieten al unor desperados! Aşa ceva nu se poate, e absurd! ...

Warburton îşi ridică mîna. Neale simţi că pentru el sosise momentul cel mare.

— Mister Lee, vă rog să-mi permiteţi să vă dau o lămurire necesară dumneavoastră şi senatorului Dunn, ca să punem capăt acestei convorbiri penibile ... De îndată ce s-a pus ultima traversă — şi nu mai este mult pînă atunci — Mister Neale devine inginer şef, responsabil cu supravegherea căii ferate Union Pacific.

Capitolul XXII

Aşa se transformă visul lui Neale în realitate, şi dacă nu ar fi existat acel gînd care îi otrăvea fiecare ceas al vieţii lui, acum ar fi fost fericit.

Neale se întoarse la Benton într-o noapte. Benton şi nopţile din vest! Între timp, uitase toate acestea. O masă compactă de oameni se repezi asupra trenului. Neale nu reuşi să ajungă pe peron decît cu eforturi deosebite. Agitaţia, graba nebună, amestecul de voci ascuţite şi răguşite erau neobişnuite chiar şi pentru un oraş ca Benton, la ora aceea şi în apropierea gării. Toţi bărbaţii cărau după ei bagaje. Neale strigă de mai multe ori pînă îl auzi un trecător oarecare şi îi dădu răspunsul cerut.

Ultima noapte în Benton!

Acum înţelese ce se petrecea. Imensul, drăcescul lagăr ajunsese la sfîrşitul carierei lui. Era în plină demolare şi mutare, iar oamenii îl părăseau în grupuri mari. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, tot ceea ce însemnase Benton, viaţă, aur şi trudă, adunate în imense cantităţi, urma să se reîntrupeze într-o tabără nouă şi mai mare, de această dată ultima — Roaring City, oraşul Urletului.

Asupra lui Neale se abătură din nou vechile lui chinuri — amintirile legate de iubita lui Allie Lee, îndoiala dacă ea mai este sau nu în viaţă.

Nu se putea hotărî să meargă la culcare. Continuă să se plimbe fără rost prin oraş. În cele din urmă, pătrunse într-unul din tripourile din centru; se aşeză la o masă de joc, cu parteneri ale căror figuri i se păreau vag cunoscute.

Era ultima noapte a Benton-ului, iar în aer plutea ceva, ameninţător şi înfricoşător.

Neale se lăsă purtat de pasiunea jocului. Aproape uitase de sine, cînd o mînă albă, împodobită cu inele îl atinse cu gingăşie pe umăr. Îşi auzi numele, pronunţat în şoaptă. Îşi ridică privirea şi văzu chipul îmbujorat, radiind de o bucurie secretă, al lui Beauty Stanton.

Capitolul XXIII

Ca de fiecare dată în zile de plată a salariilor, tot oraşul Benton ajunsese la paroxism. În după-amiaza şi noaptea aceea, Allie Lee a petrecut cumplite ore de veghe, încuiată în camera ei. De afară se auzeau strigătele beţivilor, vocile

reci ale jucătorilor, clinchetul paharelor și al aurului, tropăitul continuu de cizme, focuri de pistol, undeva, la distanță, apoi altele, în imediată apropiere, certurile bărbaților, dar ceea ce o deranja cel mai tare erau vocile stridente ale femeilor, cîntecele lor fără suflet, rîsul lor lipsit de veselie...

În primele ore ale serii următoare, localul lui Durade se trezise iarăși la viață. Durade în persoană îi aduse de mîncare și de băut. Arăta foarte consumat, se afla totuși într-o dispoziție excelentă. Nu părea să bage în seamă starea în care se găsea Allie, supărarea și teama zugrăvite pe chipul ei.

— Idiotul acela surdomut, care te servea, a binevoit să dispară, spuse Durade, Ieri a fost zi de plată la Benton. Pe mulți i-a luat dracu'... Allie, am cîștigat cincizeci de mii de dolari aur!

— Și nu e suficient! îl întrebă ea.

Durade nu o auzi, și continuă să vorbească despre cîștigurile lui, despre aur și joc, despre înflorirea viitoare a afacerilor sale.

Allie se simți ușurată cînd rămase singură. Gîndul ei era acela că trebuie să acționeze cît mai repede, să se salveze înainte de producerea unei inevitabile nenorociri.

De cîte ori intra în camera specială de joc a lui Durade, Allie ținea ochii în pămînt, ferindu-se de privirile obraznice ale bărbaților. În seara respectivă, avu surpriza să constate că jucătorii erau foarte liniștiți. Ducîndu-le tava cu băuturi la masă, auzi pe unul din ei șoptind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hough!... Ea e!

— Ai dreptate! veni răspunsul, tot în șoaptă.

Allie avu curajul să privească de-abia după ce ajunsese în colțul ei de lîngă bar. Durade juca cărți cu patru bărbați; trei dintre ei erau îmbrăcați în haine negre, după obiceiul profesioniștilor în domeniu, cel de-al patrulea purta un costum gri și o pălărie cu o formă neobișnuită și panglică lată. Întîlnind privirea lui Allie, o salută discret. Acesta, gîndi ea, trebuie că este bărbatul a cărui voce am auzit-o prima oară — o voce cu modulații și accent englezesc. Chipul lui era cel mai bun și mai trist pe

care îl văzuse Allie în mediul de acolo. Juca indiferent, obosit, vizibil preocupat de cu totul alte probleme.

— Ancliffe, cîte cărţi vrei? îl întrebă unul din jucătorii îmbrăcaţi în negru.

— Nici una, răspunse el, punîndu-şi cărţile pe masă.

Deodată, jocul se întrerupse din pricina zarvei ce venea din încăperea alăturată, sala principală de joc a stabilimentului lui Durade.

— Iar se iau la încăierare! strigă Durade nemulţumit. Şi astăzi nu au apărut decît Mull şi Fresno.

Voci înfierbîntate, tropăit de paşi grei şi apoi un foc de revolver. Durade se ridică în grabă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnii mei, zise el şi ieşi, însoţit de unul din jucători şi urmat imediat de un al treilea.

La masă nu mai rămăseseră decît englezul şi un ultim jucător, aşezat cu spatele la Allie. Acesta se ridică şi veni drept la ea.

— Numele meu este Place Hough, pronunţă el încet şi rapid. Chiar dacă nu sînt decît un jucător de cărţi, aveţi totuşi încredere în mine. Sînteţi Allie Lee?

Lui Allie îi bătea inima să-i spargă pieptul şi tremura din toată fiinţa. Îl cercetă cu atenţie pe necunoscut şi crezu să distingă în privirile lui ca de cristal compasiune şi căldură umană. Se hotărî să-i acorde încrederea ei.

— Sir, sînt bolnavă de teamă! Dacă aş putea îndrăzni...

— Trebuie să-mi spui totul, repede, o opri el. Vă aflaţi de bună voie împreună cu omul acesta?

— Nu, nu!

— De cum v-am văzut pentru prima oară, am ştiut că sînteţi nevinovată ... Cine sînteţi dumneavoastră?

— Allie Lee. Tatăl meu este Allison Lee.

— E fiica lui Allison Lee, unul din cei mai puternici oameni de la Union Pacific, comentă Ancliffe, care se apropiase între timp.

— Mă ţine aici încuiată. Nu văd niciodată lumina zilei. Durade m-a ameninţat aşa de tare, încît nu am avut curajul să cer ajutor. Dar el îşi pierde încet minţile, iar eu nu mai pot suporta.

— Noi vă vom salva din această închisoare, o asigură Ancliffe.

— Cum? întrebă Hough.

Ancliffe era de părere să fugă imediat cu Allie din casă, dar Hough clătină din cap.

— Oh, ascultați-mă, începu Allie grăbită. Dacă mă prinde încercînd să evadez, mă omoară pe loc. Trebuie să găsim un șiretlic oarecare.

— Și dacă chemăm soldații?

— Durade m-ar ucide imediat.

— Am putea să vă răpim noaptea de aici?

— Nu prea știu cum. Nimeni nu se culcă ··· Cred că mai bine vă folosiți de slăbiciunea lui Durade. Aurul! Dacă îl apucă febra pasiunii lui, este posibil să mă joace la cărți sau să mă vîndă pe aur.

Ochii reci ai lui Hough tresăriră. Tocmai dorea să spună ceva, dar îi făcu semn lui Ancliffe să se așeze repede la masă. Durade și însoțitorii lui se întoarseră în încăpere. spaniolul își freca mulțumit mîinile.

— De ce s-au certat? întrebă Hough.

— Cîțiva bețivani care își pierduseră paralele.

Jocul continuă. Hough stătea acum cu fața la Allie, foarte concentrat și hotărît; Ancliffe ieși repede din joc, rămase însă la masă, urmărind și el atent desfășurarea ostilităților. Prin curaj și o mai mare știință a pokerului, balanța se înclina vizibil în favoarea lui Hough.

Durade strigă să se aducă mai multă lumină. Apăru un mexican cu ochi ca smoala și mișcări feline și îndeplini ordinul. Purta la brîu un cuțit fioros și întreaga lui înfățișare te ducea cu gîndul la un brigand. După ce aprinse lămpile, se apropie de Durade și schimbară cîteva cuvinte în spaniolă. Unul din jucători pierdu și se ridică de la masă.

Jocul devenea din ce în ce mai pasionat. Durade dăduse probabil un ordin prin mexican, căci în încăpere apărură, unul după celălalt, toți acoliții siniștri ai spaniolului.

— Ai oprit jocul dincolo, Durade? se interesă Hough.

— E vremea cinei. Nu e dever, răspunse Mull.

— Nu am vorbit cu dumneata, spuse Hough.

Durade simți întorsătura periculoasă pe care puteau să o ia oricînd evenimentele și încercă să liniștească spiritele tonul lui era însă fals.

Durade şi Hough continuară partida singuri, norocul trecînd pe rînd de la unul la celălalt. Cei doi foşti parteneri ai lor de joc se întoarseră, însoţiţi de alţi doi indivizi cu sombrero negre şi priviri glaciale.

— Putem intra din nou în joc? întrebară ei.

— Cu plăcere, răspunse Hough.

La un moment dat, Hough opri partida, bătînd cu mîna în masă. Izbitura sună tare şi metalic, deşi nu avea nimic în mînă. Orice observator atent şi-ar fi dat seama că poartă un pistol de mici dimensiuni ascuns în mînecă.

— Protestez împotriva faptului că acest om se apleacă peste masă, spuse Hough, indicîndu-l pe Fresno.

— Ce spui? răspunse acesta ironic.

— Cînd sînt în joc mize mari, băieţii îşi pierd capul, îi explică Durade. Lasă-i în pace.

— Trimite-i afară, ca să putem avea linişte.

— Nu, răspunse Durade brutal. Au voie să urmărească jocul.

— Ancliffe, strigă Hough, adu pe cîţiva din prietenii mei, să se uite şi ei la joc. Să nu-i uiţi pe Neale şi Larry King

Allie aproape leşină la auzul acestui nume. I se făcu negru înaintea ochilor şi se roti camera cu ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă Durade.

— Doresc ca partida noastră să fie urmărită şi de cîţiva din prietenii mei.

— Nu voi permite ca pistolarul ăla roşcat să intre în localul meu.

— Îmi pare rău, de data asta veţi face o excepţie... Nici dumneavoastră nu sînteţi prea bine privit la Benton, Durade.

— Vreţi cumva, Senor, să faceţi aluzie la faptul...

— Da, îl întrerupse Hough. Vă amintiţi de un jucător numit Jones? A fost asasinat în această încăpere... Dacă mi se întîmplă ceva asemănător, dumneata şi amicii dumitale nu veţi scăpa prea uşor.

Chipul lui Durade se făcu cenuşiu de furie şi teamă. Masca spaniolului căzu, dezvăluind adevărata sa natură. Se vedea limpede şi faptul că încă nu se măsurase cu un jucător de talia lui Hough.

— Continuăm jocul, sau vreţi să vă retrageţi? întrebă Hough.

Durade se stăpîni cu greutate şi făcu semn să continue partida. Allie privea fix în podele, oscilînd între fericire şi îngrijorare. Cum să reacţioneze la sosirea lui Neale şi a lui Larry? Spera ca bunul Dumnezeu să o aibă în paza lui.

Deodată se deschise uşa şi apăru Ancliffe, urmat de mai mulţi bărbaţi, printre care nu se aflau Neale sau Larry. Ancliffe îi făcu un semn, din care Allie înţelese că nu reuşise să-i găsească. Fata îşi simţi inima ca de plumb. Apoi se simţi cuprinsă de o bucurie imensă, pentru că Neale nu o găsea într-un asemenea loc, iar Larry nu mai trebuie să înfrunte cu revolverul său banditii lui Durade. Exista încă o şansă ca noaptea aceea să nu se termine într-o baie de sînge.

Cînd deveni iarăşi atentă la ce se întîmpla în jurul ei, la masă nu se mai aflau decît trei jucători — Hough, Durade şi încă un profesionist, care renunţă şi el chiar atunci, aruncînd cărţile pe masă. Se aşeză lîngă ceilalţi jucători, în spatele lui Hough.

Durade pierduse o avere, însă încă nu întreaga sa bogăţie. Părea o fantomă a falnicului spaniol. Părul îi era transpirat şi în neorînduială, îşi desfăcuse cravata, iar mîna îi tremura. În spatele lui se adunaseră oamenii săi, cu ochii lor de ucigaşi aţintiţi asupra grămezilor de aur.

Allie nu dorea să fie de faţă la deznodămîntul acelei nopţi şi se retrase în camera ei, lăsînd uşa puţin crăpată. Nu peste mult timp se auzi vocea sonoră, calmă a lui Hough :

— Mister Durade, sînteţi terminat!

Prin uşa întredeschisă îl văzu pe Durade, aproape prăbuşit şi pe Hough, aplecat asupra unei grămezi uriaşe de aur. Ceilalţi stăteau nemişcaţi.

— Durade, mai aveţi ceva de pus în joc?

Durade se ridică greu de la locul lui, tremurînd din toate încheieturile, desprinzîndu-şi anevoie privirile de pe bani.

— Señor, vreţi să vă bateţi joc de mine? pronunţă el răguşit.

— Vă ofer întregul meu cîștig... pentru fata care stă cu dumneavoastră!

— Señor, nu aș vinde-o pe această fată pentru tot aurul din India, răspunse Durade cu hotărîre.

— În schimb veți juca pentru ea! îi aruncă Hough, ironic și batjocoritor.

Cu un singur gest, împinse tot aurul în mijlocul mesei. El, jucătorul, citea perfect în sufletul adversarului său.

Bărbia lui Durade se mișca în toate părțile, ca și cum i-ar fi venit greu să-și stăpînească mușchii și să vorbească. Ceea ce nu ar fi vîndut pentru nimic în lume era gata să riște, cu teribila credință a jucătorului în puterea întîmplării, pe o singură carte.

— Întregul meu cîștig pentru fată, continuă Hough neîndurător. Haide! Acceptați?

Durade se zbătea neputincios în mîinile lui. Deznodămîntul nu putea fi decît unul.

— Si, Señor, ! strigă el cu voce limpede, în care răzbătea speranța.

În acel moment suprem al carierei lui de jucător de cărți se întorsese inconștient la limba sa maternă.

— Știam eu ce urmărește Hough. Fata îl interesează! comentă Fresno, cu o sclipire răutăcioasă în priviri.

Hough, care trăsese cartea mai mare, începu să le amestece. Mîinile lui albe, splendide se mișcau cu o iuțeală atît de mare încît ochiul nu le putea urmări. Escrocul Durade își găsise un adversar pe măsură, înaintea căruia nu avea practic nici cea mai mică șansă. Nu exista justiție omenească ce ar fi putut să-l acuze pe Hough că trișează.

Durade ceru în șoaptă două cărți și le apucă, tremurînd din degete. O bucurie drăcească se citi pe chipul său.

— Eu iau trei, spuse Hough rece.

Foarte încet, extrase cele trei cărți, le privi, după care cu aceeași stăpînire le așeză pe toate cinci la vedere. O carte despre care știa din start că este imbatabilă. Durade se holbă la ele și emise un strigăt răgușit. Hough se ridică repede în picioare.

— Am cîștigat, Durade. — Se întoarse apoi spre prietenii săi. — Domnii mei, vă rog să aveți grijă deaurul acesta.

Se îndreptă către ușa lui Allie și întîlni privirea fetei.
— Haideți , domnișoară Lee.
Allie pătrunse în încăpere, clătinîndu-se nesigură pe mișcările ei. Vederea mîinii lui Hough pe brațul lui Allie, o amintire fulgerătoare, schimonosiră chipul lui Durade, pe care se vedea acum o ură nemăsurată.
Allie se înfricoșă, bănuind că acum Durade se gîndea la mama ei.
— Señor, m-ați înșelat ! șopti el. Eu n-aș fi mizat pe fată pentru nici o sumă, oricît de mare !
— Ați pierdut-o··· Vă avertizez, Durade. Fiți prevăzător, măcar o dată în viață !··· Puteți lua aurul care a mai rămas pe masă.
Durade împinse banii cu atîta violență, încît răsturnă masa. Oamenii lui ieșiră brusc din pasivitate și se înghesuiră să aduue monezile.
Sclipirea albastră a unui Derringer din mîna lui Hough îl făcu pe spaniol să încremenească. Scoase un sunet șuierat, ca de șarpe, iar furia lui oarbă fu înlocuită de spaimă.
Unul din prietenii lui Hough roti nu baston în aer, spărgînd una din lămpi ; repetă mișcarea în mare viteză, distrugînd-o și pe cea de-a doua. Încăperea se cufundă în întuneric, de care profitară în primul rînd acoliții lui Durade, care au încins o bătaie nemaipomenită pentru aurul de pe podele. Durade scoase un strigăt și se aruncă înainte.
Allie se simți trasă cu forța înapoi spre ușă, de-a lungul peretelui și apoi în încăperea vecină. Aici se vedea puțin mai bine. Distinse siluetele lui Hough și Ancliffe. Acesta din urmă închise ușa.
— Există vreo ieșire pe aici ? o întrebă Hough.
— Pe fereastră.
— Ancliffe, deschide fereastra și scoate-o pe fată afară. Eu îl întîmpin pe Durade, dacă apare. Repede !
În camera alăturată, se dezlănțuise iadul. Durade țipa după lumină, oamenii lui se luptau, iar prietenii lui Hough se străduiau să găsească ieșirea.
— Haide ! o îndemnă Ancliffe.
O ajută să coboare, veni și el lîngă ea și apoi îl strigă pe Hough.

— Și acum ce facem? murmură Allie.

Din cîte își dădeau ei seama, se găseau pe o uliță strîmtă, între o clădire de scînduri, și o baracă din pînză de cort. Prin pereții cortului se auzeau strigăte, iar Hough, prevăzător, le făcu semn să tacă, și o conduse pe Allie printr-un spațiu îngust într-un fel de curte înconjurată de mai multe construcții mici și negre.

Noaptea era întunecoasă, fără nici o stea pe cer. Vîntul îi sufla rece în față lui Allie. Hough se aplecă și pipăi în jur; pe jos erau scînduri, existau și resturi de pereți: se aflau deci pe locul unei foste barăci, demolate de curînd.

— Nu e măcar vreo ușă pe aici, șopti Hough.

— Nici pe partea asta. Trebuie să···

— Ascultați!

De jur împrejurul lor, zgomotul se întețea, însă cel mai tare în spatele barăcii din pînză de cort, în direcția tripoului lui Durade. Se părea că descoperiseră încăperea goală și geamul deschis și începeau să bănuiască pe unde se găseau cei trei.

— I-ați văzut? se interesa Durade.

— Am auzit cum coborau pe fereastră.

Durade înjură cumplit în spaniolă, apoi strigă:

— Fresno, Mull luați niște oameni și coborîți în stradă. Nu pot să vă scape··· Hei, Mex, vino cu tovarășii tăi aici în curte!

Răspunseră mai multe voci, însă ininteligibil.

— Omorîți-l, aduceți fata înapoi, iar aurul e al vostru, țipă Durade.

Urmă tropăit de pași și mormăieli furioase ale unor bărbați.

— Ne-au înconjurat, îi șopti Hough lui Ancliffe.

— Da, dar e destul de întuneric pe aici. Se vor retrage pînă la urmă. Stai de pază, în timp ce eu încerc să găsesc o ieșire.

Ancliffe se purta cu un calm desăvîrșit, ca și cum ar fi fost cele mai normale întîmplări de pe pămînt. Își stinse țigara și își trase mănușile pe mîini. Hough stătea la pîndă, cu cîte un Derringer în fiecare mînă.

În agitația ei nebună, Allie simți că avea o datorie față de cei doi binefăcători ai ei.

— Oh, trebuie să vă mărturisesc totul! șopti ea. Am auzit că doreați să fie chemați Neale și Larry King... Aproape mi s-a oprit inima în loc! Neale, Warren Neale este iubitul meu. Îi port inelul!

— Uite cum se leagă lucrurile!... îi spuse Hough lui Ancliffe. Acum îl înțeleg pe Neale — după ce am văzut-o pe prietena lui.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Ancliffe.

— Voi tăia eu calea lui Durade. Vrei să o salvezi pe fată?

— Încotro să mă duc?

— Unde ar fi în siguranță? În lagărul soldaților? Nu, prea departe... Du-o la Stanton. Povestește-i lui Beauty cum s-a întîmplat. Ea o va ascunde, iar apoi îi cauți pe Neale și pe Larry.

Se ivi deodată o lumină într-unul din colțurile curții, la circa cincizeci de pași de ei. Nu mai era nici un moment de pierdut. Ancliffe începu să taie o ieșire printr-unul din pereții de lemn. Zgomotul le ajută banditilor să-i găsească. Se stinse lumina și se auziră pași furișați. Lui Allie i se păru că distinge mai multe siluete întunecate. Întorcîndu-se, văzu o rază de lumină prin deschiderea pe care o făcea Ancliffe.

O bubuitură și un fulger roșietic. Glonțul se opri în peretele de lîngă ei. Derringer-ul lui Hough scoase și el o pocnitură subțire, răutăcioasă. Un țipăt și un geamăt. Focul se înteți. Mai multe gloanțe izbiră lemnul. Hough se clătină, ca după o lovitură puternică.

Ancliffe o apucă de ambele brațe și o împinse prin gaura pe care o realizase el. Tîrîndu-se cu spatele, Allie îl mai văzu încă pe Hough, la postul lui, din ce în ce mai nesigur pe picioare. Din cîte își dădea seama, pătrunsese într-o încăpere a unei construcții, slab luminată. Afară se auzi un corp greu în cădere; armele tăcură; se apropiau mai mulți pași ușori.

Ancliffe reușise să intre cu picioarele prin deschizătură. Însă nu încăpea prea bine, sau mai degrabă dădea o luptă — cineva îl împiedica să plece. Se auzeau cuvinte întretăiate în spaniolă. Ancliffe se zbătu cu putere și pătrunse în încăpere, cu încă cineva după el. Cu o mînă

Ancliffe îl ținea de gît, cu cealaltă de încheietura mîinii. Allie îl recunoscu pe mexicanul din suita tatălui ei vitreg. Avea un cuțit însîngerat în mînă.

De îndată ce se putu mișca la largul lui, Ancliffe îl lichidă pe mexican, cu mișcări calculate și nemiloase. Allie văzu cum i -a sucit mîna la spate și i-a frînt-o. Ochii mexicanului o obligară pe Allie să-i închidă pe ai ei. Cînd îi deschise din nou, mexicanul zăcea la pămînt, zbătîndu-se încă, iar Ancliffe ținea cuțitul însîngerat în mînă.

— Haide, o îndemnă el, cu voce subțire.

— Și Hough? Trebuie să...

Gestul concludent al lui Ancliffe îi impuse tăcerea. Îl urmă îndeaproape. Englezul pășea cu mișcări sacadate, nenaturale. În jur se auzeau voci și zgomote. Străbătură un coridor și ieșiră în noapte. Siluete și lumini se agitau în toate direcțiile. Profitară de confuzie și traversară ulița, apoi o cotiră pe o stradă laterală liniștită și întunecoasă.

La colțul unei clădiri masive — din care răzbătea multă lumină — Ancliffe deschise o ușă și o împinse pe Allie de-a lungul unui culoar; pașii lui erau nesiguri și înceți. De undeva se auzea muzică asurzitoare și rîs. Intrară într-o încăpere mai mică, în care se afla o negresă. Cînd îl văzu pe Ancliffe, sări speriată în picioare.

— Cheam-o pe Stanton, repede! gemu el, vîrîndu-i o monedă de aur în mînă. Nu vorbi cu altcineva!

Ancliffe se lăsă să cadă pe o canapea, cu trăsăturile schimonosite de durere. Haina i se desfăcu și Allie văzu că era plin de sînge. Buzele îi erau acoperite de o spumă roșietică.

— Dumnezeule, ești rănit! exclamă fata și îngenunche lîngă el.

— Dacă Stanton nu ajunge la timp, spune-i ce s-a întîmplat! Roag-o să-l aducă pe Neale.

Englezul vorbea cu tot mai mare greutate. Allie era încremenită, incapabilă să spună ceva sau să se roage pentru el. Ușa se deschise și apăru o femeie frumoasă, cu brațele și gîtul dezgolite, acoperite de diamante. Se uita pe rînd, cînd la Ancliffe, cînd la Allie, încercînd să înțeleagă.

— Ce s-a întîmplat? Ești atît de palid! Vai, Ancliffe, miinile tale, pieptul! Doamne Dumnezeule! — Se apleacă asupra lui.

— Beauty, m-au rănit, iar Hough... este mort!

— Benton-ul ăsta înfiorător v-a venit de hac! strigă femeia.

— Să nu leșini... Ascultă-mă cu atenție. Ții minte că eram curioși în legătură cu o fată care stătea la Durade. Ea este — Allie Lee. Durade o ținea în captivitate ca să se răzbune pe mama ei, crezînd că mai este în viață. Noi am eliberat-o... Beauty, Allie Lee e logodnica lui Neale... El nu știe că mai trăiește... Trebuie să o ascunzi — și să-l aduci pe Neale la ea.

Beauty îi răspunse repede:

— Da, îți promit că așa voi face, Ancliffe... Ce ciudat!... Ancliffe! Vorbește, te rog! Vai, moare!

În timp ce ea vorbea, cu Ancliffe se petrecu o transformare. Voința dispăru de pe chipul său, înlocuită de o umbră cenușie. Se stinse cu privirea ațintită asupra lui Allie, ca și cum ar fi binecuvîntat-o...

— A murit! murmură Beauty, ridicîndu-se în picioare. S-a dus, iar noi nu știm nimic despre el — nici măcar numele său adevărat... Dar Benton însuși nu l-a putut împiedica să moară ca un gentleman englez!

O luă pe Allie de mînă și o conduse într-un dormitor. O studie apoi cu toată atenția și interesul de care este capabilă o femeie, dar și cu oarecare amărăciune.

— Ești logodnica lui Neale? întrebă ea foarte încet.

— Oh, te rog să-l găsești! suspină Allie.

Puțin șovăielnic, cu ochii închiși, Beauty întinse brațele și o îmbrățișă cu gingășie.

— Allie Lee... Și el crede că ai murit. Am să-l aduc la tine.

Allie nu ar fi putut înțelege lacrimile și frămîntarea din sufletul acestei femei.

— Rămîi aici, îi spuse Beauty. Stai liniștită... Îl chem pe Neale.

Allie îi auzi pașii îndepărtîndu-se.

Capitolul XXIV

Puse mîna ei tremurătoare pe umărul lui și se aplecă.

— Neale, vino cu mine, îi șopti.

El clătină din cap.

— Ba da ! îi răspunse ea, cu profundă emoție în glas.

Obosit și prost dispus lăsă cărțile și o privi, vag surprins și cu milă, crezu ea.

— Domnișoară Stanton, vă rog să mă iertați și să mă înțelegeți...

Se întoarse apoi la cărțile lui. Stanton acuză din plin lovitura. Își pierdu pe moment tot tactul, toată experiența ei izvorîtă dintr-o profundă cunoaștere a oamenilor.

— Neale, trebuie să vii cu mine ! strigă ea. Ar fi...

Se auzi un rîs brutal de bărbat, pe care ea nu-l băgă în seamă ; văzu apoi cît de tare îl afectase pe Neale. Acesta era roșu la față și strîngea cărțile cu putere.

— Ascultă-mă, Neale, rînji jucătorul respectiv, vezi-ți de ale tale... Ai cîștigat destul, și asta o fi băgat și prietena ta de seamă.

Neale îi aruncă omului cărțile în față, se aplecă peste masă și îi aplică un asemenea pumn, încît îl aruncă de pe scaun. Se lăsă liniște și toată lumea se uită spre ei. Jucătorul se ridică, vizibil intimidat, și conflictul se potolii

Chiar și cu prețul vieții ei, Beauty Stanton nu ar mai fi fost acum în stare să pronunțe acele cuvinte care ar fi trebuit pronunțate.

— Neale, vino cu mine ! a fost tot ceea ce a putut spune.

— Nu ! răspunse el nervos și gesticulînd din mînă.

Cu mîndria călcată în picioare, Stanton încercă totuși să se apropie de Neale, să-i șoptească vestea la ureche. O împinse cît colo. Neale credea că femeia voia să-l copleșească cu dragostea ei. Cel mai prețios și cel mai curat moment al vieții ei era pe cale să fie mînjit de noroi... Trebuia să-i vorbească deschis, să-l facă să priceapă situația.

— Allie Lee !... La mine acasă ! reuși să spună, simțind apoi imediat că se transformă într-o stană de gheață.

Neale tresări ca trăznit; se albi la faţă; orbit de furie, crezu că nobilele sale sentimente sînt batjocorite cu sînge rece.

— Curvă ordinară!

Pronunţase singurul cuvînt dincolo de care Beauty Stanton nu mai ţinea cont de nimic. Se repezi la ea, gata să o omoare pe loc, se stăpîni apoi şi o lovi puternic peste gură.

— Să nu ai îndrăzneala să pronunţi numele acesta!

Beauty ieşi în stradă fugind. Se împiedică şi căzu, se ridică din nou. Emoţia ceasului celui mai sfînt din viaţa ei dispăru ca şi cum nu ar fi existat. Toată amărăciunea adunată în anii ei de viciu ieşi acum la iveală. „Iadul! Pentru asta să-l mănînce iadul! Vreau să-mi scald mîinile în sîngele lui! să-l scuip în faţă, cînd o să-l văd mort!"

Nu se poate compara nimic cu ura unei femei pierdute! Prin minte îi trecu un gînd cumplit de răzbunare, trimis ei din străfundurile infernului.

— În numele gheenei! Voi face din Allie Lee o fiinţă aidoma mie! Fiinţa pe care a ocărît-o, fiinţa pe care a lovit-o!

Ajunse la ea acasă, unde sărbătoarea ultimei nopţi a Benton-ului era în plină desfăşurare. Se aşeză în umbra zidului, cu ochii la uşa cea mare.

— Primului bărbat care se iveşte îi dau cheia de la uşa ei! şuieră ea cu ură.

Luminile din sala cea mare sclipeau în nuanţe roşietice. Un grup de bărbaţi ieşi de acolo, printre care recunoscu pe cel mai nebun, puternic şi periculos om din Benton — Larry Red King.

Pentru prima oară, nu se simţea înfricoşată de prezenţa lui. I se păru cea mai potrivită unealtă pentru planul ei drăcesc. După o noapte de orgie, cowboy-ul era pe jumătate ameţit de alcool.

— Larry, am o fetiţă nouă pentru tine. Vino cu mine.

— Bună seara, domnişoară Stanton, îi răspunse el zîmbind.

Larry o urmă fără şovăială. Trecură în drumul lor şi prin sala de dans, unde, printre oaspeţi, se aflau şi mai multe figuri necunoscute, sumbre, părînd să fie într-o

căutare oarecare, dar în agitația ei, Beauty nu le dădu atenție.

— Ia cheia asta ! îi șopti ea.

Mîna femeii tremura. Fapta ei era un răspuns la cuvintele grele ale lui Neale, un răspuns adresat lumii putrede din jurul ei. Îi arătă ușa, fără să mai poată pronunța alt cuvînt. Plecă apoi cît mai repede din locul acela.

Capitolul XXV

Minutele treceau la fel de greu ca niște ore pentru Allie, oscilînd între neliniște și speranță. Încăperea îi aducea prea bine aminte de camera ei de la Durade : conținea același tip de mobilă, iar aceleași zgomote, care o tulburaseră atîtea nopți în șir, un amestec de muzică, voci și pași, veneau și aici, prin pereții subțiri.

Auzi zgomotul cheii sucite în broască. Tremura ca o frunză în vînt. Un bărbat înalt intră clătinîndu-se, închise ușa la loc și se întoarse spre ea.

— Larry ! exclamă ea.

Se duse spre el, gata să-l îmbrățișeze, dar bărbatul tresări atît de violent, încît se opri. Pe chipul său se zugrăvea totala lui mirare și derută.

— Din cîte îmi dau seama, o văd din nou ! murmură el pentru sine.

— Oh, Larry, eu sînt — Allie Lee !

Avea privirea unui om care nu vrea să creadă ceea ce-i văd ochii. Întinse o mînă nesigură spre ea.

— Nu sînt o stafie ! Larry, nu mă recunoști ?

Își închipuise cu adevărat că are de-a face cu o fantomă. Pe fruntea lui apăruseră broboane mari de sudoare.

— Roșcatul meu drag ! îi șopti ea, rîzînd și plîngînd în același timp.

Era convinsă că acum o va recunoaște, vorbindu-i astfel, așa cum obișnuia pe vremuri. Fericită, știind că Neale nu se poate afla prea departe de Larry, îl îmbrățișă și îl sărută.

— Dumnezeul meu! șopti el îngrozit. Chiar tu ești, Allie... aici!

— Sigur că eu sînt, răspunse Allie, contrariată.

Cowboy-ul se albi la față, o apucă destul de brutal și o aduse lîngă lumină, scrutînd-o cu priviri de nesuportat pentru Allie.

— Allie, uită-te bine la mine, îi spuse el amenințător. Cred că nu mai ai mult de trăit.

Allie încercă să i se împotrivească, dar forțele nu o ajutau.

— Larry, ești cumva beat?

— Am fost, dar acum m-am trezit... Allie, mai sărută-mă odată!

Mirată și înfricoșată, se supuse dorinței lui, dar de această dată se făcu roșie ca para focului.

— Sînt nespus de fericită, Larry, dar m-ai speriat atît de tare...

— Fericită! exclamă Larry. La mijloc e o minciună drăcească, dar nu Allie Lee e cea care minte.

— Larry, te rog să fii rezonabil. Așteptarea mi-a secătuit toată puterea. Povestește-mi despre Neale!

Allie nu reușea să priceapă privirea lui ciudată

— Allie, Neale se află aici, la Benton. În zece minute pot să-l aduc la tine. Ești sigură că dorești asta?

— Dorința mea!... Reddy, mor dacă nu plecăm imediat spre el! îi strigă ea, chinuită.

— De cît timp te afli aici, înainte să fi sosit eu?

— Poate o jumătate de oră. Poate chiar mai puțin. Dar mi s-a părut insuportabil.

— Știi în ce fel de casă te găsești și camera asta, ce înseamnă ea de fapt? continuă el răgușit.

— Nu, nu știu, răspunse ea, cu un început de curiozitate.

— Nu a mai intrat nici un bărbat aici? Eu am fost primul?

— Da.

Allie văzu cum trăsăturile lui se destind, cum începe să zîmbească; vechiul lui zîmbet, de care își amintea cu atîta plăcere.

— Ho, din cîte mă taie capul, era gata să-mi beau mințile, spuse el cu oarecare greutate. E un obicei foarte

prost, Allie... Mă face să mă gîndesc la cele mai rele lucruri, ca şi cum ai vedea şerpi şi tot felul de alte chestii de-astea... N-am să mai ating băutura în viaţa mea — doar ca să mă ierţi tu!

— Să te iert? Larry, băiete, nu am de ce să te iert — în afară de faptul că nu mă duci repede la el!

Cowboy-ul îşi recăpătase acum agerimea lui obişnuită şi era gata să acţioneze.

— Allie, femeia aceea, Beauty Stanton, ea te-a încuiat aici în cameră?

— Da, şi pe urmă...

Larry îi făcu semn să tacă. Se auzeau paşi pe culoar. Aceasta făcu să renască în Allie teama de Durade şi însoţitorii săi. Deodată îşi dădu seama că Larry nu avea de unde să ştie în ce împrejurări ajunsese ea în casa aceea.

Cowboy-ul deschise uşa şi aruncă o privire afară.

— Te conduc eu, îi şopti. Să mergem!

Coridorul era pustiu. În dreptul sălii celei mari se auzea murmurul vocilor dansatorilor.

— Larry, aş vrea să-ţi povestesc totul. Durade şi banda lui sînt pe urmele mele. Fresno, Mull, Black, Dayss — îi cunoşti?

— Ba bine că nu! răspunse el, respirînd greu. Biata fată! Bandiţii ăia! Şi pe deasupra Stanton! Acum înţeleg totul... Ah, Beauty Stanton, jocul ăsta n-o să-ţi iasă bine — blestemat să fie sufletul tău!

Allie ar fi vrut să-i spună ceva, dar Larry îi porunci cu un gest să tacă. Hotărîse ce avea de făcut, şi nimic nu l-ar mai fi putut opri.

— Allie, cînd am să te strig, vii în spatele meu, te laşi în jos şi te agăţi de haină. Am să te scot afară.

Ajunseră la capul scărilor ce coborau spre sala de dans. Stanton se afla şi ea printre mulţimea de bărbaţi şi femei de pe ring. Bănuind parcă ceva, Beauty se întoarse, şi văzînd-o pe Allie, scoase un ţipăt. Făptura aceea palidă, cu ochi sclipind dement era oare una şi aceeaşi cu femeia care se dusese să-l aducă pe Neale? Toate privirile se întoarseră către scară şi se lăsă tăcerea.

Stanton veni către scară în fugă, urcă mai multe trepte şi îşi ridică braţul spre el.

— Încotro te duci cu fata? strigă ea.

Larry coborî, trăgînd-o pe Allie după el.

— La Neale? N-ai să reușești!

— O duc la Neale.

Cowboy-ul cobora încet și prevăzător treaptă după treaptă, fără să se oprească. Allie văzu mai mulți bărbați desprinzîndu-se din mulțime și venind în spatele lui Stanton. Figuri sinistre, bine cunoscute ei: Fresno, Mull, Black! Larry îi făcu semn să treacă în umbra lui.

— Beauty Stanton, nu-mi sta în cale! urlă cowboy-ul.

Le îngheță sîngele în vine la majoritatea celor prezenți, în afară de Stanton, care părea cuprinsă de demență.

Larry trase. Femeia scoase un țipăt înfiorător și căzu la pămînt. Pata de sînge creștea tot mai mare pe rochia ei albă. Nu își pierduse cunoștința, dar avea spaima morții în privire.

Larry King continua să coboare netulburat scara; se grăbea acum, trăgînd-o și pe Allie. Primul care și-a revenit din șoc a fost Fresno; într-un acces de furie oarbă, încercă să-și scoată arma. Bubuitul revolverului cowboy-ului și zgomotul trupului lui Fresno produse mare panică în cei prezenți. Femeile țipau, iar bărbații înjurau, refugiindu-se prin toate colțurile sălii de dans.

Cei doi ieșiră în ultimul coridor, care dădea în stradă; profitînd că Larry se întorsese cu spatele, Mull și Black au deschis focul; lipită de corpul lui, Allie simți șocul gloanțelor care îl răniră. Cu două focuri bine țintite Larry îi doborî pe cei doi bandiți. Pe coridor îi pîndea Dayss, care reuși să-l împuște pe cowboy în plin; glonțul îi intră prin piept și ieși prin spate. Larry se clătină, dar continuă să înainteze, trăgînd din cele două revolvere foc după foc. Trecură peste trupul lui Dayss, aflat chiar în ușă, și ieșiră afară.

— Cam asta ar fi, după părerea mea! comentă Larry tărăgănat, în ulița pustie.

Sprijinit ușor de Allie, o luară cît puteau de repede de-a lungul pereților de scînduri și pînză de cort. Nu peste mult timp, puterile îl părăsiră pe cowboy. Căzu încet lîngă un perete. Părea să zîmbească.

— Fugi, Allie! îi șopti el.

— Nu, nu, nu! repetă ea, agățîndu-se de Larry, Te-au lovit!... Oh, Reddy, hai mai departe!

— Spune-i prietenului... meu... Neale...

Capul îi căzu greu, lovindu-se de o scîndură. Așa muri Larry Red King, cu revolverele în mînă, cu numele prietenului său pe buze...

— Vai, Larry, Larry! gemu Allie.

Nu mai putea fugi. Aproape nu mai putea merge. Siluete întunecate se apropiară de ea. Allie era pe cale să se prăbușească, în momentul în care o pereche de brațe iuți o sprijiniră. Înainte de a leșina, apucă să mai distingă rînjetul diabolic al lui Durade.

Capitolul XXVI

Primul lucru pe care l-a văzut Beauty Stanton cînd a deschis ochii a fost cerul, prin găurile din cortul zdrențuit în care se afla. Liniștea desăvîrșită din jurul ei sporea și mai mult nefirescul situației. Unde se găsea? Ce se întîmplase?

Încercă să se miște, însă fără succes. Picioarele nu și le simțea deloc, avea numai senzația de răceală în acea zonă. Studie rotind încet ochii locul în care se găsea. Era într-adevăr într-un cort, iar jur împrejur, din cîte vedea prin rupturile cortului, nu existau decît grămezi de resturi și ruine. Cumplita realitate îi reveni atunci în minte. Benton nu mai exista, dispăruse în neant cu viteza cu care apăruse.

Confundaseră leșinul ei profund cu moartea și o aduseseră în cortul acela părăsit. Era îmbrăcată în aceeași rochie albă pe care o purtase cu o seară înainte — oare cu o seară înainte? — în schimb podoabele ei de preț dispăruseră. Își aminti ca prin vis cum o întinseseră pe o sofa și cum o plîngeau fetele ei...

Începuseră să o chinuie și durerile și știa că nu mai are mult de trăit, dar ceea ce îi apăsa cel mai mult ultimele clipe erau amarele remușcări. Dacă i-ar fi fost dat să aleagă între salvarea sufletului și prezența lui Neale

la căpătîiul ei pe patul de moarte, ca să se poată stinge în brațele lui, ar fi ales cea de-a doua alternativă. Vai, dacă ar fi apărut cineva, oricine, căruia să-i poată încredința un mesaj!

Cu mîinile aproape amorțite, căută în buzunarul unui halat, aruncat peste rochia ei, unde găsi o mică agendă cu creion. Cu ultimele puteri, scrise un mesaj pentru Neale. Agenda îi căzu apoi din mînă și își găsi, pentru prima oară, după mulți ani, pacea.

Casey se sprijini în lopată, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte și uitîndu-se lung la prietenul său, McDermott. Între ei se afla o groapă aproape terminată.

— Mac, să mă ia dracu' dacă îmi face mie vreo plăcere munca asta, spuse Casey, trăgînd din pipa lui neagră.

— Nu te silește nimeni, Casey. Benton și-a făcut bagajele și a șters-o. E chestie de decență să-i îngropăm pe amărîții ăștia. Pe deasupra, ar trebui să fii bucuros că l-ai îngropat pe cowboy-ul ăla al iadului.

— Și de ce mă rog?

— Nu te-a amenințat el odată cu pistolul?

— Da' de unde? Nu uita că era prietenul lui Neale...

Groapa era acum terminată. Luară o targă improvizată și intrară într-un cort pe jumătate prăbușit, probabil ultima clădire rămasă în picioare în tot Benton-ul. Casey intră primul.

— Curios!

— Ce-i curios?

— Nu i-ai acoperit fața cînd ai adus-o aici?

— Cum să nu, Casey.

— Și acum arată cu totul altfel!... Ia uită-te, Mac.

Casey se aplecă și ridică o mică agendă de pe pieptul decedatei. Cu degetele lui butucănoase, deschise cu greu carnețelul.

— Mac, aici scrie ceva! strigă el.

— Păi citește, ce mai stai.

— La scris nu prea mă pricep, da' de citit citesc la perfecție, răspunse Casey, descifrînd cu greu cîteva cuvinte. Se opri apoi brusc: Să mă bată Cel de Sus!... e adresată lu' prietenu' meu Neale... o scrisoare de dragoste...

— Păi atunci fii om ca lumea și nu citi mai departe, ține-o pentru Neale.

Cei doi își terminară în curînd treaba, își puseră lopețile pe umăr și plecară de-a lungul căii ferate. Vîntul acoperea încet cu nisip mormintele proaspete.

Capitolul XXVII

După ce o lovise pe Beauty Stanton, Neale părăsise sala de joc rușinat și înciudat pe sine însuși. Furia și chinurile prin care trecea îi răpiseră rațiunea! Cum a îndrăznit femeia aceea să pronunțe numele de Allie Lee? De neînțeles! Știa oare povestea lui?

Mișcarea și aerul rece de afară îl liniștiră puțin; auzind sirena unei locomotive, hotărî pe loc să părăsească Benton cu trenul următor... Își aduse bagajul și se alătură mulțimii ce se îndrepta spre gară la acea oră tîrzie.

Făcuse un lucru pe care ar fi dorit să-l uite cît mai repede. Regretul îl sfredelea pînă în adîncul sufletului. Cîtă putere poate avea un singur cuvînt, cît rău poate el face!

După o călătorie de aproape patruzeci și opt de ore ajunse la următoarea tabără — Roaring City. Un oraș mai mare decît Benton răsărise peste noapte și creștea mereu — corturi, clădiri din scînduri, barăci și cabane — de această dată la poalele dealurilor roșii, abrupte din Utah.

Își găsi găzduire și recuperă cele două zile în care nu mîncase și nu dormise. A doua zi, odihnit și cu moralul mai ridicat, se prezentă la birourile statului major al inginerilor. Pe drum auzi oameni vorbind despre niște atacuri ale indienilor. Spre mirarea lui, i se rezervă o primire destul de rece de către colegii lui. Se vedea incapabil să înțeleagă motivul.

Pînă și generalul Lodge părea schimbat. Neale bănui că se întîmplase ceva cu totul deosebit, lucru confirmat de primele cuvinte ale șefului său.

— Trenului meu i se pregătise o ambuscadă la Deep Cut, îi explică el. Un trib mare de indieni sioux. Nu ne așteptam să pătrundă atît de departe în vest. Ar fi ieșit un măcel îngrozitor, dacă nu ar fi fost Casey... Cunoști terenul de acolo, e prăpastie și pantă foarte pronunțată... Ei bine, i-a văzut pe indieni și și-a dat drumul spre trenul meu pe un vagon cu nisip, ca să nu intrăm cumva în defileu. Probabil că una din frîne nu i-a funcționat și atunci a provocat deraierea vagonului aruncînd o lespede de piatră chiar înaintea roților, la circa o jumătate de milă înaintea trenului nostru. L-am găsit sub sfărîmăturile vagonului său, pe moarte...

Impresionat, generalul Lodge făcu o mică pauză.

— Mecanicul meu, Tom Daley a ajuns lîngă el cîteva secunde înainte să moară. Ultimele cuvinte ale lui Casey au fost : „Opriți-vă — sioux — Deep Cut", iar apoi „prietenul meu Neale!"... La început nu am înțeles. Pe urmă am găsit agenda asta mică la el.

Neale primi agenda cu degetele tremurînd.

— Casey dorea să-ți aducă acest obiect, continuă generalul. E de la femeia aceea, Beauty Stanton și conține o scrisoare pe care a compus-o, din cîte se vede, scurt timp înainte să moară... Ne-am dat seama de aceasta cînd a început Daley să o citească. Eram adunați cu toții și ascultam. De îndată ce am înțeles despre ce era vorba, am luat carnețelul la mine. Din păcate, aveam oaspeți în tren — printre ei și vechiul dumitale dușman, Lee. Acum nu mai contează... Cam asta ar fi totul...

Pînă să ajungă în stradă, Neale își pierduse cu totul stăpînirea de sine. Parcă ar fi ținut cărbuni aprinși în mînă : mica agendă îmbrăcată în piele, pe care nu avea curajul să o deschidă. Beauty Stanton!

Simți deodată o mînă grea lăsîndu-se pe umărul său. O siluetă masivă, inconfundabilă, haine de piele împodobite cu mărgele, barbă și ochi cenușii, prietenoși :

— Băiatul meu! Cît mă bucur să te văd... tu ești salvarea mea! se auzi vocea profundă a bărbatului.

— Slingerland! Neale se prinse de prietenul său așa cum se agață un om în primejdie să se înece de colacul de

salvare. Mă bucur imens că ne-am întîlnit! Slingerland, să știi că nu prea-mi merge bine!

—Am auzit, băiete.

— Hai să căutăm un loc mai liniștit! strigă Neale. Și te rog să aștepți pînă citesc scrisoarea asta...

Se opriră pe o stradă mai lăturalnică. Neale deschise agenda și citi următoarele:

„M-ai insultat cum nu se poate mai rău. M-ai bătut. Mor din pricina dumitale. Mă aflu acum pe moarte. Da, Neale, mor — și să știi că te-am iubit. Am venit la tine pentru ca să-ți dovedesc iubirea mea. Dacă nu ai fi fost atît de orb, atît de stupid! Mă rog la Dumnezeu să găsească cineva scrisoarea asta și să ajungă în mîinile dumitale.

Ancliffe a adus-o pe logodnica dumitale, Allie Lee, la mine în casă, ascunzînd-o de Durade. Mi-a poruncit cu limbă de moarte, să te găsesc. S-a stins, rănit de un cuțit, în luptă cu banda lui Durade. Hough a murit și el.

Neale, văzînd-o pe Allie Lee, am înțeles disperarea dumitale. Ea nu și-a dat seama ce fel de femeie sînt eu. Faptul că m-a îmbrățișat îmi alină acum moartea, ca o binecuvîntare.

Am închis-o într-o cameră și am plecat în căutarea dumitale. Pentru prima oară după mulți ani, trăiam un moment fericit. Înțelesesem de ce îți eram indiferentă și te prețuiam pentru asta. Aș fi trecut prin foc pentru dumneata.

A urmat scena aceea înfiorătoare. Supărarea și disprețul dumitale mi-au luat mințile. M-am hotărît să-ți distrug sufletul, să te las pradă chinurilor veșnice. Mi-am jurat să dau cheia de la camera fetei primului bărbat ieșit în cale.

Acest bărbat a fost Larry Red King; era beat și în cea mai proastă dispoziție. Uitasem însă că el e prietenul dumitale. Cîteva minute mai tîrziu, a apărut cu Allie în sală, trezit din beție și pus pe fapte cumplite... În nebunia mea, am încercat să-l opresc. A tras asupra mea. Mulțumesc cerului că m-a eliberat în acest fel!

Am căzut la pămînt, dar am mai apucat să văd cum diavolul acela a mai omorît pe cîțiva din oamenii lui Durade. Mai tîrziu, vorbeau prin jur că a fost și el ucis, iar fata a căzut din nou în mîinile lui Durade.

Neale, fugi în ajutorul ei și distruge-l pe spaniolul acela. Nimeni nu știe de ce a cruțat-o pînă acum, dar, crede-mă, nu o va mai cruța de acum încolo.

Mi-e frig și scriu cu mare greutate. Se face întuneric în jurul meu. Te rog să mă ierți. Neale, diferența dintre mine și Allie este — dragostea unui om adevărat. Bărbații sînt orbi la suferințele unei femei. Mor singură. Nu, cred că Domnul este cu mine. Neale, iartă-mă...''

Capitolul XXVIII

— Dacă eram de față? se bîlbîi McDermott, ștergîndu-și transpirația de pe frunte. Păi sigur că am fost!

Ceasul arăta cinci și jumătate. Pe stradă ieșiseră neobișnuit de mulți oameni, formînd grupuri și discutînd aprins.

Generalul Lodge îl conduse pe McDermott într-un bar.

— Haide, omule. Se vede că ai mare nevoie de un păhărel, să te întărească puțin. Nu arăți prea grozav.

Cu mînă tremurătoare, McDermott ridică paharul de pe tejghea și sorbi o înghițitură de whisky.

— Nu mai sînt ce-am fost, generale, se plînse McDermott. Casey nu mai este. Pe urmă a trebuit să ne luptăm cu indienii ăia, și exact cînd am ajuns aici, nici nu mă dădusem bine jos din tren, s-a și întîmplat.

— Ce s-a întîmplat? Eu am auzit cele mai diverse versiuni. Povestește-mi, omule.

— Din cauza sfîrșitului lui Casey, mi-era sufletul cam greu și vroiam să beau ceva, începu irlandezul. Am nimerit chiar în localul spaniolului ăluia — Durade. Mi-am luat un pahar și m-am dus în sala mare, unde cînta muzica. O crîșmă a-ntîia. La un moment dat, apare și un grup de tipi pe sprînceană, înțoliți în redingote, să joace cărți. Pe cîțiva îi știam. De exemplu pe Mister Lee, care-a fost inspector la Union Pacific.

Stăteam în preajma lui, cînd apare pe ușă o fată nemaipomenit de frumoasă, dar cu niște ochi așa de triști de-mi venea să iau pe cineva la bătaie.

De cum a văzut-o pe fată, Lee a început să se poarte foarte ciudat. „Extraordinară asemănare”, repeta el mereu. Apoi a scos din vestă un medalion, s-a uitat la el, s-a uitat la fată și s-a făcut alb ca varul. „Domnii mei”, zise el, „priviți aici!” S-au uitat cu toții și au făcut niște fețe lungi.

„Domnii mei, acum mulți ani nevasta mea a fugit spre vest, cu un jucător de cărți”, a spus el. „Dacă a avut cumva vreun copil, trebuie să fie fata asta. Seamănă leit cu nevasta mea, așa cum arăta ea acum nouăsprezece ani”!

Unii au făcut ochii mari, alții au început să rîdă. Dar Lee era din ce în ce mai nervos, și l-am auzit murmurînd: „Dumnezeule, nu se poate așa ceva! Copilul ei! Într-un tripou!...”

Lee s-a apropiat de fată... Deodată s-a oprit muzica și fata l-a văzut pe Lee. S-a uitat țintă la el și pe urmă, să mă bată Dumnezeu, s-a făcut roșie în obraji și s-a dus drept la el...

„Fetițo”, a întrebat-o el, „ai auzit vreodată de Allison Lee?” Atunci ea a tresărit și a țipat, „Este tatăl meu! Eu sînt Allie Lee”. În clipa aceea oamenii s-au dat într-o parte și a apărut un individ în fuga mare. Un mexican din aceia înțoliți cu haine fine și plin de diamante, arătos și arțăgos. Cum a văzut-o pe fată, i-a mîrîit, „Intră imediat la tine!” și i-a arătat ușa, dar ea nici nu s-a sinchisit.

Cineva din spatele meu a zis că e Durade. Chiar așa era! Deodată vede cu cine stătea fata — cu Lee. Durade s-a făcut verde-albastru și parcă a înghițit un baston. Dar asta nu era nimic în comparație cu Lee, care arăta ca dracu' gol. A pronunțat un nume spaniolesc, nu prea suna deloc a Durade. Iar Durade i-a răspuns ca un șarpe, „Allison Lee!”

S-a lăsat o liniște de mormînt, iar cei doi au rămas față în față, ca doi cocoși. Dușmani de-o viață, mi-am zis eu, nu se poate să iasă prea bine.

„S-a întors la tine!" a strigat Durade. „Nu, hoţule, cîine spaniol! N-am văzut-o de nouăsprezece ani", îi răspunde Lee. Atunci a intervenit fata :„Mama e moartă! Au ucis-o indienii!"

Lee a întrebat-o : „L-a părăsit?"

„Da", a zis fata, „dorea să se întoarcă acasă, împreună cu mine. Dar indienii au căsăpit pe toată lumea din caravană, în afară de mine".

Atunci Durade s-a băgat în vorbă şi jur că arăta exact ca o reptilă : „Lee", a şuierat el, „pe mamă am pierdut-o, dar am pus laba pe fată. Ia uită-te la ea! Copilul tău dulce!... A fost sclava mea — o căţea, în care dai cu piciorul! Tot Benton-ul o ştie! E la fel de stricată ca trădătoarea de maică-sa!"

Biata fată! Arăta ca un înger, albă şi senină, nimic nu o putea atinge...

Durade şi-a tras din mînecă un Derringer din acelea mici şi l-a ţintit pe Lee, cu bucurie drăcească pe chip. Şi chiar în secunda aceea, să fie al naibii, apar Neale şi cu Slingerland! Fata a ţipat ca o sălbatică şi a început să se clatine. Neale s-a aruncat în faţa lui Lee, şi a strigat o dată, „Durade!", de-am crezut că pică acoperişul pe noi.

McDermott îşi puse paharul la gură şi înghiţi din greu, apoi se şterse pe faţă.

— Generale, continuă el, îl cunoşti pe Neale. Nu mai e altul ca el la Union Pacific, în afară de Casey... N-a şovăit o secundă, s-a repezit drept la Durade. Spaniolul a tras asupra lui. Neale a început să rîdă, de parcă s-ar fi bucurat teribil că a încasat un glonţ. După care l-a înhăţat pe Durade şi l-a răsucit prin aer... Derringer-ul i-a zburat din mînă, iar Sandy McDermott l-a cules de la pămînt. I-l dau lui Neale, cum îl văd... Durade a cerut ajutor, dar nu s-a mişcat nimeni. Slingerland stătea cu două revolvere în mînă, cît e de mare, şi arunca priviri fioroase în jur. Neale l-a tîrît pe Durade prin toată sala, lovînd pe cîţiva care nu s-au dat la o parte la timp. Cu mîna liberă, Durade a reuşit să-şi tragă un cuţit de la brîu.

Neale a urlat, „Lee, scoate fata afară de aici!" De-abia atunci am văzut că ea era leşinată în braţele lui Lee. Au ieşit amîndoi şi nu s-au mai întors.

Durade a lovit de mai multe ori cu cuţitul, ca un turbat. În schimb Neale i-a forţat celălalt braţ pînă i-au troznit oasele spaniolului şi a început să urle. Pe urmă s-a răsucit în aşa fel încît Neale a reuşit să-i prindă şi mîna cu cuţitul. Individul arăta ca un copil în pumnul unui uriaş. A fost o bătaie de pomină. Tare-aş fi vrut să fi fost şi Casey de faţă... El, care se lăuda atîta de prietenia lui cu Neale, ar fi fost mîndru ca un păun, Şi...

— Mergi mai departe, omule, termină-ţi povestea!

— Oh, să mă ia naiba, cum îi mai pocneau oasele. Ţipa de ţi se făcea părul măciucă!... Şi atunci Neale a smuls spre spate mîna lui Durade — cea cu cuţitul — şi spaniolul şi-a înfipt singur arma în burtă!... Vai, ce-a mai urlat! Pe urmă i-a despărţit Slingerland, iar Durade a căzut la pămînt. N-a murit, dar întreg n-o să mai fie oricum, toată viaţa.

McDermott îşi privi semnificativ paharul gol.

— Cam asta ar fi totul, generale. Dacă nu e cu supărare, mai beau unul în sănătatea dumitale.

Capitolul XXIX

Simpla vedere a lui Warren Neale semnifica pentru Allie Lee o schimbare radicală a vieţii ei. Era acum gata să uite totul — faptul că fusese silită să stea la aceeaşi masă cu oameni animalizaţi, suferinţele îndurate datorită bătăilor lui Durade, spaima că spaniolul putea să-i facă în oricare moment cel mai mare rău sau să o omoare, neaşteptata întîlnire cu tatăl ei — toate acestea îşi pierduseră importanţa prin apariţia iubitului ei Neale.

Zăcea acum pe o canapea într-o cameră mică, despărţită printr-o perdea de o încăpere mai mare; raze de lumină şi sunetul slab al vocilor se strecurau prin perdea. Auzi paşii grăbiţi ai unui bărbat şi o uşă.

— Te felicit, Lee. Ai scăpat ca prin urechile acului! exclamă o voce profundă, puternică.

— Da, generale Lodge, şansa a fost de partea mea, răspunse o a doua voce, răguşită şi puţin nesigură.

Allie îşi reveni din starea ei de semiconştienţă; în încăperea alăturată se aflau tatăl ei, Allison Lee şi generalul Lodge, vechiul şef al lui Neale.

— Neale l-a terminat pe Durade, aproape că l-a omorît! spuse generalul. Aşa am aflat de la McDermott, un om pe care te poţi bizui... Neale e lovit de un glonţ şi se poate să fie rănit şi cu cuţitul.

Allie sări în picioare.

— Neale! repetă Allison Lee, după care se auzi un scaun în cădere.

— În orice caz, Allison, ăsta-i adevărul, interveni o voce necunoscută. Pe stradă e agitaţie, iar toată lumea nu vorbeşte decît despre acest eveniment.

Mai multe persoane intrară în cameră.

— Neale se află aici? întrebă generalul Lodge.

— Toată lumea încearcă să-l ţină în birou. Băieţii vor să-i strîngă mîna... Durade nu prea era iubit, răspunse o voce oarecare.

— Rănile lui sînt grave?

— Nu ştiu exact, dar aşa se pare.

— Colonele Dillon, l-ai văzut pe Neale?

— Da, probabil că e grav rănit, dar se mişcă foarte sigur pe el, şi nimeni nu îl poate opri.

După o scurtă pauză, generalul Lodge vorbi din nou:

— Lee, vrei să vorbeşti cu Neale?

Tăcere.

— Nu, nu e necesar. El m-a salvat, poate... dintr-o situaţie dificilă. Îi sînt recunoscător. Am să-l răsplătesc.

— Cum? răsună vocea generalului.

— Cu aur, bineînţeles. Neale, ca jucător, avea probabil ceva de împărţit cu Durade ăsta... Nu cred că se impune să mă întîlnesc cu Neale.

— Ah, ascultă-mă, Lee! răspunse Lodge iritat. Neale e un băiat minunat, cel mai curajos şi mai capabil inginer pe care -am văzut vreodată. Am prevestit că va ajunge departe, iar acest lucru s-a împlinit.

— Nu mă interesează.

— El i-a salvat viața acestei fete, care s-a dovedit a fi fiica dumitale. A luat-o sub protecția lui. A iubit-o și a fost logodit cu ea... Cînd a pierdut-o, aproape că a înnebunit de durere.

— Asta n-o mai cred. Jocul, beția și femeile l-au dus la pieire.

— Te înșeli!

— Te rog să mă ierți, generale. Dar dacă afirmi că între el și nefericita mea fiică ar fi existat o relație mai strînsă cum se explică faptul că își petrecea timpul cu femei ușoare și cartofori?

— Pur și simplu ne pierdem vremea, răspunse generalul, stăpînindu-se cu greu. După părerea mea, ar fi trebuit să te întîlnești cu Neale. Asta-i treaba dumitale. În orice caz, nu te-aș sfătui să-i oferi bani. Dar insist ca dumneata să-i permiți să se întîlnească cu fiica dumitale.

— Nu!

— Omule!... Hei, McDermott, adu-l pe Neale.

Atrasă ca de un magnet, Allie se apropie de perdea.

— Dumneata uiți, spuse Lee, după o pauză mai îndelungată, ce s-a întîmplat acum cîteva ore: din scrisoarea adresată lui Neale de individa aceea din Benton se vede limpede că Neale a bătut-o și a ucis-o. Și că ea îl mai iubește, pe moarte fiind. Fragmentul de scrisoare pe care ni l-a citit inginerul dumitale e mai mult decît suficient...

— Nu pot nega acest fapt. Dacă...

— Aici nu există nici un dacă.

— Aparențele sînt împotriva lui Neale. Trăim vremurile pe care le trăim. E posibil ca Neale s-o fi lovit pe feme ia aceea, la supărare sau la beție... Dar de omorît, sigur nu a omorît-o el!

Allie începea să înțeleagă acum mai bine. Vorbeau de Beauty Stanton pe care o împușcase Larry King. Ea le putea explica bărbaților de ce fusese ucisă Beauty Stanton. Un nou gînd trecu apoi prin mintea fetei, de această dată chinuitor. Ei credeau că Beauty Stanton îl iubise pe Neale — un văl negru se lăsă, timp de cîteva secunde, asupra privirilor ei.

Auzi apoi din nou vocea puternică a generalului.

— ··· dumneata rămîi aici — și dumneata, Dillon... Lee, dumneata poți să pleci, dacă vrei. Noi însă îl vom întîmpina pe Neale, noi și... Allie Lee.

Allie trase perdeaua deoparte. Nimeni nu o observă. Toți bărbații priveau spre ușă, prin care se auzea zgomotul unor pași înceți și grei. În cameră intră Neale, însoțit de un irlandez și de Slingerland. Allie își stăpîni cu greu un țipăt. Îl recunoștea din nou, și totuși nu era el. La tîmple îi apăruseră mulțime de fire albe, ochii lui priveau ca din adîncurile întunecate ale unor grote, iar fața îi era palidă, ca de mort.

— Mister Lee, pronunță el cu greu, pata roșie de pe cămașa sa urcînd și coborînd în ritmul respirației greoaie, îmi pare rău de un singur lucru : că nu l-am silit pe Durade să spună adevărul... El a mințit... Dorea să se răzbune pe mama lui Allie... Ce a afirmat el despre Allie e o minciună neagră, ca inima lui. Dumnezeu a păzit-o pe Allie ! Nu a fost un noroc, sau întîmplare — nevinovăția ei a ajutat-o !

— Îți mulțumesc, Neale, pentru serviciile pe care mi-le-ai adus mie și fiicei mele, zise Lee. Ce aș putea face pentru dumneata? Pot să te răsplătesc cumva?

— Nu cer altceva, decît... să mă credeți...

Obrajii lui Neale erau acum roșii și vorbea foarte încet, cîteodată doar în șoaptă. Lee, în schimb, nu se lăsa impresionat în nici un fel.

— Te-ai îndrăgostit de fiica mea?

— Da.

— Și v-ați logodit?

— Desigur, răspunse Neale, ca prin vis.

— Povestea asta trebuie să se termine acum.

— Înțeleg. Nu mă așteptam... nu am crezut...

Prin oricîte încercări trecuse inima ei pînă în acea zi, Allie știa că nicicînd nu ajunsese în asemenea abisuri de durere ca atunci. Se afla chiar în spatele lui, ar fi fost suficient să se întoarcă și vorbele acelea reci și străine s-ar fi risipit ca fumul.

— Deci, Neale, dacă nu vrei să accepți vreo răsplată din partea mea, cred că nu are nici un rost să mai continuăm convorbirea aceasta penibilă, spuse Allison Lee.

— Aş fi vrut să vă cer o favoare : vă rog să-mi permiteţi să o văd pe Allie, numai cîteva secunde.

— Nu. Întrevederea voastră ar putea să-i provoace o criză, iar eu ţin neapărat să plecăm cu următorul tren.

— Plecaţi... spre est? întrebă Neale, de parcă ar fi conversat cu sine însuşi.

— Bineînţeles.

— Atunci... voi renunţa! murmură Neale.

În acel moment, generalul Lodge păşi în faţă. Era întunecat şi sever.

Gestul său întrerupse vraja care o paralizase pe Allie. Simţea că în sufletul ei se adunau forţe nebănuite şi că le va arăta curînd acestor bărbaţi nebuni ce înseamnă furtuna din sufletul unei femei.

— Lee, te rog să fii înţelegător, spuse generalul Lodge.

— Am spus nu! Cunoşti motivele mele, răspunse Lee cu duritate.

— Şi dacă bănuiala dumitale se dovedeşte neîntemeiată? Nu am citit întreaga scrisoare.

— Întreabă-l pe el.

Generalul se adresă lui Neale.

— Băiete, spune-mi adevărul : te-a iubit Beauty Stanton, ai lovit-o pe femeie, ai... Vocea generalului se stinse. Neale îl privi trist.

— Spre ruşinea mea, este adevărat.

Atunci interveni Allie Lee.

— Vai, Neale!

Tînărul tresări din toată fiinţa. Allie i se aruncă în braţe. Nimic pe lumea asta nu ar mai fi putut să o oprească, văzînd efectul pe care îl avea asupra lui Neale apariţia ei. Se îndepărtă de el şi îi prinse ambele mîini.

— Am auzit totul! strigă ea. Nu ştiu nimic despre scrisoarea lui Beauty Stanton... Dar nu tu ai ucis-o. Larry a făcut-o. Am văzut cu ochii mei.

— Allie, şopti el.

Pricepu în sfîrşit că ea se afla cu adevărat acolo, că trupul şi sufletul ei rămăseseră neîntinate; în acea clipă, tot ceea ce îl făcuse străin, bătrîn, sumbru şi trist dispăru ca prin farmec.

— Tu ştii că a omorît-o Larry! insistă ea. De ce taci?

— Da, ştiu. Dar şi eu sînt vinovat. Am...

— Neale, ea te-a iubit!

Tînărul îşi lăsă privirea în pămînt.

— Oh! în strigătul fetei se ghicea recunoaşterea destinului ei tragic. Şi tu... tu...

Allison Lee se interpuse între cei doi.

— Vezi? Fata ştie totul... Dacă vrei să o cruţi... pleacă!

— Ştie... de fapt ce ştie? exclamă Neale disperat şi nedumerit.

Allie avea sentimentul că trăieşte o imensă farsă tragică, un coşmar lipsit de sens care i-l smulge pe Neale din braţe.

— Rămîi cu bine, Allie!... Dumnezeu să te binecuvînteze! Voi fi fericit, ştiind că tu...

Lacrimile îl împiedicară să vorbească; nu era vorba de un sentiment de vinovăţie, ci de durerea provocată de propria lui renunţare.

— Nu, Neale, să nu mă părăseşti!... Îşi întinse braţele spre el. Te... te iert!

Însă Neale, sprijinit de Slingerland, părăsi repede încăperea. Din acel moment, lumea i se păru lui Allie goală şi lipsită de sens...

Capitolul XXX

Neale urmări cu privirea trenul ce o ducea departe pe Allie Lee, bucurîndu-se pentru salvarea ei, pentru că se putea întoarce acasă alături de tatăl ei. Odată cu dispariţia trenului, avu senzaţia că se petrece un lucru definitiv, că o parte a vieţii lui lua acum sfîrşit.

— S-a terminat, băiete, spuse Slingerland, care se afla alături de el. Allie s-a întors acasă, acolo unde este locul ei. Dumnezeu să o binecuvînteze! Ţie îţi datorează Allie viaţa ei şi a tatălui ei. Lucrurile ar fi putut merge mult mai rău...

Plecară și ei, fără să mai scoată o vorbă. Trapper-ul îi legă rănile, îl îngriji, îl feri de insistențele celor din jur și făcu de veghe la căpătîiul lui, ca și cum ar fi fost un copil bolnav.

Era o dimineață frumoasă și Neale simțea din nou bucuria de a trăi. El și Slingerland își luau micul dejun.

— Băiete, nu vrei să vii cu mine în munți?

— Da, am să vin într-o bună zi, cînd va fi gata linia ferată.

Ochii lui Slingerland se luminară.

— Se termină linia și fără tine — iar tu ai nevoie de un concediu. Pe deasupra, glonțul se mai află încă în tine.

— Aici e, spuse Neale, punîndu-și mîna la piept, imediat sub umăr. Încă mă mai doare, dar nu face nimic...

— Ascultă-mă, băiete, să nu cumva să te apuci din nou de cărți și de băutură!

Neale îi promise cu un zîmbet că așa va face.

— De acum, am încredere în tine. Ah, trebuie să ne luăm rămas bun. Am să mă întorc într-o zi, după ce șina din est și cea din vest s-au întîlnit, și atunci te voi lua cu mine în munții mei.

Neale plecă din Roaring City cu trenul de muncitori, pe platforma unui vagon de marfă, în mijlocul unei cete de muncitori voinici, îmbrăcați în cămăși roșii.Destinația trenului era punctul limită unde ajunseseră șinele, cam la patruzeci de mile dincolo de Roaring City.

Neale îl căută pe Reilly, maistrul șef al șantierului. Acest irlandez uriaș organiza ca un adevărat comandant de oști munca acelei zile. L-a remarcat tîrziu pe Neale, care se îmbrăcase aidoma tovarășilor săi și încerca să nu iasă prin nimic în evidență. Cînd în sfîrșit îl văzu, Reilly îi întinse mîna sa imensă.

— Hallo, Neale! Mă bucur să te văd... Am auzit că ai făcut o treabă minunată.

— Reilly, sînt în căutare de lucru, îi răspunse Neale.

— Păi parcă te împușcaseră, băiete!

— Totul e în regulă, rîse Neale.

— Da, după cum arăți, n-aș pune la îndoială... Dar ce-i cu gluma asta? De ce vii tu să lucrezi aici?

— Vreau să muncesc cu mîinile! Dă-mi ceva greu, la cărat traverse sau şine, sau la bătut cu ciocanul — numai cîteva zile. I-am explicat şi generalului Lodge. Pentru mine e un fel de concediu.

Reilly nu înţelese foarte bine, se supuse însă dorinţei lui.

— Bine, foarte bine. Atunci dă-i drumul, cu toate puterile!

Îl repartiză pe Neale la echipa însărcinată cu căratul traverselor. Împreună cu coechipierul său, descărca traversa de pe vagonul ce le transporta pînă acolo şi o căra pînă la zona de terasament unde se construia şina. Aici, o altă echipă o aşeza la locul ei şi nivela pietrişul din jurul traversei. Neale şi camaradul său se întorceau să facă o nouă cursă, întîlnind în drumul lor mulţime de alte perechi, trudindu-se cu traversele cele grele. În urma lor alţi muncitori aduceau şinele.

La început,tovarăşul său de muncă îl privise pe Neale cu destul scepticism, ba le mai şi făcuse prietenilor săi semne că îl potcoviseră cu un asemenea începător; pe măsură ce vedea însă de ce e în stare Neale, ajunsese să-l admire în modul cel mai sincer. Îi oferi deodată lui Neale mănuşile sale de protecţie, dar acesta nu le acceptă.

— Ia-le, prietene, tu nu eşti aşa obişnuit ca mine.

— Pat, să ştii că dacă încerci să ţii pasul cu mine, diseară o să ai nevoie să te ducă cineva la culcare, răspunse Neale.

— Să mă bată Dumnezeu, auzi-l ce zice! Ei bine, atunci înainte marş!

Neale încetini însă ritmul în după-amiaza aceea, spre marea veselie a camarazilor săi. Pe mîini îi apărură răni, spatele îi înţepeni, picioarele îi amorţiră. Dormi în acea noapte douăsprezece ore şi se sculă cu senzaţia că are plumb în membre. Merse însă din nou la lucru. Încetul cu încetul, puterile îi revenire şi ajunse să muncească fără nici o problemă, cot la cot cu ceilalţi.

Munca lui era mereu însoţită de gînduri îndreptate spre trecut. Îi venea adesea dorul de inegalabilul său prieten Larry Red King, chiar dacă aceasta îi amintea prea mult de Benton...

Însă cel mai mult îi revenea în minte Allie Lee. O întrebare îi frămînta gîndurile într-una din zile. „Care au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat?" De undeva, din străfundurile sufletului său, cuvintele se compuseră cu greu: „Neale, te iert!"

Avea ochi atît de triști și își întinsese brațele spre el.

— Mă iartă! de ce? murmură Neale încurcat.

Lăsă să-i cadă din mînă ciocanul și rămase pe loc, deși era ora mesei. Își derulă din nou întreaga scenă a discuției cu Allison Lee și cu Allie.

— Lee credea că eu am omorît-o pe Stanton, își zise Neale, fără să înțeleagă încă prea bine. Dar Allie știa că Larry a făcut-o... Ce gînd ciudat din partea lui Lee — dar și generalul Lodge voia să-mi ia apărarea!... Ah!

Neale scoase din buzunar mica agendă legată în piele ce conținea scrisoarea lui Beauty adresată lui. Trebuia să o citească din nou, cu toată atenția.

Generalul Lodge povestise că mecanicul lui citise cu voce tare numai începutu , iar Allison Lee și toți ceilalți își formaseră o impresiei numai pe baza acestor prime cuvinte. Citi și el iarăși primele rînduri.

— Nu-i de mirare că și-au închipuit că eu am omorît-o! strigă el. Ea mă acuză cît se poate de limpede, vrînd să spună de fapt cu totul altceva. Așa o dovadă m-ar fi putut duce la spînzurătoare!... Și totuși, acum știe toată lumea că Larry a tras... Deci, pentru ce mă putea Allie ierta? Cu privirea aceea, care o să mă urmărească pînă în mormînt?

Adevărul neîndurător se năpusti ca un șuvoi pustiitor asupra lui.

— Dumnezeule! Allie crede ceea ce cred toți, ceea ce eu, în orbirea mea, nu am negat suficient de limpede!... că am fost iubitul lui Beauty Stanton!

Capitolul XXXI

Casa în care fusese adusă Allie Lee se afla la marginea orașului Omaha, pe malul împădurit al lui Missouri. Îi plăcea cel mai mult să-și petreacă timpul la umbra copa-

cilor. În săptămînile ce trecuseră de cînd sosise aici, nu își revenise din șocul ei. Se întîlnise cu Neale ca să fie despărțiți din nou!

La început, se mîngîie cu faptul că trăia în lux, ferită de teama ce îi umbrise viața timp de atîția ani.

Sora lui Allison Lee, o femeie mai în vîrstă și severă, nu privea întoarcerea acestei fiice rătăcitoare, pierdute, cu ochi prea buni. Allie nu găsea la ea nici un pic de înțelegere. Pentru scurt timp, primiră vizita unei întregi cohorte de prieteni și vecini de-ai familiei Lee, cu toții foarte atenți cu Allie. Se răspîndiră apoi tot felul de bîrfe în legătură cu istoria familiei lor. Tatăl ei se rușina de moarte, suferea îngrozitor din pricină că soția lui îl părăsise, iar fiica era și ea pe buzele tuturor. Micile semne de prietenie și mîndria față de frumusețea fiicei sale dispăruseră curînd. Iubirea nu îi lega pe cei doi. Veni o zi în care Allie înțelese că tatăl ei nu putea să creadă că trecerea ei prin cumplita viață printre căutători de aur și alți aventurieri nu o întinase cu nimic. Deși o rănea profund, suporta cu stoicism această bănuială. Respectul față de tatăl ei și-l pierdu însă de-abia atunci cînd începu să audă din biroul acestuia discuții aprinse cu bărbați străini, care îl acuzau în repetate rînduri că nu procedează cinstit în afaceri.

Ceva mai tîrziu, află de la el că se află în dificultăți financiare, iar dacă nu reușește să facă rost de o sumă de bani considerabilă pînă la o anumită dată, este sortit prăbușirii.

Chiar în ziua cînd se împlinea sorocul respectiv, Allie stătea așezată pe o bancă, la malul apei. Îi părea rău pentru tatăl ei, dar nu avea cum să-l ajute. Propria ei durere era mai profundă, iar inima îi tînjea după o fericire pe care nici nu îndrăznea să o numească.

O servitoare o trezi din reveria ei.

— Domnișoară, a venit un domn care vrea să vorbească cu dumneavoastră, o anunță tînăra negresă.

Allie așteptă curioasă. I se păru că vede un bărbat înalt, îmbrăcat în haine de piele, cărînd ceva greu. Crezu o clipă că visează. Se ridică în picioare, tremurînd. Visul era însă realitate. Chipul bronzat al bărbatului strălucea de bucurie. Se apropie și puse pachetul cel greu pe bancă.

— Ei, fetiţo, îi spuse el încet.

Slingerland! Nu putea nici vorbi, de emoţie. Se prăbuşi în braţele sale.

— Neale! şopti ea chinuit.

— Îi merge bine şi munceşte cît şapte. Vin din partea lui.

Furtuna din pieptul lui Allie începu să se mai potolească.

— Unchiule Al! şopti ea cu gingăşie.

— Sînt foarte bucuros să te văd. Haide să ne aşezăm, fetiţo... Am atîtea să-ţi povestesc!

— Am fost foarte nefericită, îi spuse ea.

— Nu mă mir, fetiţo, nu mă mir!

— Nu este numai despărţirea de Neale, murmură ea, şi îi povesti în ce situaţie se află.

— Vai, vai! bătrînul trapper îşi mîngîie barba, nemulţumit. Fetiţo, cu tot respectul cuvenit tatălui tău, cred că e mai bine dacă te întorci la mine şi la Neale.

— E cumva un mesaj din partea lui, acesta?

— Nu.

— Mai ţine la mine?

— Fetiţo, moare de dorul tău — şi nu cred că am zis vreodată ceva mai adevărat decît lucrul ăsta.

Allie se lipi la pieptul lui, copleşită de fericire.

— Eu l-am iertat, murmură ea visător.

— Să ştii că vei fi teribil de bucuroasă că ai făcut-o — mai ales ţinînd cont că nu prea aveai de iertat mare lucru.

Allie amuţi. Nu putea să-şi ridice privirea.

— Ascultă-mă, fetiţo! începu Slingerland. După ce tu ai plecat de la Roaring City, Neale s-a dus să lucreze la calea ferată. A cărat traverse, a cărat şine, acum bate cu ciocanul... Nu s-a mai întors la oraş. Oamenii povestesc că a muncit extraordinar. Ei, acum cîteva zile m-am întîlnit cu el la Roaring City, chiar cînd se dădea jos din tren. Aproape că nu l-am recunoscut! Arată ca un indian, are muşchi uriaşi, e bronzat, iar ochii lui sînt ca de foc... M-a luat în braţe şi mi-a zis: „Slingerland, am nevoie de tine!" Mi-a explicat că vrea să aducă aurul îngropat de Bill Horn în vechea Cale Laramie. Ei bine, ne-am pregătit şi ne-am dus călare în dealuri. Am găsit aurul, nu a

fost greu deloc, iar pe urmă Neale m-a pus să mă urc în următorul tren. Iată-mă aici, iar ăsta e aurul.

Allie simţi cum i se ridică sîngele în obraji.

— Aur? Aurul lui Horn? Dar nu-mi aparţine mie!

— Ba da, pînă la ultima uncie, îi răspunse trapper-ul.

Allie uită imediat de aur şi îl privi pe Slingerland în ochi.

— Nu a mai trimis Neale şi altceva? întrebă ea timid.

— Da, desigur, tocmai vroiam să-ţi spun, răspunse vînătorul, dîndu-i fetei o agendă cu coperţi de piele.

Aşteptîndu-se să găsească un mesaj adresat ei, privirea îi căzu de la bun început pe un nume: „Beauty Stanton". Inima i se opri în loc şi se transformă într-un bulgăre de gheaţă. Începu apoi să citească – era o scrisoare – şi apoi încă o dată o citi de la cap la coadă. Mai repede chiar decît se aştepta Slingerland, Allie decise ce avea de făcut:

— Mă întorc cu dumneata în vest, îi spuse ea, aparent calmă. Te rog să împarţi aurul acesta în două. Jumătate rămîne tatălui meu.

— Trenul următor pleacă în curînd, răspunse vînătorul. Eu îmi închipuisem că o să stau cam o zi pe aici. Dar cu cît mai repede, cu atît mai bine... Fetiţo, vrei să fugi de acasă, sau îl anunţi pe bătrînu'?

— Am să vorbesc cu el. Nu poate să mă ţină pe loc, chiar să vrea. Aurul îl va salva de la ruină... Mă va lăsa să plec.

Introduse agenda la piept, întrebîndu-se cum putea să păstreze acea aparenţă de linişte cînd sufletul ei era atît de tulburat?

— Bănuieşte că mă voi întoarce la el?

— Nu, aş putea să jur că nu. Nu speră că are să te mai vadă vreodată.

Capitolul XXXII

Promontory Point urma să se bucure de onoarea de a fi locul unde să se întîlnească şinele venite dinspre est şi dinspre vest.

În acea zi de vară a anului 1869, cînd lucrările urmau să se încheie, sosiră aici trenuri speciale din ambele direcții. Guvernatorul de California, care era și președinte al zonei vestice a liniei, a salutat pe vice-președintele Statelor Unite și pe directorii lui Union Pacific. Mormonii din Utah apăruseră și ei în număr mare. Guvernul era reprezentat prin ofițeri și trupe, însoțiți de o fanfară militară. Muncitorii irlandezi și negri din est se amestecau cu chinezii și mexicanii din vest. Se așezară ultimele două șine, unind cele două tronsoane și se bătură și piroanele, cu excepția ultimului. Teritoriul Arizona făurise un piron din aur, argint și fier, Neale unul din argint și o traversă din lemn de laur, iar chiar ultimul piron — din aur masiv — fusese donat de California.

Lovitura de ciocan care bătea ultimul piron în traversă urma să se audă în întreaga Americă. Telegrafistul le spusese tuturor curioșilor: „Cînd se bate ultimul piron la Promontory Point, transmitem o depeșă cu textul: „Gata"", veste care apoi urma să se răspîndească pe cuprinsul întregii țări, întîmpinată de mari sărbători organizate la Washington, în prezența președintelui, la San Francisco, Omaha, Chicago, New York, Philadelphia, practic în toate marile orașe ale uniunii.

Neale se afla și el în acea măreață zi la Promontory Point. Privea spectacolul de pe o înălțime, la mică distanță de mulțime.

În apropiere se aflau camarazii săi Pat și McDermott, cu pipele în gură. Pentru ei, munca se încheiase; în preajma lor, un negru gras stătea sprijinit de un stîlp; un grup de irlandezi, în cămăși roșii și albastre se certau aprig, nu se știe de ce; mexicanii stăteau la umbră, cu pălăriile pe genunchi și cu țigări de foi în mînă, discutînd alene pe limba lor; chinezii contrastau izbitor cu toți ceilalți prin straiele lor ciudate și cozile lungi ce le purtau.

— Mac, tu care le știi pe toate, ia spune, cine a construit Union Pacific? întrebă Pat.

— Asta-i ușor de zis. Prietenul meu Casey, să mă bată Dumnezeu dacă nu-i așa.

— Irlandezii, așa e cum spui tu. Și acum spune-mi repede, cu ce s-a construit Union Pacific?

McDermott se scărpină în cap și zîmbi.

— Din whisky jumătatea din est, iar cea vestică din ceai rece.

Pat își privi tovarășul cu mare respect.

— Să știi că ești mai deștept decît mi-am închipuit eu! Irlandezii cu whisky-ul și chinezii cu ceaiul...

Ceva mai încolo se aflau colegii lui Neale, inginerii, alături de grupul de înalți funcționari și directori, îmbrăcați în fracuri. Neale simți că trebuie să participe și el la triumful general. Cineva îl conduse la locul său de cinste, în fruntea statului major ingineresc.

Mulțimea de oameni făcu deodată liniște. Un preot pronunță o rugăciune. Cînd termină, mai mulți bărbați îmbrăcați în francuri începură să bată cu gesturi încete, solemne, ultimul piron. Ciocanul de argint sclipea în soare și se lăsa din nou în jos. Lovitura se auzea înfundat, moale, din cauza argintului și a aurului; Neale ar fi preferat sunetul limpede pe care îl face oțelul.

Ultima lovitură! Din piepturile miilor de oameni adunați acolo izbucniră urale! În aceeași clipă se răspîndi și mesajul telegrafic mult așteptat: „Gata!"

Neale avea ochii plini de lacrimile bucuriei acelei clipe, în care crezuse și pentru care luptase cu toată puterea lui. Victoria la care asista era și victoria lui!

Simți deodată că lîngă el se petrecea ceva cu totul deosebit. Se afla oare în prezența unui mesager al cerului? O nouă amăgire?

O mînă se strecură într-a lui — o mînă mică, moale, tremurînd ușor. Cunoștea bine atingerea aceasta. Nu, nu era o fantezie, un vis sau vreo fantomă bolnavă! În mîna sa bătea puternic pulsul sîngelui, al speranței, al vieții și al iubirii... Allie Lee!

Capitolul XXXIII

Pe creasta ce domina vasta cîmpie se oprise un grup de indieni sioux, călare pe mustangii lor. Căpetenia sări în șa. Corpul său, ca o statuie de bronz, purta urmele unor răni de-abia vindecate. Ochii îi aruncau fulgere întunecate.

Urmări îndelung, fără să scoată un cuvînt, trenul ce se tîra încet de la răsărit spre apus, trăgînd după el dîra de fum.

Acel demon al unui trib străin răpise definitiv liniștea locurilor strămoșești ale indienilor. Rana deschisă de poteca de lemn și fier în trupul nesfîrșitei preerii nu avea să se mai închidă niciodată.

Cursese mult sînge și mulți dintre războinici își dormeau ultimul somn la umbra copacilor. Oamenii albi, veniți cîtă frunză și iarbă, nu mai puteau fi alungați...

Căpetenia era un om bătrîn și înțelept, ucenic al stelelor, al muntelui, al vîntului și al preeriei, care știa bine că rasa lui se află în mare primejdie...

Indianul nu-și mai putea îndeplini menirea lui : să vîneze sălbăticiunile, să-și alunge dușmanii, să urmărească trecerea norilor și să slujească zeilor săi. Tot ce le mai rămînea de făcut sioux-ilor era să lupte pînă la moarte, sau să se retragă în rîpele neprietenoase ale munților, în așteptarea sfîrșitului inevitabil.

SFÎRȘIT

S.C. LIBRIS S.A.
GALAȚI
ANTICARIAT
LEI 3600

S.C. UNIVERSUL S.A. — c. 195